

အသစ်စက်စက်

အသစ်စက်စက် စ/ဆုံး လုံးချင်း

BURMESE CLASSIC

အင်စပက်တော်ဟောင်သံသိပ် နှင့်
ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမျှ

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိတ်ဦးစီးရေးကို အခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေး ဝတ္ထုများကိုလည်း တက်စုံ ပွဲဖွဲ့ တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ဈေးကွက် စီးပွားရေးစနစ် ဖိဖြင့်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေ အနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၉၉၀/၂၀၀၂(၁၀)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၁၁၄၀/၂၀၀၂(၁၂)

ထမအကြိမ်

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ မေလ

တန်ဖိုး ၃၅၀ ကျပ်

အုပ်ရေး ၅၀၀

အတွင်းအဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဧကန်စမ်းပြင်း(၀၅၅၄၉)

ဟင်္သာပုံနှိပ်တိုက်

၁၁၊ ၀၂၅ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့

ထုတ်ဝေသူ

ဦးခင်မောင်သိန်းဆွေ(၀၇၄၇)

သလ္လာဝတီဇာပေ

တိုက် ၂၄၀၊ အခန်း ၃၊

ဇေယျသုခလမ်း၊ ၂၅ ရပ်ကွက်၊

သုဝဏ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

အခန်း (၁)

မင်းကြီး၏ တာဝန်ပေး ဖော်ပြချက်များအရ ကျွန်ုပ်တို့
အင်စပယုတော် မောင်သိမ်၏ နေထိုင်ရာ ပြဿနာကိုလည်း
ထုတ်လုပ်ခဲ့သည်။

မောင်သိမ်မှာ လူပျို လူလွတ် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့
စီတိုင်စီတိုင်အတွင်းရှိ အရာရှိချုပ်သာတောင်မနုတီ ပြင်ပတွင် အိမ်
ငှားလျက် နေထိုင်သည်။

သူ၏မိဘများက သူ့ကို မိဘ လက်ထုပ် လုပ်ငန်း ဖြစ်စေ
တန်သည်အလုပ်ကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်စေလိုသော်လည်း စွန့်စားမှု၊

တိတ်ခိုက်မှုနှင့် စုံထောက်ပညာကို ဝါသနာပါလှသော မောင်သံခိပ်မှာ မန္တလေးဆပ်ကျောင်းတွင် တက်ရောက်ပြီး ရာဇဝတ်အုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်ကပင် စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရာတွင် နာမည်ရသဖြင့်....

ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်စီဂျီ အင်္ဂလိပ်အရာရှိများဟာ အလွန်လေးစားရသည့် ဝန်ထောက်မင်း ဦးဘကိုယ်တိုင် စီအိုင်စီသို့ ခေါ်ယူလေ့ကျင့်ပေးလိုက်သောအခါ မြင်းကောင်းတစ်စီးကို ဦးချိုတပ်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ပါရမီ ဝိဇ္ဇာတိရိယာ မောင်သံခိပ်မှာ အစွမ်းအစများ ပြသနိုင်ခဲ့သဖြင့် မြန်မာပြည်ရှိ ပုလိပ်စုံထောက်ခလားကမျှသာမကဘဲ အင်္ဂလန်ရှိ စင်္ကာတလန်ယာဇ်စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးကပင် မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ မြင်းပျံတစ်ကောင်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး အင်စပက်တော် မောင်သံခိပ်နေထိုင်ရာ မြယာကုန်းလမ်းသို့ ကုန်းကြောင်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ် ခြံထဲဝင်သွားချိန်တွင် မောင်သံခိပ်သည် အလေးမခြင်းပြုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘လာ...ဦးချော့ညွှန်ခန်းမှာ ဧကထိုင်စောင်း၊ ကျွန်တော် ရေချိုးပြီး လာခဲ့ပါမယ်၊ မင်းကြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်ထင်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အင်စပက်တော်’

ညွှန်ခန်းတွင် ကျွန်ုပ် ထိုင်စောင်းနေ၍ တစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်တွင် မောင်သံခိပ် ယူနီဖောင်းပါဝတ်ဆင်ပြီးထွက်လာသည်။

‘သွားကြစို့ ဦးချော့’

ကျွန်ုပ်ကို ပြုံးရွှင်စွာပြောပြီး အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်သို့ထွက်လိုက်ကြသည်။

မောင်သံခိပ်မှာ အိမ်ကို သော့ခတ်လိုက်ပြီး သူ့အိမ်ကိုယ်တိုင် အော်စတင်ကားပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်ကိုတက်စေပြီး ဆင်းစီနီ စီအိုင်စီဖက်သို့ သူတို့ယ်တိုင် မောင်းထွက်လိုက်သည်။

အမှန်အားဖြင့် ယနေ့သည် မောင်သံခိပ်၏ အားလပ်ရက်ဖြစ်လေသည်။

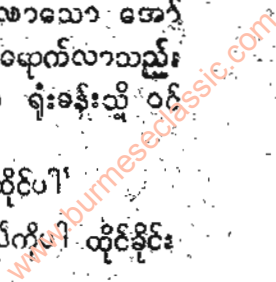
ဂျူကီအော့ဖီတွင် လာရောက် ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်သော်လည်း မောင်သံခိပ်မှာ ငြိုငြင်ဟန် လုံးဝမရှိဘဲ ရွှင်လန်း တက်ကြွစွာ ထိုက်ပါလာသည်။

မောင်သံခိပ်ကိုကြည့်ပြီး မင်းတိုင်းကျေး ဝတ္ထရားဆရာ မလ္လာရှောင်သာသောတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေသောကျွန်ုပ်မှာ မိမိကိုယ် မိမိ ရှက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

အင်စပက်တော် မောင်သံခိပ် မောင်းနှင်လာသော အော်စတင်ကားလေးသည် စီအိုင်စီဝင်းအတွင်းသို့ မရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်သံခိပ်မှာ ပုလိပ်မင်းကြီးရှိရာ ရုံးခန်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး သတင်းပို့လိုက်သည်။

‘ထိုင်ပါ၊ အင်စပက်တော်၊ အိုင်အိုကြီးလဲ ထိုင်ပါ’

မင်းကြီးက မောင်သံခိပ်ကိုသာမက ကျွန်ုပ်ကိုပါ ထိုင်ခိုင်းတာဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

၁၂ သူရိယ

'အင်စပက်တာရဲ့ အားလပ်ချိန်ကို အနှောင်အယှက်ပေးမိ
တာ ဝမ်းနည်းပါတယ် အင်စပက်တာ၊ ကုန်သည်ကြီးများ၊
အသင်းက ဥက္ကဋ္ဌဦးမင်းမောင်ကို သိပါသလား'

'တုတ်ကဲ့ သိပါတယ် မင်းကြီး၊ အရွတ်ကင်းလမ်းမှာ နေပါ
တယ်'

(မှတ်ချက်။ ထိုစဉ်က အရွတ်ကင်းလမ်းမှာ ယခု အခါ
တိုက်လေးစွေးလမ်းပင်ဖြစ်သည်။)

'တုတ်ကယ် အင်စပက်တာရဲ့ စိတ်မထောင်းစရာက စီနေပဲ
ဦးမင်းမောင် အသတ်ခံရပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို သက်ဆိုင်ရာ
ဂါတ်တက ပုလိပ်တွေဆီ စစ်ဆေးပြီးအရေးယူဖို့ ကြိုးစားနေပါ
တယ်...

'ဒါပေမယ့် ရပ်ရွာ မျက်နှာဖုံးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့သူ ဖြစ်လို့
အမှုမပေးဘဲနေတာမျိုး၊ နောင်နှေး ကြန့်ကြာတာမျိုးဖြစ်ခဲ့ရင်
ပုလိပ်အဖွဲ့အနေနဲ့ နာမည်ပျက်စရာအကြောင်းတွေ ဖြစ်နိုင်တာ
မို့ အင်စပက်တာရဲ့မောင်သံခိပ်အနေနဲ့ ဒီကိစ္စကိုလိုက်လံစုံစမ်း
ပေးစေချင်ပါတယ်'

'ရပါတယ် မင်းကြီး၊ အမှု အမြန်ပေးပေးပေါ့နော် အတွက်
ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်'

'ယုံကြည်ပါတယ် အင်စပက်တာ၊ ဒါကြောင့်လဲ အကူအညီ
ထောင်းတာပါ။ အင်စပက်တာနဲ့ တုံဖက်တာဝန်ကိုတော့ အိုင်အို
ဦးဆောင်ပြင်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်မှာ အင်စပက်တာရဲ့ မောင်သံခိပ်ကို ခေပြီလျှင်
တာဝန်ကုန်ဆုံးပြီယင်သော်လည်း ယခုလို တုံဖက် တာဝန်ပေး
ခြင်းခံရသောကြောင့် စိတ်ညစ်လွှားရသည်။

သို့သော် ဝန်ထမ်းဘဝတွင် သူ့ဆန်စားလျှင် ရဲရဲမည်မဟုတ်
ပါလား။

အခန်း (၂)

အင်စပက်တော်မောင်သံခိပ်သည် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ဆောင်
လျက် အော်စတင်ကားလေးဖြင့် ဘရွက်ကင်းလမ်းသို့ ထွက်
လာခဲ့သည်။

ဦးမင်းမောင်၏ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ရှေ့တွင်
အလောင်းပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မောင်သံခိပ်ရော ကျွန်ုပ်ပါ ပုလိပ်ယူနီဖောင်းများ ဝတ်ဆင်
ထားသောကြောင့် အိမ်အတွင်းတွင်ရှိသောလူများမှာ ကျွန်ုပ်
တို့ကိုမြင်သည်နှင့် မသိမသာရှောင်ထွက်သွားကြသည်။

လူတို့၏ ပုလိပ်ကိုပုန်းသော အခြေအနေကြောင့် တစ်ခါ ထန်ရုံ အမှုမရှိ ဖော်ထုတ်ရေးအတွက် အခက်အခဲများ ရှိတတ်သည်။

ကိုလိုနီခေတ်ပုလိပ်များကို ပြည်သူတို့၏ အမြင်မကြည်လင် ခွဲက အတော်ပြင်းထန်နေသည်။

တိုင်းပြည်အတွင်း မျိုးချစ်စိတ်ခံ့တတ်ပြင်းထန်သောလှုပ်ရှားမှု အမျိုးမျိုးပေါ်ပေါက်လာလေလေ ကျွန်ုပ်တို့ပုလိပ်အဖွဲ့အား ကိုလိုနီလက်ကိုင်တုတ်အဖြစ် မြင်လေ့ ဖြစ်နေကြသည်။

ခားပြုထိုထက် သာလွန်အကျင့်ဆိုးသော ပုလိပ်ယုတ်မာတို့ ကြောင့်လည်း ပုလိပ်လောက သိက္ခာကျခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအားနည်းချက်တို့ကို ကျွန်ုပ်သည် သိရှိနားလည်ပြီးသား ဖြစ်သော်လည်း မိမိတို့ကို ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်သူများကို တွေ့သောအခါ ပုလိပ်အရာရှိတို့၏ အတ္ထု မာန ကြွတက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ဓလသံမာမာနှင့်ပင်...
'ဒီက အထူးရှင် သယ်မှာလဲဟေ့၊ ငါတို့ စီအိုင်းဒီက စုံထောက် အရာရှိတွေပဲ'

ကျွန်ုပ်၏စကားသံဆိုးသောအခါ အိပ်အတွင်းမှ မိန်းမတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

'ကျွန်မ ကွယ်လွန်သူ ဦးမင်းမောင်ရှိ ဇနီး ခင်မာလွင်ပါ။ အရာရှိမင်းများ ထိုင်ကြပါရှင်'

ထိုအမျိုးသမီးက ကျွန်ုပ်တို့ကို ထိုင်ခိုင်းသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ယူနီဖောင်းများ ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် များပေါ်တွင်ထိုင်ရသည်မှာ အခက်အခဲရှိသော်လည်း အခြေအနေအရ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ခင်မာလွင် အမည်ရှိသော အမျိုးသမီးကို အကဲခတ်လိုက်ရာ လင်ယောက်ျားသေဆုံးသဖြင့် ငိုကြွေးလွန်းသောကြောင့် မျက်လုံးများပင် အစံနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်ရှစ်၊ သုံးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ သို့သော် လှပသောရုပ်ရည်၊ ပြည့်စုံသောကိုယ်ခန္ဓာ၊ ဝမ်းဝါသော အသားအရေထို့ကြောင့် မိန်းမလှတစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရသည်။

အထူးသဖြင့် ခင်မာလွင်၏မျက်လုံးများသည် ဝမ်းနည်းနေချိန်မှာပင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ကြီးမားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အားမနာတမ်း ဝေဖန်ရလျှင် တဏှာ ရမ္မက်ကြီးသောသူတို့၏ မျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းဟု မြင်မိသည်။

လုပ်ငန်းတာဝန်အရ အမှုစစ် အရာရှိဖြစ်သော ကျွန်ုပ်က စစ်ဆေးရမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ ကျွန်ုပ်၏ အထက်လူကြီးဖြစ်သူ မောင်သံခိပ်က စစ်ဆေးပေးပြီးနေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အတတ်ပညာတွင် မောင်သံခိပ်၏ ခြေဖျားမျှင် မမီသောကြောင့် သူ၏စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းကိစ္စကို ဘေးမှအသွယ် နားထောင်နေလေသည်။

၁၀ သူချိန်ဆွေ

အင်စပက်တော်မောင်သံဒိပ်မှာ စစ်ဆေး မေးမြန်းပြီးလျှင် အလောင်းခင်ရိုရာသို့ ထသွားပြီး အုပ်ထားသောအဝတ်ကြီးကို ဖယ်ကာ သေချာစွာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ မုဆိုးမ ပူပူနှေးနှေး ခင်မာလွင်၏အနီးတွင် ထိုင် လျက် ကျန်နေခဲ့သည်။

'ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာလေးများ သုံးဆောင်ပါဦး ရာဇဝတ် အုပ်မင်းရှင်'

ခင်မာလွင်က ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ ဆေးလိပ်ခွက်နှင့် ကွမ်းအစ် ကို ထိုးပေးရင်း ဧည့်ဝတ်ပြုရှာသည်။

အင်စပက်တော်မောင်သံဒိပ် ကျွန်ုပ်တို့အနားသို့ ပြန်ရောက် ထာသောအခါ...

'ကဲ...ပြန်ကြရအောင် ဦးရေ၊ခင်မာလွင် ကျွန်တော်တို့ ပြန် လိုက်ပါဦးမယ်'

'တုတ်ကဲ့ရှင်'

'ဪ... ဝါထက် ဦးမင်းမောင်ရဲ့ညီ ကိုမင်းခေါင် တစ် ယောက်ကို မတွေ့ပါလား' ခင်မာလွင်

'အစ်ကိုကြီးခိုင်းလိုက်လို့ ရှမ်းပြည်နယ်တက် သွားပါတယ် ရှင်'

အင်စပက်တော်မောင်သံဒိပ်နှင့်ကိုယ်ပွား၊ရုပ်ပွားအမှု

'ဦးမင်းမောင် ဆုံးတဲ့အကြောင်းကို အကြောင်း မကြား သူးလား'

'မနက်ဖြန်ပြန်ရောက်မှာမို့ အကြောင်းမကြားတော့ပါဘူး'

'ဪ... သူ့အစ်ကိုအလောင်းကို မြေချတာဟော့ မှီမယ် ထင်ပါရဲ့'

'မိနိုင်ပါသယ်ရှင်'

'ကဲ...ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး'

'ဟုတ်ကဲ့ရှင်'

ကျွန်ုပ်တို့ အရွတ်ကင်းလမ်းမှ ပြန်သောအခါ စီတိုင်ဇီသို့ မပြန်သေးဘဲ ဝါတ်တဲသို့ဝင်ကြပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကိုတွေ့သောအခါ ဌာနာအုပ်ကိုခင်မောင်လေးမှာ အလေးပြုပြီး နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးသည်။

အင်စပက်တော်မောင်သံဒိပ်က ဌာနာအုပ်ကိုခင်မောင်လေး အား ဦးမင်းမောင်အမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး မေးမြန်းသည်။

'အမှုက မကြာခင် ပြီးသွားမှာပါခင်ဗျာ၊ ဦးမင်းမောင်ရဲ့ ဇနီး ဒေါ်ခင်မာလွင်ရဲ့ယောကျ်ားဟောင်း စီဆန်းအ သတ်တာ ပါ...'

'တာကြောင့်သတ်တာကိုရော သိသလား'

'တစ်ကို သိပါကယ်၊ ခင်မာလွင်ရှိယောကျာ်းစံဆွန်း ဓား
ထူတစ်ခုကြောင့် ထောင်ကျနေချိန်မှာ ဦးမင်းမောင်နဲ့တွေ့ပြီး
ပြောတာပါ...'

'စံဆွန်း ထောင်က ပြန်လွတ်လာတော့ ဦးမင်းမောင်ကို
ဖမ်းခိုမှုနဲ့ တရားစွဲမယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်ငွေတောင်းပါ
တယ်၊ ဦးမင်းမောင်က တစ်ခါနှစ်ခါပေးတဲ့ပုံပါပဲ...'

'သူတို့ ကမ်းနားလမ်းက နဂါးဟိုတယ် သီးသန့်ခန်းမှာအမြဲ
တွေ့ပြီး ပေးပါတယ်၊ အဲဒီနေ့က နဂါးဟိုတယ် သီးသန့်ခန်းမှာ
စံဆွန်းက အရင်စောင့်နေတယ်လို့ သိရပါတယ်...'

'နာရီဝက်အတွင်း ဦးမင်းမောင်ရောက်လာပြီး စကားများ
ကြပါတယ်၊ သူတို့စကားသံကို အခန်းအပြင်တောင် ကြားရ
တယ်တဲ့...'

'မကြာခင် စံဆွန်း ထွက်သွားပြီး ဦးမင်းမောင် တော်တော်
နဲ့ တွက်မလာတာမို့ ဟိုတယ် မန်နေဂျာက မသင်္ကာလို့ ဝင်
ကြည့်တဲ့အခါ ဦးမင်းမောင် ဓားဒဏ်ရာနဲ့သေနေပါပြီ...'

'ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းတွေကလဲ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ချက်ချင်း
အကြောင်းကြားပါတယ်'

'ကိုခင်မောင်လေးတို့ အမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆောင်ရွက်စွဲ
အခြေအနေလေးကို သိပါရစေ'

'ဟုတ်ကဲ့...စံဆွန်းကို ကျွန်တော်တို့ ခြေခံမိပါပြီ၊ ပဲခူးမြို့မှာ
ခိုနေပါတယ်၊ ဒီနေ့ပဲ သတင်းအတိအကျရတာမို့ ကျွန်တော်တို့
လိုက်သွားဖို့ ပြင်နေပါပြီ'

'ဟုတ်ကဲ့ ဘောင်းပါကယ်၊ ကိုခင်မောင်လေးတို့ ပဲခူးက
ပြန်လာရင် စီအိုင်စီကို အကြောင်းကြားဖို့ မမေ့ပါနဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့၊ စံဆွန်းကိုမိတာနဲ့ အကြောင်းကြားပါမယ်'
'မိသည်ဖြစ်စေ၊ မမိသည်ဖြစ်စေ၊ ပဲခူးကပြန်ရောက်တာနဲ့
ကျွန်တော်တို့ကို သတင်းပို့ပါ'

'ဟုတ်ကဲ့ အင်စပက်တာ၊ စံဆွန်းကို မမီနိုင်စရာအကြောင်း
တွေ့ မရှိပါဘူး'

ဌာနအုပ်ကိုခင်မောင်လေးမှာ တရားခံဖမ်းမိရန် ရဲဝံ့စွာအာ
မခံနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အမှုမှာ မင်းကြီး စိုးရိမ်သကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးမနေဘဲ တရားခံ
ကို နယ်မြေဂါတ်မှ လွယ်ကူစွာ ဖမ်းဆီးပေးနိုင်မည့် အခြေအနေ
ရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်စီမှ တာဝန်ပေးသွားပြီဟု ထင်မိ
သောကြောင့် ဝမ်းသာမိသည်။

ထို့ကြောင့်...

'စံဆွန်းကို ဖမ်းမိရင် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ပေးသွားပြီ
ပေါ့ အင်စပက်တာ'

၂၂ သူရိန်ဝေ

ကျွန်ုပ်တို့ ခမ်းသာစွာ ပြောလိုက်သော်လည်း အစ်စပက်
တော မောင်သံခိပ်၏ အမူအရာမှာ တည်ငြိမ်နေသည်။

ကျွန်တော်တော့ ဒီအမူကို ဒီလောက်သွယ်မယ်လို့ ဖထင်
အား ပိုချိုး တရားခံကလည်း လျော့တက်လို့ရတဲ့ လူစားထဲမှာ
မပါနိုင်ဘူး။

စာခန်း (၃)

နောက်နှစ်ရက်ခန့်တွင် ရန်ကုန် အလယ်ပိုင်း 'ရဲဝန်ထောက်
မစ္စတာ လိုဗ်နှင့် ဌာနအုပ် ကိုခင်မောင်လေးတို့ စီဆိုင်ဒီသို့
ရောက်ရှိလာကြသည်။

သူတို့သည် မင်းကြီးရုပ်တံပိ၏ ရုံးခန်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အစ်စပက်တော်မောင်သံခိပ်၏ ရုံးခန်းဘက်
သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ရုံးခန်းထဲဝယ် မောင်သံခိပ်ကိုမတွေ့ရဘဲ သူ၏ အင်္ကျီကို
ကုလားထိုင်တွင် ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်အခန်း အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာသောအခါ မှတ်တမ်း
ဌာနသက်မှ ဖိုင်များကို ပိုက်လျက် ထွက်လာသော မောင်သံခိပ်
တို့ တွေ့လိုက်ရသည်။

'ဘာလဲ...ဦး၊ မစ္စတာ ဒါဝတ်နဲ့ ကိုခင်မောင်လေးတို့လာ
တာကို အကြောင်းကြားမလို့လား၊ ကျွန်တော် မှတ်တမ်း ရှာ
ဖွေရင်း သူတို့ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ပါဘယ်...'

'သူတို့ထက်အရေးကြီးတဲ့ မှတ်တမ်းကို ရှာဦးမယ် ဦးရေ၊
နောက်မှ မင်းကြီးကို ကျွန်တော် ဝင်တွေ့လိုက်ပါမယ်'

မောင်သံခိပ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်ုပ်အား ကျော်လွန်
လျက် သူ့ရုံးခန်းအတွင်းကို ဝင်သွားဆဲပြင် ကျွန်ုပ်လည်း ကိုယ့်
နေရာကိုယ် ပြန်လာရသည်။

ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ မောင်သံခိပ် အခန်းထဲမှ
လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။

ထိုလူမှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့စာ စားပွဲသို့ တည့်မတ်စွာ လျှောက်လာ
သောကြောင့် ကျွန်ုပ် အသေအချာကြည့်လိုက်သည်။

'ဦးရေ၊ မင်းကြီးမေးရင် ကျွန်တော် အပြင်သွားတယ်လို့
သာ ပြောလိုက်ပါ'

ထိုသုက ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားကာမှ အင်စပက်တော်
မောင်သံခိပ်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် မှတ်မိတော့သည်။

မောင်သံခိပ် ရုပ်ဖျက်ပြီး ထွက်ခွာသွားပုံထောက်လျှင် အမှု
ကိစ္စအတွက်ပင် ဖြစ်မည်။

သို့သော်....

ကျွန်ုပ်တို့ဌာနတစ်ခုလုံးတွင် ယခုကဲ့သို့ အထက်သို့အစီရင်ခံ
ခြင်းမပြုဘဲ မည်သည့်တာဝန်ကိုမျှ လုပ်ဆောင်ခွင့်မရှိပေ။

မောင်သံခိပ်မှာ အမှုအတွက် လိုအပ်လျှင် လိုအပ်သလို
အချိန်အခါကို မဆိုင်းဘဲ လုပ်ကိုင်တတ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ တာဝန်ချိန်၊ အားလပ်ချိန်ဟူ၍ သီးသန့်
မထားဘဲ ဆောင်ရွက်တတ်သည်။

အမှုကိစ္စတစ်ခုအတွက် သူ့လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေစဉ်သတင်း
ပို့ခြင်း၊ အစီရင်ခံခြင်း၊ ခွင့်ပြုမိန့်တောင်းခံခြင်း မပြုဘဲ ဆောင်
ရွက်ပြီးနောက် တရားခံကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီးသောအခါမှ
အားလုံးသိကြရသည်။

မျက်နှာဖြူအရာရှိတို့မှာ မောင်သံခိပ်အပေါ် အလွန်အား
စိုက်ကြသဖြင့် စိတ်တိုင်းကျလုပ်ပိုင်ခွင့်ကို သူတစ်ဦးတည်းသာရရှိ
နေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်....

၅၆ သူရိန်ဆွေ

လုပ်ထုံးစံပစ္စည်းအရည်အသွေးတို့ကို အောင်စွာ စောင့်ရှောက်ပေးရန်
အရေးကြီးစွာ ဝန်ထောက်ပြုစုခြင်းဖြင့် ကြိုတင်ဆောင်ရွက်ရမည်။
အထူးအရေးကြီးသော အမှုအရာများကို အထူးစောင့်ရှောက်ပေးရမည်။

ထိုအချိန်အထိ မင်းကြီး၏အခန်းထဲမှ မထွက်ခွာလိုဘဲ နေထိုင်
ပေးရမည်။ ထိုအခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသောအခါ အရေးကြီးစွာ စောင့်ရှောက်ပေးရမည်။
ပစ်ခတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

အခန်း (၄)

အောင်စွာ စောင့်ရှောက်ပေးရန် အရေးကြီးစွာ ဝန်ထောက်ပြုစုခြင်းဖြင့်
ကြိုတင်ဆောင်ရွက်ရမည်။

ကျွန်ုပ် သွားဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဖြင့် အမှုအရာတို့ကို စိတ်
ပါဝင်စွာ စောင့်ရှောက်ပေးကြောင်း တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း အထူးအရေးကြီးစွာ စောင့်ရှောက်ပေးရမည်။
ထိုအခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသောအခါ အရေးကြီးစွာ စောင့်ရှောက်ပေးရမည်။

ပထမအကြိမ် အောင်စွာ စောင့်ရှောက်ပေးရန် အရေးကြီးစွာ ဝန်ထောက်ပြုစုခြင်းဖြင့်
ကြိုတင်ဆောင်ရွက်ရမည်။ ထိုအခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသောအခါ အရေးကြီးစွာ
စောင့်ရှောက်ပေးရမည်။

www.burmeseclassic.com

လက်ပေအခန်းအတွင်းသို့ သူဝင်သွားပြီး အတော်ကြာမှ လက်ပေဌာနစိတ် ဆူငါးဝတ်အုပ် ဦးသန်းတင် ရုံးတက်လာသည် ထို ဆွေရသောကြောင့် မောင်သံခိပ်မှာ မနေ့ညကတည်းက ဝင် လက်ပေဌာနသောကိုယူထားလိုက်ပြီး အိမ်မပြန်သေးမှန်း ကျွန်ုပ် ချိပ်မိလိုက်သည်။

နံနက် ၁၀-နာရီခန့်တွင် မောင်သံခိပ် လက်ပေဌာနမှ ပြန် ထွက်လာပြီး ကျွန်ုပ်အားပဲ့သို့ ဝေပျောက်လာသည်။

‘ဦးရေ... ထတော့ အိမ်ပြန် အရပ်ဝတ် ဝတ်ပြီးလာခဲ့၊ တရားခံ သွားဖမ်းကြရအောင်၊ သေနတ်တော့ ထည့်လာခဲ့ နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့...အင်စပက်တော်၊ မင်းကြီးကို သတင်းပို့ဦးမှာ လား’

‘ဦးသာ အတတ်သွားလဲပါ၊ ကျွန်တော် ထတင်းပို့ပြီး ကားထဲမှာ စောင့်နေမယ်’

မောင်သံခိပ်အမိန့်ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လိုင်းခန်းရိရာသို့ ပြန်ပြီးနောက် အရပ်ဝတ်လဲလိုက်သည်။

စလွယ်သိုင်းအိတ်ကိုယူကာ တီအိတ်ပစ္စုတိုအား စစ်ဆေးပြီး ထည့်လိုက်၍ အပေါ်မှ တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ် လိုင်းခန်းမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ မောင်သံခိပ် မောင်းနှင်လာသော အင်စပက်တော်မောင်သံခိပ်အား ရောက်လာ သည်။

ဤကားပေါ်သို့တက်လိုက်သောအခါ အင်းစိန် စီအိုင်စီ ဝင်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာလာပြီးနောက် ဘရွတ်ကင်းလမ်းသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လေသည်။

‘အင်စပက်တော်၊ စံထွန်း ရှိတဲ့နေရာ သတင်းရလို့လား’

‘တရားခံက စံထွန်းမဟုတ်ပါဘူး ဦးရှဲ့၊ အားလုံးကသာ ပြစ်နိုင်ခြေကောက်ချက်ဆွဲပြီး စံထွန်းလို့ ထင်မှတ်ကြတာ’

မောင်သံခိပ် စကားကြောင့် ကျွန်ုပ် အံ့အားသင့်သွားမိ ထည်။

သို့သော်...

သူထ ထပ်မပြောတော့ကြောင့် အသာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဘရွတ်ကင်းလမ်းရှိ ဦးမင်းမောင်၏အိမ်သို့ရောက် သွားသောအခါ မခင်မာလွင် ပဲခူးသို့ ခရီးထွက်သွားကြောင်း သာ သိလိုက်ရသည်။

မောင်သံခိပ်မှာ အင်းစိန်သို့ပြန်မမောင်းဘဲ ပဲခူးသို့ အချိန် ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လေသည်။

သုခ်ဆရာတို့မှာ အလွန်အရေးကြီးနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း အတုတူလက်တွေ့လုပ်ခဲ့သော ကျွန်ုပ် ရိပ်မိသည်။

ဆုံးကြောင့် ကျွန်ုပ်ဥာဏ်မီသရွေ့ စဉ်းစားကြည့်ရာ ခင်မာ လွင်သည် တရားခံဖြစ်တည်ဟု မောင်သံခိပ် ယူဆဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် ဝဲခူးကိုတန်းလိုက်ပုံရသည်။

တရားခံသည် ခင်မာလွင်ဖြစ်ပါက ရုပ်လွှာလောက်အတော် ကြောက်စရာကောင်းသော မိန်းမပင်ဖြစ်သည်။

သူမ၏ ပထမယောကျာ်း စံကုန်းနှင့် ပြန်လည်ပေါင်းသင်း ရန် ဦးမင်းမောင်ကို သတ်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ကောက်ချက် ချခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကားကလေးသည် တစ်နာရီခန့်သာ ကြာပြီး ဝဲခူးမြို့သို့ ရောက်လာသည်။

မောင်သံခိပ် မိုင်ကုန် မောင်းလာသောကြောင့် ဖြစ် သည်။

မောင်သံခိပ်သည် ကားလေးကို လိပ်ပြာကန်ရပ်သို့ မောင်း နှင်သွားသည်။ လိပ်ပြာကန်ဆန်း ခြံဝင်းတစ်ခုရှေ့တွင် ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ဆော့ အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်း သွားပြီ ဦးရေ

တာဖြစ်လို့လဲ အင်ပေက်တော်'

မောင်သံခိပ်က နှုတ်မှ မပြောဘဲ ခြံအတွင်းသို့လက်သွိုးထိုးပြ လိုက်သည်။

ခြံအတွင်းဝယ် ပုလိပ်အချို့ တို့ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝဲခူးပုလိပ် များနှင့် ကိုခင်မောင်လေးက တရားခံကို ဦးအောင်ဖမ်းလိုက်ပြီ ဟု ကျွန်ုပ်ထင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

မောင်သံခိပ် ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်ဆင်းသွားလိုက်သည်။

ခြံတွင် စောင့်နေသော ကုလား ပုလိပ်က ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆေးနတ်ဖြင့်ချိန်၍ အလွန်ရိုင်းစိုင်းသော လေသံဖြင့်...

'ဟေ့...ရုပ်လိုက်ကြစမ်း၊ အထဲမှာ လူသတ်မှုဖြစ်နေတတ်၊ ခင်းတို့ ဝင်လာတာ တရားခံတွေသား၊ လက်မြှောက် ထား ထိုက်စမ်း'

ကုလားက ကျွန်ုပ်နှင့်မောင်သံခိပ်ကို တည့်မတ်စွာချိန်ယာ ဖြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်က...

၃၂ သူရိန်ဆွေ

'ဟေ့...ငါတို့ အင်းစိန် စီဘိုင်ဇီက အရာရှိတွေကွ၊ မင်း
သေနတ် ချထားလိုက်စမ်း'

ကျွန်ုပ်က စီဘိုင်ဇီကတ်ပြားကိုထုတ်ပြလိုက်ရာ ကုလားပုလိပ်
အမူအရာချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။

ချက်ချင်းပင် သေနတ်ကိုချလျက်အလေးပြုတော့သည်။
သို့သော်...

မောင်သံခိပ်ကို အလေးပြုခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်ုပ်ကို အလေး
ပြုခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်သံခိပ်က ဘာမျှ မပြောဘဲ ခြံအတွင်းသို့သာ ဝင်သွား
သည်။

'ဟေ့ ကောင်း၊ အဲဒါ အင်စပက်တာ သံခိပ်ကွ၊ ငါထက်
ရာထူး ကြီးတယ်'

'တာ...ကျွန်တော်မသိလို့ပါအပ်၊ ကျွန်တော် ကိုဝိတ်မဆိုးဖို့
ပြောပေးပါအပ်'

လူကဲခတ်ည့် သော ပုလိပ်မှာ ပျာ့ပျာ့သလဲပင် ကျွန်ုပ်လက်က
ဆွဲလျက် တောင်းပန် ခိုင်းနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အေးပါကွာဟ
ရန်ခံ ကတိပေးပြီး၊ မောင်သံခိပ်နောက်သို့အမြန်လိုက်ရသည်။

အင်စပက်တော်မောင်သံခိပ်နှင့်ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၃၃

ကျွန်ုပ်တို့ ပုလိပ်လောကတွင် မောင်သံခိပ်ကို မမြင်ဘူးလျှင်
သာရှိမည်၊ မကြားဖူးသူမရှိသောကြောင့် ပုလိပ်အတော်များ
များမှာ မောင်သံခိပ်ကို လေးစားပြီးသား ရှိနေပြီး ဖြစ်သည်။

ပဲခူးမှ ရာဇဝတ်အုပ်မှာမူ မောင်သံခိပ်ကို သိနှင့် ပြီးသား
ဖြစ်သောကြောင့် အလေးပြုစရီးဦးကြိုပြုကာ လူသေအလောင်း
ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း နေခက်မှ လိုက်ပါသွားရာ အိမ်ခန်း
ခုတင်ပေါ်တွင် သေနတ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သေသူမှာ ခင်မာလွင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။
တစ်လမ်းလုံး တနားခံသည် ခင်မာလွင် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်
ထားသော ကျွန်ုပ်မှာ ခေါင်းခြောက်သွားမိသည်။

ပဲခူးရာဇဝတ်အုပ်က အင်စပက်တာ မောင်သံခိပ်ကိုအစီရင်ခံ
လေ့သည်။

'သူ့ရဲ့ ယောက်ျားဟောင်း စံထွန်း သတ်သွားတာပါ အင်
စပက်တာ၊ ပတ်ဝန်းကျင် သက်သေခံချက်အရ ဝီ အမျိုးသမီး
ဈောက်ပြီး....

မကြာခင် စံ ထွန်း ဆိုတဲ့ ဓားပြဟောင်း ဈောက်ထွာပါ
တယ်၊စံထွန်းထွက်သွားပြီးလို့ အတော်လေးကြာမှ ခြံစောင့်ဖို့

ထွန်း ပြန်လာပြီး ကြည့်တဲ့အခါ ဒီအမျိုးသမီး ထောင့်တောကို ထောင့်တာပဲ။

‘ဪ...စံထွန်းပါနဲ့ ခြံစောင့် ဖိုးထွန်းက သိသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့...ပဲခူးမှာ စံထွန်းကို မသိတဲ့စူမဂ္ဂီပါဘူး အင်မတန်တော့၊ ထောင်ကလွတ်လာတာ မကြာသေးပါဘူး၊ နောက်ပြီး မကြာခင်အထဲ ရန်ကုန်မှာ လူသတ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်ခဲ့လို့ ရန်ကုန်က လိုက်လာပြီး ဖမ်းပါသေးတယ်...’

‘ကံကောင်းချင်တော့ စံထွန်း အဲဒီရက်မှပဲခရီးထွက်သွားတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ စံထွန်း ကံမကောင်းနိုင်တော့ပါဘူး... အင်စပက်တာ’

‘စောင်းပါပြီ၊ အကယ်၍ တရားခံဖမ်းမိရင် စီအိုင်စီကို ထတင်းပို့ ပေးပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပါဦးမယ်’

‘စိတ်ချပါအင်စပက်တာ၊ အတင်းပို့ ပေးလိုက်ပါမယ်’

မောင်သံခိပ် ပြန်ရည်ထုတ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်ပါလာရသည်။

ခြံစောင့်ပုလိပ်မှာ ဒီတစ်ခါ ကျွန်ုပ်ကို အလေးမပြုတော့တော့ မောင်သံခိပ်ကိုသာ မျက်နှာချိုသွေးလျက် ဆလံအထပ်ထပ်စေးနေပါသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုပုလိပ်၏အပြုအမူကို ရယ်ချင်လှသဖြင့် ကားပေါ် မြန်မြန်တက်လိုက်ရသည်။

မောင်သံခိပ်မှာ ပဲခူးဈေးတွင် ကားရပ်သွက် ကျွန်ုပ်တို့ ထမင်းစားကြသည်။

ထမင်းစားရင်းက...

‘တရားခံစံထွန်းက အတော် လျင်ပုံရတယ်နော် အင်စပက်တာ၊ ကိုခင်မောင်လေးတို့ ဖမ်းတဲ့အချိန် ရှောက်ထွင်သွားပြီး အစ်ခါ သူ့မယားဟောင်း၊ ခင်မာလွင်ကိုပါ နှုတ်ပိတ်လိုက်နိုင်တယ်’

‘ဗဟုတ်ဘူး ဦးရဲ့၊ တရားခံအစစ်က စံထွန်းမဟုတ်ဘူး’

မောင်သံခိပ်၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

ရန်ကုန်မှာတင်မက ပဲခူးမှာပါ ထူသတ်မှုဖြစ်သော ဝန်းချင်သက်သေများက စံထွန်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားပါလျက် အစမ်း အလာတွင် စံထွန်း တရားခံမဟုတ်ကြောင်း ပြောခဲ့သဖြင့် ဤနိမိတ် ခင်မာလွင်ကို တရားခံဟု ထင်ခဲ့သေးသည်။

ပဲခူး၌ အတက်သောအခါ ခင်မာလွင်ကိုယ်တိုင် အသတ်ခံရသဖြင့် တရားခံမှာ စံထွန်းပင်ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ် သောက်ပါသည်။

သို့သော်...

မောင်သံခိပ်မှာ စံထွန်းတရာခံ မဟုတ်ဟု ပြောနေသောကြောင့် စဉ်းစားရခက်သွားသည်။

စေတနာတလန်ယာဇ်မှ အတော်ဆုံးစီကောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံထားရသော အင်စပက်တာ မောင်သံခိပ်သည် ထိုအခါတွင် အတွေးအချင်ပြုဟု အတွေးလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်...

မောင်သံခိပ်မှာ ဈေးကွက်တွင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရဟန်ဖြင့်...

'ဦးရေ၊ ခဏလေး ဒီမှာလိုင်စောင့်နော်၊ ကျွန်တော် အပြင်ထောင့်သွားလိုက်ဦးမယ်'

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

နာရီဝက်ခန့်တွင် မောင်သံခိပ်မှာ လူတစ်ဦးနှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာ၏။

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မောင်သံခိပ်မှာ ထမင်းဖိုး ရှင်းလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်... ရှိရာသို့ထွက်လာသည်။

ဤသို့ ခရီးထွက်ခြင်း၊ စရိတ်ကုန်ခြင်းတို့ကို မောင်သံခိပ်သည် ၄၁ နှစ်မှ ၄၄ ထုတ်ထွက်ခေတ်မှစ၍ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှသာ ထုတ်ကုန်တတ်သည်။

ရဲဖန်ရဲခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့အား ထုတ်ယူစေသည်။

တချို့ အမှုများတွင် သူ၏ စိုက်ထုတ်သောငွေမှာ အထက်ဆယ်ဆခန့် များနေသည်။

ထိုသို့ ငွေကြေးကို ဂရုမစိုက်သောကြောင့်သာလျှင် မောင်သံခိပ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ အထက်အရာရှိများအား မျက်နှာချိုသွေး ဆက်ဆံခြင်းမရှိခြင်း ပြစ်ပေလိမ့်မည်။

အထက်အရာရှိကို ဖော်လိမ္မော်အတတ်သော မောင်သံခိပ်မှာ အရည်အချင်းသာ မရှိလျှင် တစ်နေ့မကုန်ခင် အလုပ်ပြုတ်မည်မှာ သေချာလှသည်။

အင်းစိန် စီအိုင်ဒီစင်းရှေ့ ထောက်ခံသောအခါ မောင်သံခိပ်၏ ကားချပ်ပေးသည်။

'ဦးရေ၊ မနက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့'

'ဟုတ်ကဲ့... အင်စပက်တာ'

ကျွန်ုပ် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်စဉ် မောင်သံခိပ်က ပါလာသော ဧည့်သည်ကို ရှေ့ခန်းသို့ပြောင်းထိုင်ရန် ခေါ်လိုက်လေသည်။

'ကိုစံထွန်း၊ ရှေ့မှာ ထားလိုင်ဗျာ'

၃၀ တူရိန်ဆွေ

'ဟုတ်ကဲ့...အင်စပက်တာ'

မောင်သံခိပ် စကားသံကြောင့် ကျွန်ုပ် ခြေလှမ်းများ ရပ်
စန့်သွားရသည်။

ကျွန်ုပ် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ....

'ဟဲ...ဟဲ....ဦးက နစးမါးသားပဲ၊ ဟုတ်တယ် ဦးရေ၊ ကို
င်မောင်လေးတို့ တမ်းတနေတဲ့ခါပြု ထောင်ထွက်စံထွန်းဆို
တာ ဒီက မိတ်ဆွေပဲလေ'

'ဖမ်းလာတာလား အင်စပက်တာ'

'မဟုတ်ပါဘူး ဦးရှဲ့၊ ကျွန်တော် အိမ်ကို အလည်ခေါ်လာ
တာပါ။ ကဲ...သွားမယ် ဦးရေ၊ မနက်ဖြန်မှပဲ ရှင်းပြတော့
မယ်'

ကျွန်ုပ်အံ့အားသင့်နေစဉ်မှာပင် အင်စပက်တာ မောင်သံ
ခိပ်၏ အော်စတင်စားလေးသည် ရန်ကုန်နှင့် ပဲခူးမှ ပုလိပ်
များ တရားခံအဖြစ်အလိုရှိနေသော ဇားမြစ်ထွန်းကိုတင်ဆောင်
ပြီး ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ မည်သို့မျှ နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။
မောင်သံခိပ်၏ လုပ်ရပ်မှာ တရားခံအားပေး ဖြစ်နေလေ

ပြီ

အင်စပက်တာမောင်သံခိပ်နှင့်ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၃၉

အကယ်၍ ပြဿနာ တက်လာပါက အမှုတို့ဟိုင်ရသော
ကျွန်ုပ်ကိုပါ ထိခိုက်ပေတော့မည်။

အလုပ်ပြုတ်မှာမကြောက်သော မောင်သံခိပ်နှင့် အလုပ်
ပြုတ်မှာ အလွန်ကြောက်သော ကျွန်ုပ်အား တုံ့ဖက်တာဝန်ပေး
ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်ကို ကံဆိုးစေခြင်းပေလားဟု တွေးမိလိုက်
သည်။

အခန်း (၅)

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ရုံး စတင်ချိန်မှပင် အင်
စပက်တော် မောင်သံခိပ်ကို ချော်နေမိသည်။

တစ်နေ့ကုန်ဆောင်လည်း မောင်သံခိပ်မှာ ရောက်မလာခဲ့ပေ။
မိုးချုပ်သွားသည်။

မောင်သံခိပ်မှာ စီအိုင်စီသို့ ခြေဦးလှည့်မလာခဲ့ပေ။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုနေ့ တစ်နေ့တာလုံး ထိုင်မရ၊ ထမေ့ ဖြစ်ခဲ့
သည်။

ရုံးမဆင်းမချင်း မောင်သံခိပ် ရောက်လာနီးဖြင့် ဂိတ်ပေါက်
သို့သာ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည်။

၄၂ သူရိန်ဆွေ

မနေ့က မောင်သံခိပ် ပြန်သွားစဉ်က ရန်ကုန်နှင့် ပဲခူးပုလိပ်များက အလိုခိုနေသော တရားခံစံထွန်းသည်လည်း ပါသွားသည်။

ဒီနေ့ မောင်သံခိပ် ရုံးမတက်ခြင်းသည် စံထွန်း၏လက်ချက်မိသွားပေပြီလားဟုလည်း တွေးပူလိုက်မိသည်။

မူခင်းဖြစ်စဉ်နှင့်သက်သေများအားလုံးက ရန်ကုန်က အမှုမှာတင်မက ပဲခူးကအမှုတွင်ပါ တရားခံသည် စံထွန်း ပါဟု သတ်မှတ်တားစဉ် အင်စပက်တော် မောင်သံခိပ်အ အိမ်အလည်ခေါ်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် မည်သို့မျှ ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

ရုံးဆင်း၍ ရေမိုးချိုး ထမင်းစားပြီးသည်အထိ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုင်မရ ထမရနှင့် စိတ်များကို တညီငြိမ်အောင် ပြုနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဥထွင်းချင်းပင် အင်စပက်တော် မောင်သံခိပ်အိမ်သို့ လိုက်သွားလိုစိတ်များ ပြင်းထန်နေသည်။

သို့သော်...

ကျွန်ုပ် ယခုအချိန်သွားလျှင် ပြန်ရန် အခက်အခဲရှိမည်စိုးသောကြောင့် ချုပ်တည်းထားရသည်။

ဥ အတော်နက်သည်တိုင် အိပ်မပျော်ဘဲ ရှိနေသောကြောင့် အိမ်တွင် သိမ်းထားသော ရမ်ကို လေးပက်စန့် သောက်ပြီး အိပ်ရာဝင်လျက် စွတ်မှိတ်ပြီးအိပ်လိုက်ရသည်။

အင်စပက်တော်မောင်သံခိပ်နှင့်ကိုယ်ပွားချပ်ပွားအမှု ၄၁

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၇:၃၀-နာရီတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးက လာရောက်၍ အိပ်ရာမှ နိုးလေသည်။

'အစ်ကို...အစ်ကို ထတော့၊ အိမ်ရှေ့မှာ အင်စပက်တော်မင်း ရောက်နေတယ်'

အင်စပက်တော် ဟူသော အသံကြောင့် ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှ လူးထဲထလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်ညှော်ခန်းသို့ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ သတင်းစာ တစ်စောင် ထိုင်ဖတ်နေသော အင်စပက်တော် မောင်သံခိပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

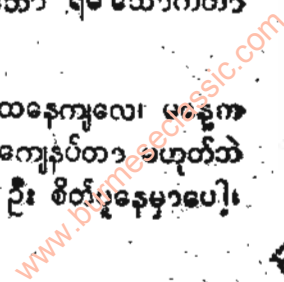
'ဦးမနေ့က တစ်နေ့လုံးမျှော်ရတယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါ အင်စပက်တာရယ်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ညကအိပ်လို့ တောဝဲ မပျော်ဘူး'

'အဲဒါနဲ့ ရမ် နည်းနည်းသေခက်ပြီး အိပ်ရာထဲ ဝင်ရတယ်ပေါ့'

'ဟုတ်တယ် အင်စပက်တာ၊ ကျွန်တော် ရမ် သောက်တာ ဘယ်လိုသိတာလဲ။

'ဦး ခါတိုင်း ဒီအချိန် အိပ်ရာက ထနေကျလေ၊ မနေ့က ကျွန်တော်နဲ့ စံထွန်း ပါသွားတာကို ဦးကျေနပ်တာ မဟုတ်ဘဲ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော် ရုံးမတက်တော့၊ ဦး စိတ်ပူနေမှာပေါ့။

ထူးရိန်ခေ

ညည်းပိုင်းကဆီ ကျွန်တော် အိမ် လိုက်ကြည့်ဖို့တောင် စဉ်းစား ဦးမယ်၊ ဒီကို အပြန် အခက်အခဲရှိမှာတွေးပြီး မလိုက်ဖြစ်တာ ဟောတဲလား၊ စိတ်က ပူပင်မှုတွေများနေတော့၊ အိပ်လို့ တော် တော်နဲ့ ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါဆို ဘာလုပ်မလဲ အိမ်မှာ အဆင်သင့် ရှိနေတဲ့ ရမ်ကို သောက်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် ကြိုး စားမှာပေါ့

အမယ်လေး... အကြားအမြင်ရနေတဲ့အတိုင်းပါလား၊ အင် စပက်ဘာရယ်၊ တစ်အိမ်တည်းနေတဲ့ကျွန်တော် မိန်းမတောင် ကျွန်တော် စိတ်ထဲဖြစ်နေတာ လုပ်နေတာတွေ မသိဘူး၊ အင်စပက်တာ ပြောတာ တစ်လုံးမှကို မလှဲဘူးဘျာ

ဘာမှ မခက်ပါဘူး ဦးရယ်၊ ဆက်စပ်တော့ခေါ်တတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ

အင်စပက်တော်ကသာ မခက်ဘူးပြောတာဗျာ၊ အကြား အမြင် ရပါတယ် ဆိုတဲ့ ဘိုးတော်တွေတောင် ဒီလိုထိတ်ကျကျ ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး

ကဲ...အဲဒါတွေ နောက်မှ ပြောတာပေါ့ ဦးရယ်၊ အဝတ် အစားလဲ မနက်စာလဲ လမ်းမှာပဲ စားကြတာပေါ့၊ တရားခံ မင်းမှာနော်...သေဒုတ်နဲ့လက်ထိတ်ပါ တစ်ခါတည်းယူခဲ

ငိုအခါကျမှ... မောင်သံခိပ်ကို ကျွန်ုပ်သတိထား ကြည့်မိသည်

အင်စပက်တော်မောင်သံခိပ်နှင့်ကိုယ်ပွားရပ်ပွားအမှု ၄၅

ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားသော်လည်း အရပ်ဝတ်နှင့် ဖြစ် သည်။

သူ၏ နပျိုမှုမှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ပေါက်စ တစ်ဦး ပမာ ရှိနေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ကားလေးမှာတော့ ကြုံလမ်းဆုံညိုရောက်သော အခါမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင် ရှေ့တွင် ရပ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ကော်ဖီထောက်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်က... စံထွန်းဟာ တကယ် တရားခံ မဟုတ်ဘူးလား အင်စပက် တာ...

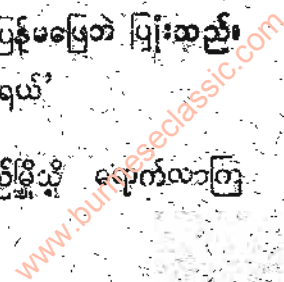
မဟုတ်လို့ပေါ့ ဦးရယ်၊ ကျွန်တော်တော့ စဉ်းစားလို့ မရတာ အမှန်ပဲ အင်စပက် တာ...

ရုထော့မစဉ်းစားပါနဲ့ဦး၊ မကြာခင် ဦးကိုယ်တိုင် တရားခံ ကို လက်ထိတ်ခတ်ရတော့မှာပါ

ဘယ်သူများလဲအင်စပက်တာ၊ ကျွန်ုပ်၏ အမေးကို မောင်သံခိပ်က ပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးသည်။

ခဏလေး သည်းခံစောင့်လိုက်ပါ ဦးရယ်၊ ဤသို့ဖြင့်...

ကျွန်ုပ်တို့ ခရီး ဆက်လာကြရာ ပြည်မြို့သို့ ရောက်လာကြ သည်။

၄၆ သူရိန်ဆွေ

ထင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ ရောက်သွားသောအခါ မောင်သံခိပ်
က ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဤဆိုင်မှာ ထမင်းစားကြမည်ဟု
တေးလိုက်သည်။

ဦး လိုအပ်ရင် သေနတ်ကို အလျင်အမြန် ထုတ်နိုင်အောင်
လုပ်ထားနော်'

မောင်သံခိပ်က ပြောပြောဆိုဆို တားပေါ်မှ ဆင်းသွား
သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်ဆင်းလိုက်ရသည်။

ထမင်းဆိုင်လေးမှာ အကာအရံမရှိဘဲ အောက်ခြေကိုသာ
ရာဇမတ်ကွက်သဏ္ဍာန် ဝါးများကို ယက်ပြီး ကာထားသည်။

ဆိုင်အတွင်းဝယ် ထမင်းစားနေသူများ သိပ်မရှိလှပေ။

မောင်သံခိပ်က တစ်ဦးတည်း ထမင်းစားနေသူရှိရာ စားပွဲသို့
တည့်မတ်စွာ လျှောက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကပ်လိုက်သွား
ရသည်။

ထိုသူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်
ပါ ထိုင်လိုက်သည်။

'ဦးမင်းမောင် ဘယ်သွားမလို့လဲ'

မောင်သံခိပ် စကားကြောင့် ထိုသူက မော်ကြည့်လိုက်
သည်။

အင်စပက်အော်မောင်သံခိပ်နှင့်ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၄၇

'အော်...ကိုကို မိတ်ဆွေထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော် မင်းမောင်
မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းခေါင်ပါခင်ဗျ'

'ကျွန်တော် မြင်တာတော့ မင်းခေါင် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မင်း
မောင်ပဲ ဖြစ်မှာပါ'

မောင်သံခိပ်က ဇွတ်ပြောသဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ပြုံးလိုက်
သည်။

'မိတ်ဆွေကိုက ဘာမှ မသိဘဲကိုး။ မိတ်ဆွေတို့ မေးနေတဲ့
မင်းမောင်ဆိုတာ ကျွန်တော် အစ်ကိုပါ။ ထွက် မကြာ သေးခင်
က သေသွားပါပြီ။ သတင်းစာတွေထဲမှာတောင် ပါပါတယ်။ လူ
အိတ်ခံရရှာတာပါဗျာ။ ကျွန်တော်က သူနဲ့ အမြဲ ညီအစ်ကို
မင်းခေါင်ပါ'

'ကျွန်တော်ကတော့ မိတ်ဆွေဟာ ဦးမင်းမောင်လို့ပဲ ထင်
တယ်ဗျ'

ကျား၊ ကျားမီးယပ်ဆိုသကဲ့သို့ ဇွတ်ပြောနေသော မောင်သံ
ခိပ်ကို ထိုလူ စိတ်ဆိုးသွားပုံရပြီး စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

မောင်သံခိပ်ကလည်း ပြန်ကြည့်နေသည်။
မကြာမီ...

ထိုသူ၏ မျက်နှာဟန် ပြောင်းသွားပြီး တဟားဟားရယ်
သည်။

တား...တား...တား ကျွန်တော်တို့ အမြဲညီအစ်ကို နှစ်
ယောက်ကို မိတ်ဆွေလူများတာ မဆန်းပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့
အာတွေတောင် မှားကြပါတယ်...

၄၈ လူချိန်ဆွေ

'ခါကြောင် ကျွန်တော်ကို ဟောစီပတ္တမြားဆွဲကြီး ကိုကို အတွက် စိန်ဆွဲကြီး ဆင်ပေးတာပဲ၊ ခွဲထားရတယ်လေ'

'ခင်ဗျား မိဘတွေ မှားပေမယ့် ကျွန်တော်မမှားပါဘူး၊ ဦးမင်းမောင် ကျွန်တော် စီဆိုင်ဒီက အင်စပက်တော် မောင်သံခိုင်ပါ၊ ဆာဘိုဂြိုဟ်နန်ဆောင်ဖို့ မကြီးစားပါနဲ့'

မောင်သံခိုင် အမည်ကြားလိုက်ရသောအခါမှ ရယ်နေသော ထိုသူသည် ရပ်တန့်သွားပြီ၊ မောင်သံခိုင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

'ဪ...စကော့စာထန်ယာဒ်ကတောင် မှတ်ဘမ်းတင်ရတဲ့ နှံထောက်ကြီး အင်စပက်တော် သံခိုင်ကိုး တော်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒွီကိစ္စကို ခင်ဗျားသာ မအဖော်ရင် ဘယ်ပုလိပ်မှ စုံစမ်းလို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

ကိုမင်းမောင်မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့်ပင် မောင်သံခိုင်ကို ချီးကျူးမနေသေးသည်။

ထိုအခါမှ...

စံထွန်း တရားခံမဟုတ်ဘူးဟု မောင်သံခိုင် ပြောသည်မှာ မှန်နေကြောင်း သိရတော့သည်။

ထိုစဉ်...

မမျှော်လင့်သော အပြုအမူတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်တို့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

အင်စပက်တော်မောင်သံခိုင်နှင့်ကိုယ်ပွားရပ်ပွားအမှု ၄၉

ကိုမင်းမောင်သည် သူ့ရွှေမှ ထင်စားစားပွဲကိုမရ၍ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် လှန်ချလိုက်သည်။

အံ့အားသင့်နေသော ကျွန်ုပ်မှာ စားပွဲနှင့်အတူ ပတ်လက်လန်ကျသွားလေသည်။

သတိနှင့်နေဟန်တူသော မောင်သံခိုင်က နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်သွား၏။

ထိုအချိန်တွင်...

ကိုမင်းမောင်သည် ဆိုင်အပြင်သို့ ခုန်ထွက်ပြီး ပေးရန် ပြင်သည်။

မောင်သံခိုင်ကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ ခုန်ထွက်၍ လိုက်ဝါသွားသည်။

ဦးမင်းမောင်မှာ ထိုကိစ္စရပ်ပညာ ကျွမ်းကျင်ဟန်ရှိသည်။ ခုန်ဝင်လာသော မောင်သံခိုင်ကို ရှေ့ဖြင့်ကန်ပြီး တားလိုက်သည်။

အခြားသူသာဆိုလျှင် ပြန်ထလာနိုင်စရာ မရှိပေ။

သို့သော်...

မောင်သံခိုင်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လိမ့်ပြီး ရှောင်သွားသည်။

မောင်သံခိုင် မြေပေါ်အကျ မင်းမောင်၏ ဝိုက်လက်သီးဆီးကြိုသည်။

၅၀ သူရိန်ဆွေ

ငဲ့ရွှေခင်လိုက်သဖြင့် လွတ်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အပေမုပီနေသော စားပွဲကိုတုန်းဖယ်ပြီး ထလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဟင်းရည်များ၊ ဟင်းဖတ်များ ထမင်းလုံးများဖြင့် ညစ်ပတ်ပေကျ ကုန်သည်။

ချိုင်းကြားတွင် ဖွက်ယူလာခဲ့သော သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သို့သော်...

မောခိသံပိုင်နှင့် မင်းမောင်မှာ အကြိတ်အနုဖိသတ်ပုတ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဝင်ခွင့်မသားဘဲ ဖြစ်နေ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေရေလျက် သေနတ်တံကားကားဖြင့် ပစ်ကွင်းရှာနေသော ကျွန်ုပ်၏ပုံမှာ ဇေးကမြင်သူတို့ ဟားတိုက်ရယ်စရာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

ကိုက်ခိုက် ရေး ကျွမ်းကျင်သူ နှစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် လက်စွဲပွဲကောင်းတစ်ခု ကြည့်နေရထကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

သို့သော်...

မောင်သံခိပ်မှာ မင်းမောင်ကို ကိုင်ပေါက်လွှဲချလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အင်စပက်တော်မောင်သံခိပ်နှင့်ကိုယ်ပွား၊ ရှုပ်ပွားထမှု ၅၁

ထိုအခါမှ....

ကျွန်ုပ်သည် ပြေး၍ ကိုယ်ဖြင့်ဖိကာ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်ရသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်သည် ပြည်မြို့မှပြန်လာပြီး အင်းစိန်ရောက်မှ ကမန်းကတန်း ရေပြေးချိုးရတော့သည်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ကိုမင်းမောင်မှာ ထွက်ပြေးရန် လုံးဝမကြိုးစားဘဲ အေးဆေးစွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

အခန်း (၆)

ကျွန်ုပ်ရေခိုးချိုးပြီး ရုံးဘက်သို့ ပြန်သွားသောအခါ အမှတ်
အခန်းအတွင်းဝယ် အင်စပက်တော် မောင်သံခိုင် အပြင် ပုလိပ်
မင်းကြီးပါ ဧရာကနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်ဝင်လာသည်ကိုမြင်လျှင် မင်းကြီးသည် ပျားပြု၍ဆီး
ကြိုသည်။

‘ဒီအမှုမှာ အင်စပက်တာအပြင် အိုင်အိုကြီးပါ အသုံးကြီး
စားလိုက်ရတာပဲ၊ ကွဲ...ကွဲ...အင်စပက်တာတို့ ထမင်းသွားစား
လိုက်ပါဦး၊ ခနောက်မှ ဆေးဆေးဆေးဆေး ဘုမ္မိန်ကြွပါ’

ကျွန်ုပ်မှာ ပုလိပ်မင်းကြီးထံမှ ဤစကားမျိုး ကြားလိုက်ရ
သောအခါ အိုင်ယာသန်ထိပေါက်သကဲ့သို့ပင်ဝမ်းပြောက်သွား
မိသည်။

ကျွန်ုပ် ပုလိပ်သက်တမ်း တစ်လျှောက် ဤကဲ့သို့ ပြုံးရွှင်စွာ
ဖြင့် အလိုက်စာသိ ခွင့်ပြုချက်မျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြုံဘူး
ခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့်...

ဝမ်းပန်းတသာ မင်းကြီးနှင့်အင်စပက်တာကို အလေးဂျီပီး
လိုင်းခန်းသို့ ပြန်ပြေး၏။

ထမင်းစားရင်းပင် မင်းကြီးက ခွင့်ပြုချက်ပေးလိုက်သဖြင့်
လာပြန်စားကြောင်း ဇနီးဖြစ်သူကို ထုတ်ပြောမိ၏။

ကျွန်ုပ်က ဂုဏ်ယူပြီးပြောနေသော်လည်း ဇနီးသည်မှာ ထူး
ဆန်းအံ့ကြမူ လုံးဝမရှိသောကြောင့် နည်းနည်း ရှက်သွားမိ
သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ်ပိုင်အောင်မြင်မှု မဟုတ်သော်လည်း အား
လုံး ထင်ထားသည့်အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ တရားခံအစစ်ကို ဖမ်းဆီး
ရမိခြင်းအတွက် ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူနေမိသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်
သည်။

အင်စပက်တော်မောင်သံခိပ်နှင့်ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၅၅

ထမင်းကို အမြန်စားသောက်ပြီးနောက် အမှုစစ်အခန်းသို့
လာလျှင်အမြန် ပြန်သွားသည်။

ထို့နောက်....

တရားခံ မင်းမောင်ကို စစ်ဆေးခြင်းကို စတင်သည်။

မင်းမောင်မှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြောနေသည်။

အမှုဖြစ်စဉ်မျှသာမက အမှုဖြစ်စေခဲ့သော နောက်ခံဘဝ
ဖြစ်စဉ်များကိုပင် အသေးစိတ်ပြောပြသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ကိုမင်းမောင် ထွက်ဆိုချက်အားလုံးကို တစ်လုံး
မကျန်စေရဘဲ၊ လက်ရေးတိုဖြင့် လိုက်မှတ်သည်။

အင်စပက်တော် မောင်သံခိပ်က မေးလိုက်။ ကျွန်ုပ်က မေး
လိုက်ဖြင့် အမှုကို တစ်ညလုံး စစ်လိုက်သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် အင်စပက်
တော် မောင်သံခိပ်နှင့် အတူ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံးအမှုကိုစွဲ
ဝယ် နစ်မြုပ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ပုလိပ်ဘဝတွင် ထိုနေ့သည် အပျော်ဆုံးနေ့ ဖြစ်
ခဲ့ရသည်။

သို့တော်....

၅၆ သူရိန်ဆွေ

ကျွန်ုပ်တို့ စစ်ဆေးသော ထွက်ဆိုချက်များကို ရီပိုအတွက်
သာသာပြန်ရေးရာတွင်မူ အလွန် ဝမ်းနည်းသွားဖွယ် ကောင်း
သော အချစ်တော်လမ်းဘစ်ပုစ်အဖြစ် တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။
ရန်ကုန်မြို့၏ မျက်နှာပုံးစာရင်းဝင် ကုန်သည်ကြီးများ အသင်း
ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမင်းမောင်၏ အဖြစ်အပျက်သည်ကား...

အခန်း (၇)

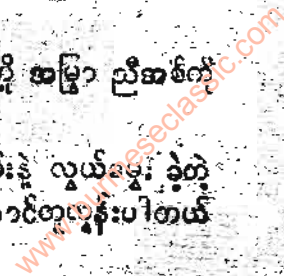
ကျွန်တော်တို့က မိသားစုရုံးအလိုက် ကုန်သည်မျိုးရိုးဖြစ်ထလို
အစဉ်အဆက်ရမ်းသာခဲ့တာပဲ...။

မေးချင်က နှစ်ယောက်တည်း ရှိပါတယ်...။

ကျွန်တော်က မင်းမောင်ဖြစ်ပြီး၊ ကျွန်တော်ညီက မင်္ဂလာ
မိ...။

ကျွန်ုပ်ပိုင်းလောက်ပဲကွာတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အမြှာ ညီအစ်ကို
ဟာ အလွန်တူမိတယ်။

တယ်လောက်အထိ ဟာသလိုဆီရင် ဝမ်းနဲ့ လှယ်ဖွား ခဲ့တဲ့
အမေကိုယ်သိုင် ခွဲခြားရ အတော်တော်အောင်တူလွန်းပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကို စိန်နဲ့လုပ်သားတဲ့ လော့ကက်သီး မါတဲ့ ဆွဲကြီးကို ဆင်ထားပြီး...။ ညီလေး မင်းခေါင် ကိုတော့ မထွေးခြား၊ လော့ကက်သီးလေး ဝတ်ဆင်ပေးထားပါတယ်။

အဲဒီ ဆွဲသီးလေးတွေကပဲ ဘယ်သူဟာ မင်းမောင်၊ ဘယ်သူဟာ မင်းခေါင်ဆိုတာ ခွဲခြားပေးနိုင်တာပါ။

အဲဒီလောက်ကို တူလွန်းတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတွေဟာ လုံးဝ မထူတဲ့ အချက်တွေလည်း ရှိပါတယ်။

အဲဒါကတော့ အကျင့်စရိုက်တွေပါပဲ....။

ငယ်ငယ်ကတည်းကကို ကျွန်တော်က စာဖတ်နေပြီး၊ ဘယ်သူနဲ့မှ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘဲ ပျော်ပျော်တတ်ပြီး၊ ညီလေးမင်းခေါင်းကတော့ အပေါင်းအသင်းများနဲ့ လျှောက်လည်ပြီး ပျော်ပျော်တတ်ပါတယ်။

နည်းနည်း အရွယ် ချောက်လာတော့လည်း ကျွန်တော်ဟာ စာပေရယ်၊ မိဘတို့ရဲ့ လက်ငုပ်လုပ်ငန်းရယ်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။

စာပေအသိုင်းအဝိုင်းကလွဲရင် ပဲ့ရုံ ကုန်စည်တွေ ကြားမှာ မိဘတွေကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း အချိန်ကုန်လေ့ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော် မှာ ရွယ်တူ အပေါင်းအသင်းသာ မရှိပေမယ့်၊ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်က ကုန်သည်ကြီးငယ်များနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာပါတယ်။

မင်းခေါင်ကတော့... ပညာရေးကို စိတ်ဝင်စားတော့ထဲ၊ ဆူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းပေါင်းစုံနဲ့တူနေတော့တာပါပဲ။

သူပေါင်းတဲ့သူမှန်သမျှ ကျွန်တော်ဘာတော့ လူကြီးမျက်စိလို ဖြစ်နေတော့ တစ်ယောက်မှ ကြည့်လို့မရပါဘူး။

မင်းခေါင်ဟာ စီးပွားရေးက လွဲရင် အားလုံး ကျွမ်းကျင်တယ်ပြောကံသွားတော့တာပါပဲ။

အထူးသဖြင့် မကောင်းမှုမှန်သမျှ လုပ်တတ်...ကိုင်တတ်... ကျွမ်းကျင်အဆင့်လို့ထောင် ပြောရင် မှော့ပါ။

အဖေက မင်းခေါင်ကို ကျွန်တော်လို စီးပွားရေးမှာစိတ်ဝင်စားစေချင်တယ်။

မင်းခေါင် စရိုက်က ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားမှာလဲ....။

ပထမတော့ အဖေကဆူပူကြိမ်းခူမောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမေရယ် ကျွန်တော်ရယ်က ချွေ့ကနေ ကာဆီးကာဆီး လုပ်တတ်ကြလို့မို့၊ ကြာတော့ အဖေက လက်လျှော့သွားပုံ ရပါတယ်။

သူမကျေနပ်ရင် ခွေးဖြစ်မယ့်ကောင် ဆိုတာလျှောက်ပုံပြောတော့တယ်။

၆၀ သူရိန်ဆွေ

အမှန်က အဖေဟာ နဂိုကတည်းက လူအေးတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်ကို အားကိုးပြုဆိုကာတည်းက ပွဲရုံလုပ်ငန်းတွေ ဆိုပြီး လှုပ်တော့ပါသွား။

အမေနဲ့ ကျွန်တော် ကိုပဲ ဦးစီးလုပ်ကိုင်စေတော့ပါအိတ်...။ သူကတော့ ဘာသာရေးဘက်ကို ရောက်သွားပါတယ်။

အဲဒီလို အမေနဲ့ ကျွန်တော် ပွဲရုံကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်တာကပဲ မင်းခေါင်ကို ပျက်စီးစေဖို့ အားပေးလိုက်သလိုပါပဲ။

သူ လုပ်ချင်တာ လူဖြစ်ချင်တာ မှန်သမျှ ဖြစ်ခွင့် လုပ်ခွင့်ရ သွားတယ်လေ။

ကျွန် တော်တို့ သားအမိ ရှာသမျှတွေတာ သူ ဖြုန်းတီးဖို့လို ဖြစ်လာတော့တယ်။

သူ တယ်လောကီဖြုန်းဖြုန်း ပွဲရုံလုပ်ငန်းကလည်း သူမတူ အောင် ကောင်းနေတာနဲ့ တိုးတက်သည်ထက် တိုးတက်ခဲ့ရ တာပါ။

ဒါကြောင့် မင်းခေါင် ရောက်လာပြီး ပိုက်ဆံတောင်းတဲ့ အခါတိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ပွဲရုံမှာ ကုန်သည်တွေနဲ့ စကား ပြောပျက်မှာ စိုးတဲ့ အတွက် သိပ်ကြာကြာ ငြင်းဆန်ခြင်း မရှိဘဲ ထုတ်ပေးခဲ့ရပါ။

တစ်ခါတစ်လေ ကလုပ်အရမ်းများတဲ့အခါမျိုးမှာဆို ကိုယ် တိုင်တောင် မဟူပေးမိပါဘူး။

အင်စပိုက်တော်မောင်သံ ခိပ်နှင့်ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၆၁

သေဝတ်ပစ်ပေးလိုက်ပြီး သူ့ဘာသာသူ နှိုက်ယူခိုင်းလိုက်တာ ပါပဲ။

တကယ်တော့ ဝေဟာ လူကို ပျက်စီးစေပါတယ်။ ရှာပေရတဲ့ တန်ဖိုးကို နားမလည်တဲ့ မင်းခေါင်အာ အကြီးအကျယ် ပျက် စီးစေတော့တာပါပဲ။

အရွယ်နဲ့လျော်တဲ့ဆုတတ်ပေါင်းစုံတစ်လွှာပါတယ်။ အထူး ဆဖြင့် မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကျွမ်းကျင်ဆုံးပါပဲ။

မင်းခေါင်းဟာ ကျွမ်းကျင်သလောက် လုပ်ငန်းထဲမှာ နှစ် မြှုပ်နေတဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ရွယ်တူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကိုတောင် မကြည့်ဖူးပါဘူး။

မိသားစုလုပ်ငန်းအပေါ် စိတ်ဆာရုံ အလုံးစုံနှစ်မြုပ်ထားရ တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ချစ်တတ်တဲ့နုလုံးသားခေောင်ရှိမယ်၊ မဟုတ် သွားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ ထင်မိပါတယ်။

ဒါပေမယ့်...ဒါပေမယ့်ပေါ့လေ။

လူတိုင်းမှာ ငမားရာပါ နုလုံးသားတစ်ခုစီ ပါလာစေပြီ။ ဒါကြောင့် ခံစားတတ် ချစ်တတ်တဲ့စိတ် ရှိတာပါပဲ။

ဆုနဲ့တွေ့တဲ့အခါမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်တော့ တာပါပဲ။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော် ဘဝထဲကို သူမ ရောက်လာပါ တယ်။

၆၂ သုရိန်ဆွေ

အဲဒီလိုချား မရောက်လာရင် ထစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်ဦးမှာပါ။
သူမ ရောက်လာပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ကျွန်တော်ဘဝကြီး
တာ ပျော်လှင် မထားတဲ့ကြောင်းအရာတွေ ပေါ်ပေါက်လာ
တော့တာပါပဲ။

ပူဆူးသောကယူသမျှတို့ဟာ အချစ်ကလာတာဆိုတာသိပ်
မှန်တာပဲဗျာ။

အခန်း (၈)

ပွဲရက်စွဲ၊ ကုန်ကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ဟာ ခရီး
ကြောခဏထွက်ရပါတယ်။

ပြည်၊ မန္တလေး၊ မြင်းခြံ၊ ပီတိုလာ တို့ရောက်ရသလို ရေ၊
မြိတ်၊ ထားဝယ်၊ မော်လမြိုင်တို့လည်းသွားရတာပါပဲ။

ရောပတီဆိုတာစာတော့ အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင်လို အခေါက်
ခေါက်အခါခါပါပဲ။

ကုန်သည်ဆိုတာ ခရီးသွားနိုင်မှ ပိုအကျိုးရှိတာ ဟုတ်
အား။

အဖေ အနားယူပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ခရီးသွားလာရေး တာဝန်ထိုး ကျွန်တော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ လုပ်မှာလဲ၊ အမေက သွားရမယ်ဆိုလည်း မပြန်နိုင်ဘူးလေ။

ဒါကြောင့် ခရီးမကြာခဏပျက်ရတာ ကျွန်တော် တာဝန်မပါ။

ခေတ်ဆိုး ခေတ်ပျက်ကြီးမှာ ဓလေ့ကြေး မြောက်မြားစွာနဲ့ မြန်မာပြည်အနှံ့ကို ခရီးသွားနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကြောက်စိတ် လုံးဝမရှိပါဘူး။

အဖေနဲ့ အတိုးတို့က မြန်မာ့သိုင်း၊ ဗန်စို၊ ဗန်ရှည်အပြင် ရှမ်းသိုင်း၊ ရှမ်းတရုတ်သိုင်းတွေ ဆင်ပေးဖူးတာမို့ ကျွန်တော့်ဟာ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချစွာသွားလာနေတာပါ။

ဆုတစ်ပါးကို မတရားသဖြင့် မလုပ်ချင်ပေမယ့် ကျွန်တော် အထက်ကတော့ ကာကွယ်နှိမ်နင်းမှု အဆင်ပြေစားပါတယ်။

ဒီလို သွားရင်းလာရင်းနဲ့ ပဲခူးမြို့မှာ ခင်မာလွင်နဲ့ကျွန်တော် စုံတော်ရတာပါ။

ပဲခူးမြို့ကိုရောက်တိုင်း ကျွန်တော်ဟာ ကုန်သည်ကြီး ဦးလှမောင်ဆီမှာ တည်းပါတယ်။

ဦးလှမောင်တို့မိသားစုဟာ ကျွန်တော် ကို အလွန်ဂရုစိုက်ကြပါတယ်။ အခြားဥသို့ လိုယေသေးမရှိအောင် ဂရုစိုက်ကြတာပါ။

သူတို့ မိသားစုအားလုံးထဲမှာ ဦးလှမောင်၏တူမ ခင်မာလွင်က ဂရုစိုက်ဆုံးပါ။

ခင်မာလွင်ဟာ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ အလွန်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။

မျက်နှာ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ အသားအရေအပြစ်ဆိုစရာ မရှိအောင် လှပါတယ်။

အထူးသဖြင့် သူမနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်မိပြီဆို ကျွန်တော် အထက်ရွာရပ်သွားမတတ်ကို စေားရပါတယ်။

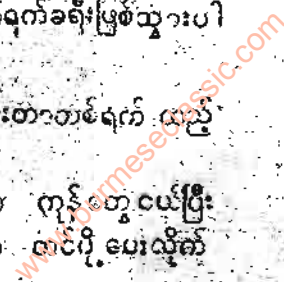
ရင်ခုံသံတွေဟာ ဂေါ်ရာစစ်တစ် ချီတက်လာတဲ့ အင်အားလိုပဲပါ။ အရပ်မနားဆူညံသွားရပါတယ်။

ဆုမဟာ ကျွန်တော်နဲ့ အထက်ရွာတပြုတ်ပေမယ့် အလွန်နုနယ်တဲ့အတွက် သူမက အင်ကိုကြီးခေါ်တဲ့အသံကို နားဝင်အရမ်းချိုမိပါတယ်။

ဒါကြောင့် အထက်မြန်မာပြည် ဘယ်မြို့ကို သွားသွား၊ ပဲခူးဟာ ကျွန်တော် တစ်ထောက်နားတဲ့နေရာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါတိုင်း ဝမ်းဗိုက် နောက်ပိုင်းနှစ်ရက်ခရီးဖြစ်သွားပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပဲခူးမှာ ဝင်နားတာတစ်ရက် ထည့်တက်ရလှပါ။

တစ်ခါတစ်လေ အထက်မြန်မာပြည်က ကုန်တွေဝယ်ပြီး ပြန်တဲ့အခါ နောက်ပိုင်းက ကုန်သည်တွေက လင်ကို ပေးလိုက်

တဲ့ ကျွန်ုပ်တို့တို့ပေးတဲ့ ပုံရိပ်ကို ရောက်တာထောင် ကျွန်တော်က ပြန်ပေးရက်သေးတဲ့ ရှိတတ်ပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်က ပဲခူးမှာ အချိန်ကုန်သွားတာတတ်ကိုး။

မိန်းမတစ်ယောက် ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောဖို့သတ္တိလုံးဝမရှိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီလိုနဲ့ ချစ်နှစ်နှစ်နီးပါးအချိန်ကုန်သွားပါတယ်။

ယုတ်စွအဆုံး မျက်လုံးချင်းတောင် ဆိုင်ပြီးမကြည့်ရဲတဲ့ ကျွန်တော့ပါ။

ခါပေမယ့် သူမကို စွဲလမ်းခဲ့မိတာကတော့ အမှန်ပဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် အံ့ကြွမိပါပြီ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စွဲလမ်းသွားလိမ့်မယ်လို့ တယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဘူးပေ။

ဖွင့်ပြောပေမယ့် ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာတော့ သူမကို ချစ်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားလိုက်ပါတယ်။

အစက တစ်နေ့လုံးကုန်မှ စကားတစ်ခွန်း မပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့ သူမနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရင်းနှီးမှုအဆင့် ရောက်လာပြီလို့ ထင်မှတ်မိတယ်။

အဲဒီလို သတ်မှတ်တာက ကိုယ့်ဘက်ကပဲဖြစ် နဲ့တာမို့ တစ်ထယ်တမ်း ဖွင့်ပြောရဲတဲ့သတ္တိ ကျွန်တော့မှာ မရှိပါဘူး။

နောက်ဆုံးအခေါက် ပဲခူးရောက်သွားတဲ့ အခါမှာတော့ ဖွင့်ပြောမယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့သွားတာပါ။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ရောက်ရော့ချင်း တုံးခံအတိုင်း မခင်မာလွင်ကပဲ ထွက်ကြိုပါတယ်။

ကျွန်တော်ကို ခေတ္တနားခိုင်းပြီး ရေခိုးချိုးစေပါတယ်။

ရေချိုးတဲ့အကြောင်း ပြောပြရဦးမယ်။

ကျွန်တော်က ရန်ကုန်သားပီပီ ရေတွင်းထဲကရေကို အချိုးကျကျ မငင်တတ်ပါဘူး။

ခါကြောင့် ခင်မာလွင်က တွင်းထဲကရေကို ငင်ပေးစမြဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က ရေငင်ပေးရုံဘင်မကဘဲ ရေသောင်းပြီး ရေချိုးပေးပါတယ်။

အဲဒီလိုရေချိုးနေရင်းက သူမကိုဖွင့်ပြောဖို့ စဉ်းစားလိုက်ပါသေးတယ်။

ခါပေမယ့် ပြောသင့်တဲ့အရာမဟုတ်တဲ့အတွက်မပြောတော့ဘူးလို့ ထားလိုက်ပါတယ်။

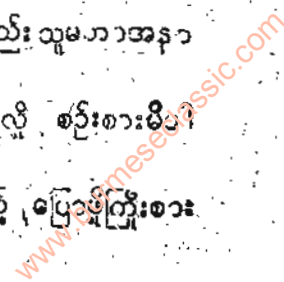
ရေချိုးပြီးတဲ့အခါ ကျွန်တော် ကျောပြင်ကို သဘက်နဲ့ယုတ်အေးတာကအစ ကျွန်တော်မှာ ပီတိဖြစ်ရပါတယ်။

နောက်ပြီး ထမင်းခူးခပ်ကျွေးပါတယ်။

ကျွန်တော် ထမင်းစားပြန်တဲ့အခါမှာလည်း သူမက အနာအနေ ယပ်ခပ်ပြီး ပြုစုပေးပါတယ်။

အဲဒီလို ထမင်းစားရင်း ဖွင့်ပြောမလားလို့ စဉ်းစားမိပါသေးတယ်။

ခါပေမယ့် ထမင်းသာစားပြီးသွားပေမယ့် ပြောဖို့ကြိုးစား အချိန်ကုန်သွားတာပါပဲ။

'အစ်ကိုကြီး' ထည့်စားပေ
 သူမကတော့ ဟင်းကို ခပ်ထည့်ပေးပါတယ်။
 သူမနဲ့ ကျွန်တော် မျက်လုံးချင်းစုံတဲ့အခါ သူမရဲ့ မျက်လုံး
 ခက်... မခိုင်လို့ ကိုယ်ကပဲ စတင်မျက်လွှာချရပါတယ်။
 သူမရဲ့မျက်လုံးခက်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ခံနိုင်မည် မရှိ
 ပါဘူး။

ခါကြောင့်...
 ဖွင့်ပြောမယ်လို့ ဇားယူထားတဲ့ကျွန်တော်ဟာ စကားလုံး
 တွေ လည်ချောင်းထဲမှာတင် ပျောက်ဆုံးကုန်တော့တာပါ။
 တစ်နေ့သာကုန်သွားဖူးမယ်။

ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောဖို့အခွင့်အရေး လုံးဝမရပါဘူး။
 အခွင့်အရေးမရဘူးဆိုတဲ့နေ့က တစ်နေ့လုံးအိမ်ကြီးမှာ သူမ
 နဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်အည်း ရှိတာပါ။
 အဲဒါ ကျွန်တော် သတ္တိပုံပေါ်

ကျွန်တော်ကသာ ပြောင်းလဲနေပေမယ့် ခင်မာလွင်ကတော့
 ပြုပြင်ဝတ္တရား ပျောက်ပါဘူး။

ရေမီးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ညစာစားတဲ့အချိန်မှာ ဦးလှ
 မောင်တို့လင်မယား ပြန်ရောက်လာသည်။

ဦးလှမောင်နဲ့ ထိုင်စကားပြောရလေသည်။

အရင်ကဆို ကုန်သည်တွေနဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ စိတ်မ
 လက်ပဲ ရှိတတ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီညက ဦးလှမောင်
 စကားပြောရတာ စိတ်ပေါ့ပါဘူး။

ကျွန်တော်စိတ်မပါတာကို 'ဒိပ်မိလိုထင်ပါဌဲ့ ဦးလှမောင်
 အိပ်ရာစောစောစီးစီး ဝင်သွားလေသည်။

အိမ်ရှေ့ အိမ်ဦးခန်းမှာ ကျွန်တော် အတွက် အိပ်ရာပြင်
 ထိုးကံသည်။

'အစ်ကိုကြီး အိပ်တော့မှယ်ဆို အောင်သင့်ပဲ'
 'ဟုတ်ကဲ့... မခင်မာလွင်'

ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲဝင်တဲ့အခါ ခင်မာလွင်က ခြင်ထောင်
 ချပေးတဲ့အပြင် အထဲကိုဝင်ပြီး ခြင်ထောင်ပိပေးသည်။

ခါက သူမ လုပ်ပေးနေကြပါပဲ။
 ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ စိတ်ထိန်းလို့ မရတော့ပါဘူး သူမရဲ့
 လက်လေးကို လှမ်းပြီးဆွဲလိုက်မိသည်။

သူမက ကျွန်တော် ကို လှည်းတို့လှည်းလို့လေသည်။
 'ဟာလိုချင်လို့လဲ အစ်ကိုကြီး'

ကျွန်တော်က ဘာမှမပြောဘဲ သူမလက်ကလေးကိုရင်ဘတ်
 ပေါ်တင်ပြီး ကိုင်ထားမိလေသည်။

လမာက ဘာမှမပြောဘဲ ကျွန်တော်ကို မျက်လုံးစိုင်းကြီး
 တွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေသည်။

အခန်း (၉)

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ကျွန်တော် နေအတော်မြင့်မှ အိမ်
ရာက နိုးလာသည်။

ခင်မာလွင် ဘယ်အချိန်က ထုသွားတယ်ဆိုတာတောင် ကျွန်
တော် မသိလိုက်ပါဘူး။

ဦးလှမောင်တို့မိသားစုတွေ့စေတင် အလုပ်ကို ထွက်သွားကြ
အံ့သည်။

အိမ်မှာ ထိုးစံအတိုင်း ကျွန်တော် နှင့် ခင်မာလွင်ဘာ နှစ်
ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့သည်။

ကျွန်တော် အိပ်ရာက ထုလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မျက်နှာထစ်ဖို့
အဆင်ပြေပေးလိုက်သည်။

၇၂ သုန္ဒရီ

အင်္ဂါကြီး မျက်နှာသစ်လိုက်၊ အမာ ကော်ဖီဖျော်ထား လိုက်မယ်

ကျွန်တော် သုမာနီ အကဲခတ်လိုက်တော့ ခါတိုင်းထူးစံလို ပါပဲ။

အပြောင်းအလဲ မရှိပါဘူး။

ကျွန်တော် မျက်နှာသစ်ပြီးတဲ့အခါ ကော်ဖီနှင့်တိန်းမုန့်ကို လာချပေးသည်။

ကျွန်တော် သုမာနီထက်ကိုဆွဲပြီး ရင်ခွင်အတွင်းသို့ ဆွဲသွင်း လိုက်သည်။

သုမာနီ ကျွန်တော်ပါးကို ဗုဒ္ဓလေးနမ်းပြီး....

ကော်ဖီဆောက်လိုက်ပါဦး အစ်ကိုကြီးရှဲ့၊ အမာလဲ ချက် ပြတ်လို့ မပြီးသေးဘူး

ဟုဆိုကာ ပြုံးပြုံးသေးထ သွားလေ၏။

ကျွန်တော် တာမာပြုနိုင်၊ မပြောနိုင်ခင်မှာပဲ ခင်မာလွင် မီးဖိုခန်းထဲကို ပြန်ရောက်သွားလေသည်။

ခါကြောင့်....

ကျွန်တော်လည်း ခည့်ခန်းမှာ ကော်ဖီဆောက်ပြီး ကျန်နေ ခဲ့သည်။

အင်စပက်တော်မောင်သံခိပ်နှင့်ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၇၃

တစ်မနက်လုံး ခည့်ခန်းမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရှိ နေတာမို့ ပျင်းတာနဲ့ သတင်းစာဖတ်နေလိုက်သည်။

ခင်မာလွင် ပြန် ထွက် လာတဲ့ အခါမှာတော့ ကျွန်တော် အတွက် နံနက်စာ ထမင်းပါပြင်ဆင်ပြီး ဆွက်လာပါတယ်။

အစ်ကိုကြီး ထမင်းစားလို့ ပါဦး

ကျွန်တော် ထမင်းစားတဲ့အခါမှာ ခါတိုင်းလိုပဲ အနားက နေ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးနေသည်။

စားသောက်ပြီးလို့ ထမင်းပွဲသိမ်းပြီးတဲ့အခါမှ ခင်မာလွင် ကျွန်တော် အနား ပြန်ရောက်လာလေ၏။

သုမ အနားကို ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော် ဖက်လိုက်တဲ့ အခါ သုမကလည်း အသိုက်နှင့် ရင်ခွင်ထဲပါလာပြီး ပြန်ဖက် ထားလိုက်လေ၏။

လူကိုလည်း တစ်ကိုယ်လုံးကင်းကျပ်စွာ ဖက်တူယထားလေ သည်။

နမ်းရင်း နမ်းရင်း ငိုရှိုက်သံလိုလို ထင်မိတာမို့ သုမမျက်နှာ ကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ တကယ်ငိုနေတာကို တွေ့ရသည်။

ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ အမာ

ကျွန်တော်မေးပေမယ့် သူက ပြန်မပြောပါဘူး။

အတော်ကြာတဲ့အခါမှ ကျွန်တော် ခြေရင်းမှာ ထိုင်ချလိုက်ရင်း...

'အစ်ကိုကြီး အမော့ကိုချစ်သလို အမာလဲ အစ်ကိုကြီးကို ချစ်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီး လိုအပ်တာမှန်သမျှ အမာပေးဖို့ အသင့်ပါပဲ....'

'ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အမော့ကို တကယ်မချစ်ပါနဲ့။ တကယ် မချစ်မိပါစေနဲ့။ အမာနဲ့ အစ်ကိုကြီး မတန်ပါဘူး။'

သူမရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် တုန်လှုပ်သွားပါတယ်။ သိချင်စိတ်လည်း ပြင်းပြသွားပါတယ်။

'ဘာများ ဖြစ်လို့လဲ အမာ၊ အစ်ကိုကြီးကို ပြောပြပါဦး'

သိချင်စိတ်စောနှင့် အလျင်အမြန် ပြောစေချင်ကာမှ ခင်မာလွင်မှာ ပို၍ ပို၍ ငိုရိုက်ပါတော့တယ်။

သူမရဲ့ မျက်ရည်တွေကို ကျွန်တော် မြင်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သူမရဲ့မျက် ရည်ကစ်စက်က ကျွန်တော် အသည်းကိုချေဖျက်ချသလိုခံစားနေပါတယ်။

တာအကြောင်းအရာမုန်း မသိပေမယ့် သူမကို ပွေ့ဖက်ပြီး ပြောသိမ့်ပေးနေမိပါတယ်။

အတန်ကြာမှ ခင်မာလွင်မှာ ငိုနို့ဝတယ်ထင်ပါတယ်။

'အမာဟာ အပျို စစ်စစ် မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကြီးရယ်....၊ ဒီပဲခူးမြို့ကို မြို့ပိုင်စစ်ခွန်း ပြောင်းလာတဲ့ အချိန်မှာ အမာရဲ့ အဖေဟာ သစ်ဆွဲတဲ့ နားလှည်း မောင်းဘာမို့ တစ်နေ့မှာ သစ်ခိုးထုတ်မှုနဲ့ အဖမ်းခံလိုက်ရပါတယ်....'

'အမာမှာ အဖေတစ်ယောက်ကိုပဲ အားကိုးနေရတာ ဆိုတော့ အဖေလွတ်မြောက်ရေးအတွက် မြို့ပိုင်စစ်ခွန်းကိုသွားတော့ပါတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အစ်ကိုကြီးရယ် မြို့ပိုင်ကိုလှန့်ထားတိုင်းရတာပါ'

ကျွန်တော် မကြားဆုံးအကြောင်းအရာ ပြန်နေပဲပြီ။

ကျွန်တော် ဆက်ပြီး နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် တားဆီး လိုက်မယ်လို့ စိတ် ကူး လိုက် ပေ မယ့် အကြောင်းစုံကို ဆီချင်နေမိပါတယ်။

'အမာဟာ ဘိုကတော်တော့ ဖြစ်သွားပါတယ်။ လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်ပုံကို မြို့ဝန်က လုပ်ပေးပါတယ်...၊ အမာ အဖြစ်စေချင်ဆုံးဖြစ်တဲ့ အဖေ ထောင်ကျရေးကတော့ မဖြစ်သွားပါဘူး....'

မေ့ရဉ်းဘိတု လူကြီးဟာ သူ့တာဝန်ကို တယ်လို လေး
စားကြောင်း၊ ဝယ်ယူမှုကိုတောင် ဥပဒေနှင့် ပတ်သက်လာရင်
မျက်နှာသာ မခပေးကြောင်း၊ သူ့မျက်နှာဖြူ အသိုင်းအဝိုင်း
မှာ ဂုဏ်လုပ်သွားပါတယ်
တင်

ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ နေ့ခင်းဆုံးတော့ အဖေဟာ အို
မင်းစွမ်းနဲ့ ထောင်ထဲမှာကြာကြာမနေလိုက်ရရှာပါဘူး၊ သေ
ဆုံးသွားပါတယ်၊
'အထွတ်...ခုသို့ပါပဲလား'

တကယ် ခုကွပ်ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မြို့ပိုင်ကတော် ဖြစ်နေ
တဲ့ အမာဟာ ဖခင်အဟုတ် ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ဖွမ်း
သွတ် ကမ္ဘာဝေတာတောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားလုပ်ခဲ့ရ
တာပါ...

'မြို့ပိုင်နဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ပေါင်းပြီးတဲ့အခါ၊ သူကအင်္ဂလန်
ပြန်သွားပါတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ဘိုကတော်အကျ တစ်ခုလုပ်မအဖြစ်
ဒီအိမ်ကြီး တစ်လုံးနဲ့ အမာတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရပါတယ်၊
ဒါကြောင့် ဦးလေး လှမောင်တို့ မိသားစုကို ခေါ်ထားရတာ
ပါ...'

ကျွန်တော် အမာရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ်ကိုသိပြီးမှ ဘာဆက်ပြော
ရမလဲမသိအောင် ဖြစ်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော် ချစ်သူကို ဝေးလုံးချော အပြစ်ကင်းကင်း ဖြစ်
စေချင်တာ မဖြစ်ရပါဘူး။

ကျွန်တော် ကံကြမ္မာက ဒီလိုမဲ ဖန်လာခဲ့ပြီကိုး။

အချစ်ဦးမို့ အရူးအမူးဖြစ်ချိန်မှာ ချစ်လှတာ ဆပျိုစစ်စစ်
မဟုတ်ဘဲ တစ်ခုလပ်ဖြစ်နေခဲ့ရတာကိုး။

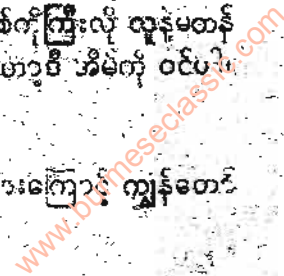
ကျောက်ကောင်းမှန်လျှင် ခက်ထူးပါးမြဲလို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်
ပါတယ်။

'အစ်ကိုကြီး အဖေ့ကို ရှုံ့သွားပြီမဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့်
အမာ့ကို မချစ်ပါနဲ့ဦး ပြောတာပါ အစ်ကိုကြီးရယ်'

ကျွန်တော်ကို တိုးဝေ့ဖက်ပြီ၊ ခင်မာလွင်က ပြောတာကို
ကျွန်တော် ဘယ်လိုကောင်းနဲ့ တုံ့ပြန်ရမည်ဆိုတာ မသိပါဘူး။

ဘဝပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အမာကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း မချစ်မိအောင်
ထိန်းပါအစ်ကိုကြီးရယ်၊ အမာဟာ အစ်ကိုကြီးလို ထွန်မတန်
ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပဲခူးရောက်တိုင်း ဟော့ဒီ အိမ်ကို ဝင်ပါ၊
အမာ အစ်ကိုကြီးကို ပြုစုပါရစေ'

ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ၊ အမာရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်
မျက်ရည်ကျမိပဲ ချော့တယ်။

၇၀ သူရိန်ဆွေ

အမာရ်အပျိုဘဝကို နှမေ့မိတယ်ဆိုတာကတော့ သေချာမပါတယ်။

ဒါပေးဖို့... မျက်ရည်ကျတာ တာကြောင့်လည်း ဆိုတာကျွန်တော် မစဉ်းစားဘတ်ပါဘူး။

အစ်ကိုကြီး မျက်ရည်မကျပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အမာကြောင့် အစ်ကိုကြီး ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။ အမာကို မယူလို့ အမာကျေနပ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးရင်ထဲမှာ တာမှ မခံစားတားနဲ့နော်။

သူမရဲ့ ထပ်ဆင့်စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပိုပြီး ဝမ်းနည်းလာပါတယ်။ သူမက ကျွန်တော်ကို လက်နဲ့ မျက်ရည်မသုတ်ပေးပါဘူး။

အကြောင်းအရာ အတိအကျမရှိဘဲ ငိုမိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်ချိန်မှာ မျက်ရည်ကျခြင်းရပ်ဆိုင်းသွားတယ် ဆိုတာတောင် မသိလိုက်ပါဘူး။

(အချစ်...အချစ်၊ ချစ်တိုင်းချစ်ပွဲ၊ ချစ်လေ.... ချစ်လေ၊ ချစ်မပြေတည်း။ ဆားဝန်ရေနောက်၊ ငတ်တိုင်းသောက်က၊ သောက်လေ....သောက်လေ၊ ငတ်မပြေသို့၊ ပေမအရာ၊ တဏှာဖွဲ့ရစ်၊ ထိုအချစ်လည်း၊ အပြစ်မြင်၊ မဆင်ခြင်ဘဲ၊ ချစ်လျှင်ပျော်နိုး၊ ချစ်စပျိုးသည်၊ ချစ်နိုး ချစ်ခန်း....ချစ်လမ်းတည်း။)

(ရှေးပညာရှိ)

အခန်း (၁၀)

ကျွန်တော် တစ်သက် မိဘကို အသိမပေးဘဲ ကိုယ်စိတ်ကူးနဲ့ နှိပ် တင်ရာလုပ်တဲ့ကိစ္စ တစ်ခုမှ မရှိခဲ့ပါဘူး။

ဒါပေးဖို့ ခင်မာလွင်နဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ ပထမဦးဆုံးကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလုပ်ခဲ့တာပါ။

အဲဒီနေ့က ညနေရိုင်း ဦးလှမောင် ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ အချစ်ထဲက လူကြီးတွေကို သွားခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို အသိအမှတ် ခြင်းပြီး ညတွင်းချင်းပဲ ခင်မာလွင်ကို ကျွန်တော် မဟေသိအောင် ခြစ် တင်မြှောက်လိုက်ပါတယ်။

၈၁ သူချိန်ဆွေ

ရက်လမျှားစွာ ဖွင့်မပြောခဲ့ခဲ့လို့ မနီးစပ်ခဲ့ရတဲ့ ခင်မာလွင်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ချစ်သူဘဝမှရောက်လိုက်ရတဲ့ လင်မယားအဖြစ် ထိုက်ချိတ်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစော ရန်ကုန်ကို ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

အလှူခံချောမောလှပတဲ့ ချွေးမလေးကို အမေ ချစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားခဲ့ပါတယ်။

လက်တွေ့မှာ အမေက ကျွန်တော် စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ အသိအမှတ်ပြုနားထဲပုံစံကလဲ့ရင် သဘောတွေဟန် မပြုပါဘူး။ တစ်နေ့ တွယ်ရာမှာ အမေ နျက်ရည်ကျနေတာ ကျွန်တော် ရိပ်မိလိုက်ပါတယ်။

သူ့ဘား အိမ်ထောင်ကျစောလို့ နှုမ္မောတယ် ထင်ပါရဲ့။ အမှန်က အမေဟာ မိန်းမချင်း အကဲခတ်တတ်တာပါ။ ခင်မာလွင်ကို ဟောတာနဲ့ အမေ သဘောပေါက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်သာ လူကဲခတ်အလွန်ညံ့တာပါ။

အပေက ဓမ္မာရုံအလုပ်၊ ဘုရားအလုပ်နဲ့မို့ မိသားစုနဲ့ ခပ်ကွင်းကင်းဖြစ်နေပြီ။

အမေကတော့ သူ့ချွေးမကို မလွဲသာမရှောင်သာ လက်ခံတဲ့ပုံစံမျိုးဖြစ်နေတာမို့ ရန်ကုန်ရောက်ရင် မင်္ဂလာဆောင်မယ်

ဆိုတဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးဟာ အကောင်အထည်ဖော်တဲ့အဆင့် ရောက်တော့ဘူး။

ဒါပေမယ့် ခင်မာလွင်ဟာ ကျွန်တော် ဇနီးပါ ဆီတာကတော့ အားလုံးက မလွဲသာမရှောင်ဆာ အသိအမှတ်ပြုကြရပါတယ်။

ဘယ်သူ အသိအမှတ်ပြုပြု မပြုပြု ကျွန်တော်ကတော့ ခင်မာလွင်တစ်ယောက်ကလဲ့ရင် တစ်လော့ကလုံးမှာ မိန်းမရှိတယ်လို့ တောင် မထင်မှတ်တော့ပါဘူး။

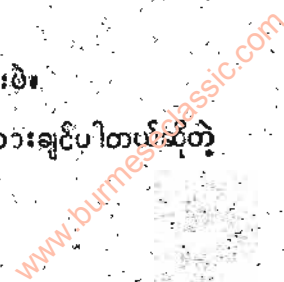
သူမရဲ့ အယုဏ္ဍယ်တွေကြားမှာ နှစ်မျော့နေမိပါတယ်။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကျွမ်းကျွမ်း ကျွတ်ကျွတ် ကိုင်တယ်စွမ်းနိုင်တဲ့ သူမရဲ့ စွမ်းရည်ကြောင့် ကျွန်တော် ဝေသာကကြီးကို ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့ သတ္တိတွေတောင် ရှိလာပါတယ်။

အလုပ်ချိန်ကလဲ့ရင် ကျွန်တော် သူမ အနားကပ်နေတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတော့တာပဲ။

အလုပ် လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာတောင် သူမကို ကျွန်တော် အနားကပ်ခိုင်းဘူးခဲ့တယ်။

ကြားလေသွေးမှာ စိုးရိမ်တယ်ဆိုတာမျိုးပဲ။

အရင်တုန်းက ဇီးဖြူဖန်ခါးလို့ ငုံ့ထားချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို အပိုတွေလို့ ထင်ခဲ့မိပါတယ်။

၇၂ သူရိန်ဆွေ

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူမကို ပိုင်ဆိုင်ပြီးနောက်မှာတော့ အဲဒီကားဟာ စိတ်ခံစားချက်ကို ပြည့်စုံ လုံလောက်အောင် မပေါ်လွင်နိုင်ဘူးလို့တောင် ထင်လာပါတော့တယ်။

အဖေ တာ့ကြောင့် မကြိုက်တာလဲဆိုတာ ကျွန်တော် တပြည်းပြည်းနဲ့တော့ ရိပ်မိလာပါတယ်။

ခင်မာလှင်ဟာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အလွန်ကောင်းလို့ ပါပဲ။

သူမ ဆက်ဆံရေးကောင်းပုံကတော့ ယောကျ်ားသား မှန် သမျှကို ခင်မင်ဖော်ရွေတတ်တာပဲ။

ပွဲရုံကဲ့သို့သမျှ ကုန်သည်တွေကိုတင် မကဘူး။ ပွဲရုံအလုပ် ဆမားအားလုံးကိုလဲ ဖော်ရွေမှုအပြည့်ပါပဲ။

သူ့ရှေ့ မျက်လုံးကြီးတွေဟာ တယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် မရှိ ယားသလိုပဲ။

သူမကတော့ တယ်သူနဲ့မဆို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပူးပူးတပ်ကပ် အမြဲနေတတ်ပါတယ်။

သူမရဲ့နေပုံထိုင်ပုံတွေဟာ ကျွန်တော်ကို အချိန်နဲ့အမျှ ခေါ်သစ်တဲ တွေ့ ပြစ်ပွားနေစေတော့တာပဲ။

ခါးပေမည် သူမ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ မပြောရက်၊ ပြော တွက်တာ မို့ ကျွန်တော်ပဲ နေ့စဉ်စိတ်ဆင်းရဲနေရတာ။

အင်စပက်တော်မောင်သံခိပ်နှင့်ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၈၃

ခါးကြောင့် ပွဲရုံကို ခေၤမလာဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ရ တယ်။

အိမ်မှာထားခဲ့တာ ကျွန်တော် အဖို့စိတ်ဆင်းရဲမှု သက်သာ မှာဖြစ်တဲ့အတွက် အိမ်မှာပဲ နေခဲ့စေရတယ်။

သူမ ရှိနေတဲ့အခါ စိတ်မချမ်းသာရသလို သူမ မပါဘဲ ပွဲရုံမှာ အလုပ်လုပ်ရတာလဲ စိတ်ထဲမှာ သိမ်မရွှင်ပါဘူး။

ကျွန်တော် မိန်းမရပြီ၊ တစ်လနှစ်လလောက်မှာ ကျွန်တော် ခေင်ကြီး ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါတယ်။

ပခင်ကြီးရဲ့ လသည်းဆွမ်းသွတ်ပြီးတဲ့နေ့မှာပဲ အဖေဟာ ခရု နေ့ ရုပ်ပွားကိုခေၤပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ညှိလေးမင်းခေင် ကို အမှုတွေ ခွဲဝေပေးပါတယ်။

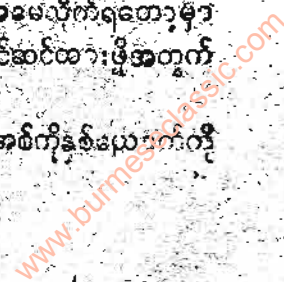
ကျွန်တော်ကို အိမ်ခွဲခိုင်းပြီး လက်ရှိနေတဲ့အိမ်ကို ညှိလေး မင်းခေင်ကို ပေးလိုက်တယ်။

အဖေစီစဉ်တာ အားလုံး မျှမျှတတ ရှိသည်။

ပွဲရုံက အရင်းအနှီးနဲ့ ကုန်ပစ္စည်းဖိုးတွေ ကျွန်ုပ်ကို အမ်း အချိင်းပြီး အဲဒီခေ့နဲ့ အဖေဟာ စစ်ကိုင်းမှာ ရိပ်သာသွားဝင် ခါတယ်။

'မင်း အဖေခေၤပြီးတာနဲ့ မကြာခင် အဖေလိုက်ရတော့မှာ ပဲ၊ ခါးကြောင့် အမေ့အဘွက် သေဖို့ ပြင်ဆင်ထားဖို့အတွက် ထိုနေပြီ။

အခမေ့အဖို့ ပြင်တော့မှာမို့ သားတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ခေင်ပေးခဲ့တာပဲ။

အမေဟာ ပွဲရဲအတွက် ကျွန်တော်အမ်းပေးတဲ့ ရွှေကြေး
ထွေပိုက်လို့ စစ်ကိုင်းဘက်မှာ ရိပ်သာလေးတစ်ခုဆောက်ပြီး
သာယာနာမှာ အပြီးအပိုင် ခိုလှုံသွားပါတယ်။

သေဖို့ပြင်ဆင်ထားလို့ ပြောခဲ့တဲ့အမေဟာ တစ်နှစ်တောင်
ကြော့လိုက်ပါဘူး။ အဖေ့နောက်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့တယ်။
မိသားစုဦးစလုံးမရှိတဲ့နောက်မှာ ကျွန်ုပ်ဟာ လုပ်ငန်းကိုပိုပြီး
ဖိဖိစီးစီး ကြိုးစားခဲ့တယ်။

ခေတ်တို့ စနစ်တို့နဲ့ အံ့ဝင်အောင် လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ
ပါဝင်သလို အဖွဲ့အစည်း တော်တော်များများမှာလည်း ဝင်
ရောက်လှုပ်ရှားခဲ့တာမို့ ကျန်သည့်ကြီးများအသင်းမှာ အသက်
ငယ်ငယ်နဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အစိုးရအရာရှိတွေနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရပြီးနောက်မှာ ကျွန်
တော် လုပ်ငန်းတွေ အဆင်ပြေ အောင်မြင်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် လုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်ပြီး စီးပွားဖြစ်ထွန်းလာ
ပေမယ့် ကျွန်တော်ညီ မင်းခေါင်းကတော့ သူ့စရိုက်အတိုင်း
သုံးလိုက်၊ ဖြုန်းလိုက်၊ ပျော်လိုက်၊ ပါးလိုက်နဲ့ ရသမျှအဖေ
ကို မကုန်မခွမ်း ထိုင်ဖြုန်းနေသလိုလုပ်နေကြောင်း ကြားရတဲ့
အတွက် မကြာခဏခေါ်ယူပြီး သတိပေးရပါသေးတယ်။

အမှန်တော့....

ကျွန်တော်တို့ ရဲတဲ့အမေဟာ ခြေပေါ် ကုဋေလေးဆယ်၊
ခြေအောက် ကုဋေလေးဆယ် မဟုတ်ပေမယ့် ခေတ်အခါအရ
ထူးထူးကြီး စာရင်း ဝင်နိုင်ပါတယ်။

ခါကြောင့်လည်း....

ဆင်စပက်တော်မေခင်သံခိပ်နှင့်ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၈၅

ညီလေး မင်းခေါင်ဟာ အောက်ခြေလွတ် ပျော်ပါးနေနိုင်
တာပေါ့။

ကုဋေရှစ်ဆယ်သုဋ္ဌေးသာလို့ ရွာမှထွက်လေ တောမှာသေ
ဆိုတာမျိုးတောင် ခေါ်ယူသတိပေးရတာပါ။

အစ်ကိုဆိုတဲ့ နေရာမှာ နေလိုသာ အစ်ကိုဆိုတဲ့ ဂုဏ်နဲ့ဆုံးမ
စကားပြောရပေမယ့် တကယ်ကမ်းဆို သူ့နဲ့ကျွန်တော်ဟာစကွန်
ပိုင်းလောက်ပဲ ကွာတာမို့ ပြောဆိုကတော့ သိပ်မကောင်း
ပါဘူး။

ခါပေမယ့်....

မင်းခေါင်က လိမ္မာပါတယ်။

ကျွန်တော်ကို နင်ဘဲအဆ ပြန်ပြောတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရယ်
တဲ့ကျွဲနဲ့ နားထောင်နေပါတယ်။

ပုံစံကိုက ခံမပြောပေမယ့် နားမထောင်ဘူး ဆိုတာ ပြော
နေသလိုပါပဲ။

အခန်း(၁၁)

ပုံပြင်ထဲက ကုဋေရုဏ်ဆယ် သုဋ္ဌေးသားနဲ့ စဉ်းစိမ်ကတော့
ဆယ်လောက်ကြာကြာအသုံးခံလိုက်သလို မသိပါဘူး။

ကျွန်တော် ရွဲညို ခင်းခေါင်းကတော့၊ သူရဲထားတဲ့ အမွေကို
ထစ်နှစ်ထောင်းမှာ ကျန်အောင် ပြုန်းနိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်။

ရနောက်ဆုံး ရထားတဲ့ အိမ်ကို ရောင်းဖို့ ကြေငြာဖို့ ဆိုတာ
ကြားလိုက်ရပါတယ်။

မခေါ်ရင်သာ နေလိုရမယ်။ မဘော်ချင်လို့ မရဘူး မဟုတ်
တာ။ အပေအမေတို့ လက်ထက်က ကျန်ခဲ့တဲ့အိမ်ကြီးကို သူ
အိမ်ပါ၊ လက်ထဲ ရောက်မသွားအောင်၊ ညီထေး ခင်းခေါင်းကို
ကျွန်တော် လိုက်ရှာရပါတယ်။

၀၈ သူရိန်ဆွေ

မြို့လယ်ခေါင်က ဂျင်ဝိုင်းတစ်ခုမှာ ရှိတယ် ဆက်ကြေးလို့ လိုက်သွားရပါတယ်။

ကျွန်ထော် ရောက်သွားတာ အတော် ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။

ညီလေး မင်းခေါင်ကို လူသုံးယောက်ကစိုင်းထားပြီး ရန်ပြုဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။

'ဟေ့...မင်းခေါင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ'

'ကိုကို...ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ရပါတယ်။ ညီလေး သူတို့နဲ့ စကားနည်းနည်းပြောလိုက်ဦးမယ်။ ခဏလောက်အပြင်က စောင့်နေနော်'

မင်းခေါင်ဟာ သူ့ပြုစုမှုနာကို ဘုရင်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ကျွန်တော်ကို ပြန်မောင်းထုတ်ပါတယ်။

သူတို့ မျက်နှာတွေကို သဘောပေါက်တာမို့ ကျွန်တော် လှည့်ထွက်သွားပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းက အသာ ကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။

'မင်းတို့ကို ဝါပြောပြီးပြီကွာ...။ ဒီ ငွေလေး သုံးသောင်း လောက်မျှား စကား ထည့်မပြောနဲ့ အိမ်ရောင်းပြီးတာနဲ့ ပေးမယ်'

ဆင်စပက်အော်မောင်သုံးခိပ်နှင့်ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအ မှု ၀၉

'မင်း အိမ်ရောင်းလို့ မရမချင်းစောင့်နေရမှာလား'

'စောင့်ဇေယျကွ၊ ငါ့မှာ ပေးစရာ မရှိဘဲ ဘာနဲ့ သွားပေးရမလဲ'

'ဒါဆို အိမ်အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ပေးကွာ'

'မင်းကို ပေးရမှ သုံးသောင်း၊ ငါ့အိမ်က ငါးသောင်းလောက် အနည်းဆုံး တန်တယ်ကွ'

'ခုခေတ်မှာ ငါးသောင်းလောက်ငွေနဲ့ ဘယ်သူက ပေးနိုင်မှာလဲ၊ အဲဒီတော့ 'ငါ့မစောင့်နိုင်တော့ဘူး၊ စာချုပ်ပဲ ချုပ်ပေးတော့'

သူတို့ အပြန်အလှန်စကားတွေကြောင့် ကျွန်တော်သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်...

ချက်လတ်မှတ် စာအုပ်ကို ယူပြီး သုံးသောင်းတန် လက်မှတ် တစ်ခု ရေးလိုက်ပြီး သူတို့ရှိရာကို လျှောက်သွားလိုက်တယ်။

'ကဲ...မိတ်ဆွေတို့ မိတ်ဆွေတို့ကို ကျွန်တော် ညီက သုံးဆောင်း ပေးရမယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ သုံးသောင်းတန် ချက်လက်မှတ် ယူလိုက်ပါ'

'ဟာ...ကိုကို၊ နေပါစေ မပေးနဲ့'

'ပေးလိုက်ပါ ညီလေးရယ်၊ သူတို့ရေခန်းသောင်းရရင် ကျေနပ်မှာပါ'

၉၁ သူရိန်ဆွေ

မေးကျွန်းပိန်သားဗျား

တစ်ဖက်လူ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ဒေါ့... ထွက်သွားနိတယ်

ခင်ဗျားတို့ ရစရာရှိတဲ့ သုံးဆောင်း ခုရစ် ကျွန်းပိန်ပေါ့ဗျား
ဘာမကျေနပ်စရာရှိလို့လဲ

ကျွန်ုပ်က အိမ်လိုချင်တာဗျား

ဒါကတော့ ခင်ဗျားတို့ လွန်တာပေါ့ဗျား၊ သုံးဆောင်း
ရစရာ ရှိတာကို သုံးဆောင်းယူပေါ့၊ ဤ... ညီခင်း ပြန်ကြစို့

ကျွန်တော်က အတင်းထိုးပေးလိုက်ပြီ၊ မင်းခေါင်ကိုခေါ်
ပြီး ပြန်ဖို့လှည့်လိုက်တဲ့အခါ သိသူများက မင်းခေါင် ပခုံးကို
လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပါတယ်။

နေ့ပါဦး မင်းခေါင် ဝါတိုက် မင်းပေးတာကိုပဲ လိုချင်
တာ၊ ဒီအတော့ ဒီ ချက်လက်မတ် ပြန်သူများ၊ အိမ်စာချုပ်ပဲ
ချုပ်ပေးလိုက်

တစ်ဖက်လူ စကားအဆုံးမှာ မင်းခေါင် လက်သီးက ထိုသူရဲ့
မေးဖို့ ဝင်သွားပါတယ်။

တစ်ယောက်လဲကျသွားတာနဲ့ ကျွန်တို့နှစ်ယောက်ကနေပြုဖို့
ပြေးဝင်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ နေ့လို့ မရတော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံးကို အဖေနှံကဖိုးက
မသင် မနေရာ အင်ပေးခဲ့တဲ့ တိုက်ခိုက်ရေး စဉ်မှာ တတ်ထားကြ
တာမို့၊ တတ်ညီလက်ညီလှုပ်ရှားလိုက်ကြပါတယ်။

အင်စပက်တော်မောင်သံ ခိပ်နှင့်ကိုယ်ပွား၊ ခုပ်ပွားအမှ ၉၁

အင်စနဲ့ အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့ လူခိုက် ခုပ်ချင်တဲ့ သူတွေဟာ
တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကျွမ်းကျင်ပုံ မရပါဘူး။

ကျွန်းပိုင်းထဲတွင်း အကုန်လုံး မောက်သွားကြပါကယ်၊
မင်းခေါင်က ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်ပါသွားခဲ့ပါတယ်။

အခန်း (၁၂)

မင်းခေါင်းမှာ နောက်ဆုံးအဆင့်ရောက်နေပြီမို့ အစ်ကိုဖြစ်
တဲ့ ကျွန်ုပ်နဲ့ပဲ အတူခေါ်ထားလိုက်ရလေသည်။

မခေါ်လိုလည်း မရဲတော့ဘူးလေ။

မဟုတ်ရင် မိဘလက်ထက်ကအိမ်ကြီး သူတစ်ပါးလက်ထဲ
ရောက်သွားနိုင်တဲ့အပြင် သူ ကိုယ်တိုင်လည်း လမ်းဘေးရောက်
တော့မယ့်အခြေအနေ ရှိနေပြီမဟုတ်လား။

ခါကြောင့် အိမ်မှာအတူခေါ်ထားပြီး ပုံရုံလုပ်ငန်းမှာ သူ
တို့ တူညီခိုင်းရပါတယ်။

မထမတော့ ဟုတ်မလိုလိုပါပဲ။

နောက်စိုင်း ကျတော့ ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စုပ်ဆို
သလို လည်မြဲ ပတ်မြဲ သွားစဲ လှာစဲ လုပ်နေစေ့သည်။

ဆူလှိုက် ပြောလိုက်ရင်တော့ စပ်ပြုပြုအမှုဆရာနဲ့ ဘာမှ ပြန်
ပြောစေ့ မရှိပါဘူး။

ဒါကြောင့်လည်း သူ စိတ်ချမ်းသာသလိုနေမပါစေဆိုပြီးလွတ်
ထားလိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော် နှယ်ထွက်တဲ့အခါများမှာတော့ ပဲ့ရုံကို မလွဲ
အာ မရှောင်သာ ခင်မာလွင်ကိုကြီးကြပ်ဖို့ အပ်ထားခဲ့ရ၏။

အမှန်ဆို မင်းခေါင်းသာ ကူညီမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်မိတ်
ချမ်းသာစရာကောင်းလိက်မလဲ။

ဒါပေမယ့် တစ်ခုထူးဆန်းတာက ကျွန်တော် ညီမင်းခေါင်း
ကျွန်တော် ဇနီး သိပ်မတည်ကြပါဘူး။

ကျွန်တော် ခင်မာလွင်ကို ယူလာကတည်းက မင်းခေါင်းက
အသိအမှတ်မပြုခဲ့အလို ယောကျ်ားလေးတိုင်းနဲ့ ရောရောဝင်ဝင်
နေတတ်တဲ့ ခင်မာလွင်ကလည်း မင်းခေါင်းကိုတော့ လုံးဝကြည့်
မရဘူး ပြစ်နေတယ်။

အဲဒီကိစ္စကြောင့်လည်း ကျွန်တော် အထောက် အနေရစေ
ပါတယ်။

တစ်စပက်တော်ဒုမောင်သံခိုင်နှင့်ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၉၅

တကယ်ဆို ခရီးနဲ့ မတ် သင်ခြတ်ကြမယ်ဆို ကျွန်တော်
အလုပ်လုပ်ရတာ ဘယ်လောက်နောက်ကြောင်းဆေးမလဲ။ သူ
တို့က နောက်စိုင်းက ပဲ့ရုံကိုတာဝန်ယူကြ၊ ကျွန်တော်က ခရီး
ထွက်ပြီး ကုန်ရရှိရေးအတွက် ကြိုးစားလို့ရတာပေါ့။

ကျွန်တော် ခရီးတစ်ခါ ထွက်ဖို့ပြင်ဆင်ပြီး သူ့ကို သုံးဖို့ပို့ပို့ နေ
ပေးခဲ့ရတယ်။

သည့်လိုပေးတာတောင် တစ်ဦးချင်း ကျွမ်းရာမှပေးခဲ့ရ
တယ်။

ခင်မာလွင်က ညီမလေးအတွက်ပေးတာကို သိပ်မကြိုက်ဘူး
လေ။

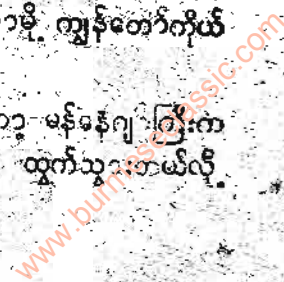
တစ်ရက်မှာ...

ကျွန်တော် ရှမ်းပြည်နှယ်ဖတ်သွားစရာရှိတာမို့ သူတို့ကိုစီစဉ်
ပေးပြီး ကျွမ်းခြံကုန်းဘူတာကြီးကို ဆင်းသွားတယ်။

ကံကောင်းချင်တော့ ကျွန်တော်သွားရမယ့် ဦးဘိုက်လံနဲ့ ဘူ
တာကြီးမှ တင်တွေ့ပြီး ကုန်တော့လည်းဝါတယ်မို့ ပဲ့ရုံကို ပြန်ပြန်
သယ်ယူခဲ့ရတယ်။

ပဲ့ရုံထောက်တော့ ခင်မာလွင်လည်းမရှိတာမို့ ကျွန်တော်ကိုယ်
တိုင် ငွေရှင်းပေးလိုက်တယ်။

ခင်မာလွင် ဘယ်သွားသလဲလို့ မေးတော့ မန်နေဂျာကြီးက
ကော့ဇေးဘက်မှာ ဈေးဝယ်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတယ်လို့
ပြောတယ်။

ဦးအိုက်လုံက ခေါ်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကမ်းနားထမ်း
က နဂါးဟိုတယ်မှာ လိုက်ပြီး ကျွေးမွေးပြုစုတယ်။

ကျွန်တော်တို့ စားထောက်နေတဲ့ ဟိုတယ်ရဲ့ မလှမ်းမကမ်း
ကို ခေါက်ကပ်မြင်းလှည်းတစ်စီးရပ်တာတွေလို အမှတ်တမဲ့
ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ခင်မာလွင် ဆင်းလာတာကို မြင်လိုက်ရ
တယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဆွက်ခေါ်မယ်လို့ ဟန်ပြင်ထုန်းမှာနောက်
တစ်ယောက်ဆင်းလာတာမြင်လို့ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်
တော်ညီမင်းခေါင် ဖြစ်နေတယ်။

ခင်မာလွင်က လန်ချားတစ်စီးကိုစီးပြီး ပြန်သွားတယ်။

မင်းခေါင်ကတော့ လမ်းလျှောက်ပြန်သွားတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်က သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူပြန်လာတာကို
မသိအောင် စီစဉ်ကြတာပဲ။

ကျွန်တော့် မယ့်နိုင်စရာ ထိတ်လန့်ဟုန်လှုပ်သွားမိ၏။

သူတို့ ချောက်ဇာတ်ခင်းနေပြီဆိုတာ သေချာသည်။

ကျွန်တော် ခရီးထွက်သွားပြီဆိုတာနဲ့ သူတို့ဇာတ်လမ်းကို
ကုကြတော့တာပဲဆိုတာ ရှင်းနေပါသည်။

အဲဒီနေ့က ဦးအိုက်လုံနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောရင်၊ စိတ်
ပေါ့စရာပွဲပွဲပဲ။

အင်စုတ်တော်မောင်သံခိုပ်နှင့်ကိုယ် ပွားရပ်ပွားအမှု ၉၇

'ခါနဲ့ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိသေးလို့ဆိုပြီး အိမ်ကို အမြန်ပြန်
ခိုရပါတယ်။

အိမ်ရောက်တော့ ဆွဲခြင်းတစ်လုံးထဲကို အဝတ်အစား
တစ်စုံနှစ်စုံကောက်ထည့်နေတဲ့ ခင်မာလွင်ဟာ အခန်းဝမှာ
ကျွန်တော်ရောက်တာတောင် မသိပါဘူး။

ကြည့်ရတာ တစ်နေရာကိုသွားပြီး ကမြင်းကြမယ်သာဘော
ပါပဲ။

ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ခန်း ပြန်ပြီး မှုရ ဝင်လာတဲ့ပုံစံ မျိုးနဲ့
အသံပြုလိုက်တယ်။

'အမာရေ၊ အမာ၊ အစ်ကိုကြီး၊ ခရီးထွက်ဖြစ်ဘူးဟေ့'

'ကျွန်တော်က အသံဖေးလိုက်တဲ့အခါ ခင်မာလွင်ပြေးထွက်
စာလေသည်။

'ဟင်...အစ်ကိုကြီး ရှမ်းပြည်နယ်ကို မသွား ဖြစ်ဘူးလား၊
ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဘုတားမှာတင်တွေ့လို့ ကွာ၊ ကုန်တွေလဲပါနေတာကြောင့်
ခွဲရုံကို ပြန်သယ်ရတယ်ဟေ့... အစ်ကိုကြီး သွားစရာမလိုတော့
ဘူးပေါ့'

ကျွန်တော် ပြောရင်းနဲ့ သူမ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေပါတယ်။

တကယ်ပကတိ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ပုံပါပဲ။

တစ်စက်လေးမှ ဣန္ဒြေမပျက်ပါဘူး။

'အစ်ကိုကြီး မောလာတယ်...၊ အနားပြီးမှ ရေမိုးချိုးအမှာ သံပရာရည် ဖျော်ပေးမယ်'

သူမဟာ ခါတိုင်းပုံစံလိုပဲ၊ ပုံမပျက်ပန်းမပျက်ပြောပြီးတော့ မီးဖိုချောင်ထဲကို ဝင်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်ကို သံပရာရည် လာချပေးတဲ့အခါ။

ကျွန်တော်က—

'မင်းခေါင် ဘယ်သွားလဲ အမာ'

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ မလိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့...

'ဘယ်သိမလဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးညီက အစ်ကိုကြီး ရှိရှိ မရှိရှိ ဘယ်တုန်းကအိမ်တပ်ဘူးလို့လဲ၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မတွေ့ပါဘူး၊ တော... ပြောရင်း ဆိုရင်း လာနေပြီ'

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အမာ အိမ်ထဲကို လှည့်ဝင်သွားပါတယ်။ ဝင်းခေါင်က အိမ်ထဲဝင်လာပြီး...

'ကိုကို ခရီးမသွားဖြစ်ဘူးလို့ မန်နေဂျာကြီးက ပြောလိုက်လို့ ညီလေးပြန်လာတာ၊ ဒီည ညီလေးအိမ်ပြန်မအိပ်ဘူးနော်၊ လှည်းတန်းဖက်မှာ အာဝါဒေးပွဲတစ်ခုရှိလို့ သွားမယ်'

'အေး...အေး'

ကျွန်တော် မင်းခေါင်ကို အကဲခတ် ကြည့်ပြန်တော့လည်း ခါတိုင်းလို ပကတိတည်ငြိမ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်ကို ပြောပြီးတာနဲ့ လှည့်ထွက်သွားတယ်။

စောစောက ခေါက်ကပ်ပေါ်က ဆင်းလာတာကို မြင်စတာရင် သံသယ ဝင်စရာအကြောင်းမရှိလောက်အောင် နှစ်သောက်စလုံး ဟန်ဆောင်ကောင်းကြပါတယ်။

မင်းခေါင်ထွက်သွားမှ ခင်မာလွင် ပြန်ထွက်လာပါတယ်။

'အစ်ကိုကြီး မျက်နှာလဲ မကောင်းပါလား၊ နေမကောင်းဆိုလား၊ ပင်ပန်းသွားလို့လား၊ ရေမိုးချိုး အနားယူလိုက်ပါအောင် အစ်ကိုကြီး၊ ထ...ထ...အမှာရေချိုးပေးမယ်'

သူ့က ဟန်ဆောင်မှုကို ဆက်လုပ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်သာ မျက်နှာပျက်နေတာမို့၊ ဟန်ဆောင်တော်တော် ညှိသားကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါတယ်။

ရည်စားလှလှ၊ အူနက်ျစ်တတ်၊ ဆံဘစ်ပင်တင်း၊ ချစ်ခြင်းမယား၊ ဆိုသလိုပဲ ကျွန်တော် အခဲရအော်တော်ခက်နေပါတယ်။

ကစီမီးဆိုင်ရင်လည်း ချက်ချင်း ပေါက်ကွဲသွားမိမှာ အမှန်ပါပဲ။

ခါပေမယ် ကိုယ့်ညီအရင်းနဲ့ ကိုယ့်ဇနီး ဖောက်ပြန်နေတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီကိစ္စကို အရေးယူဖို့ ကျွန်တော် အခက်တွေ့နေပါတယ်။

တစ်အူအိုဆင်း ညီအစ်ကိုအရင်း ဖြစ်ရုံမျှသာမက တစ်ခန့်တည်း တစ်ချိန်တည်း မဟုတ်ပိုင်းမျှသာ ကွာခြားပြီး မွေးဖွားလာတဲ့ ညီအစ်ကိုဖြစ်တဲ့အတွက် မိသားစုဝင် ဖြစ်ရေ အတွက် အလွန်ခက်ပါတယ်။

ခင်မာလွင်....။

သူမဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ အချစ်ဦး။

အချစ်ဦးမို့ အရူးအမူး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သည်မျှတင်မက သူမရဲ့ အကြင်အနာ အယုအယ ကျွမ်းကျင်လှတဲ့ အခေ့အကျင့် တို့ကြောင့် မိန်းမူးနေခဲ့မိတာ အမှန်ပါပဲ။

အရူးကို အမဲသားကျွေးမိသလို တွေ့သမျှနား လက်ညှိုးထိုး ပြုတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ၊ သူမကလွဲရင် မိန်းမလို့ မထင်အောင် မှူးမူးစွဲလမ်းနေမိတာပါ။

အင်စပုဂံတော်မောင်သံခိပ်နှင့် ကိုယ်ပွာရုပ်ပွားအမှု ၁၀၁

သည် ခပေါ် သာယာမှုကို စည်းစိမ်ဥစ္စာမှန်သမျှနဲ့ လဲယ် ဆိုရင်တောင် လဲဝံ့တာ အမှန်ပါပဲ။

ကဲ...မခက်ဘူးလား...။

ခင်မာလွင် ကျွမ်းကျင်သလို၊ မင်းခေါင်ကလည်း တရားဝင် ဇနီးမယားသာ မရှိတယ်။ လူပျိုပေါက် တာဝကဘည်းက အတွေ့အကြုံ ပေါင်းစုံ ခွဲခဲ့တာမို့ သူကလည်း မိန်းမကိစ္စ အတော် ကျွမ်းကျင်သွားပြန်ပါတယ်။

သည်လို ကျွမ်းကျင် လိမ္မာသူချင်း ပေါင်းစည်းမိသွားတာ ဆန်းတော့ ဆန်းပါဘူး။

မိန်းမတို့ခတ်၊ မပြတ်လောက်လီ၊ ထွေလည်အာရုံ၊ မြင်တိုင်း ပုံသို့၊ လမ်းဆုံ ဘစ်ရိပ်၊ ရေဆိပ်အလား၊ တံဘားသဖွယ်၊ ဈေးလယ်မဏ္ဍပ်၊ သေသောက်အိမ်သို့၊ မတွေ့မှ ရှေ့ဘက်၊ မီးနှယ်လေ ဝင်၏။

မာဃဒေဝလင်္ကာလဲပဲ၊ ခင်မာလွင်ဟာ လာသမျှကို လက်ဆင့်ခံရန် ဝန်မလေး သူနှင့် မိန်းမ မုဆိုး မင်းခေါင်တို့ တွေ့မခရောင် ဇာတ်လမ်းကို ဖြိုခိုင်းစိုင်းစွာ ခင်းကြတာ ဆန်းကြယ်တော့ မရှိပါဘူး။

ကျွန်တော် နှစ်ဦးစလုံးကို မပြတ်သားနိုင်သလို တယ်သူ့ကို လည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်တာ အမှန်ပါပဲ။

၁၀၂ သူချိန်ဆွဲ

ဒါကြောင့်လည်း သည်ကိစ္စကို အလိမ္မာနှင့်ပြေရှင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကို မနိုးကပ်အောင် ထားဖို့ ကြိုးစားရပါတယ်။

ချဉ်သီးနှင့် ဆား အတူ မထားရေးအတွက် ခင်မာလွင်ကို ကျွန်တော် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံတော့ဘူး။

နံနက်မိုးလင်းလို့ ပွဲရုံကိုထွက်တာနဲ့ သူမကိုပါတစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါတယ်။

အကြေးတောင်း၊ ငွေကြေးရစရာရှိတာကိုတော့ မင်းခေါင်ကိုပဲ သွားတောင်းခိုင်းပါတယ်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၊ အချိန်ပြည့် ကျွန်တော် မျက်စိအောက်မှာ ရှိနေတာမို့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေ မရကြတော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ဟန်ဆောင်ကောင်းလွန်းတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပီပီရီရီနေနိုင်ကြပါတယ်။

ပဲခူးက ကုန်သည်တစ်ဦးရောက်လာတဲ့အခါမှာ မင်းခေါင်နဲ့ ခင်မာလွင်တို့ဟာ ပဲခူးလိပ်ပြာကန် ရပ်ကွက်ထဲက ခြံတစ်ခြံမှာ စတည်းချပြီး သူတို့ ခွေးဇာတ်ကိုခင်းလေ့ရှိကြောင်း ကျွန်တော် သိလာရပါတယ်။

အင်စပက်တော်မောင်သံခိုပ်နှင့် ကိုယ်ပွားရပ်ပွားအမှု ၁၀၃

အလွန် ပီရိတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော် ခရီးသွားပြီး ဆိုတာနဲ့ ရန်ကုန်မှာ တွေ့ဆုံခြင်း မရှိဘဲ၊ ပဲခူးကိုသွားရောက်ပြီး ဖောက်ပြန်ကြပုံရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ရန်ကုန်အသိုင်းအဝိုင်းလူတွေဟာသူတို့ရဲ့ဖောက်ပြန်မှုကို မသိပါဘူး။

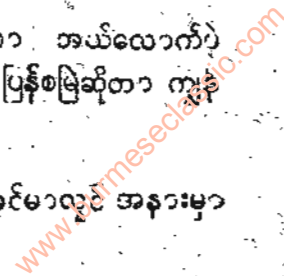
သည်ကြားထဲကျွန်တော်အပါအဝင်အားလုံးလုံသူတို့နှစ်ယောက် ထေည့်ကြဘူးလို့ သိထားကြတော့ သူတို့ဇာတ်လမ်းဖာယုတ္တိရှိ ခိုင်မာနေပြီး အလွန် ပီရိနေကြပါတယ်။

ကုန်သည်ပီစီ ကျွန်တော်ဟာ ခရီး မထွက်မဖြစ် ထွက်ရတဲ့ အခါတွေ ရှိပါတယ်။

သည်တော့ ခါတိုင်းလို ခင်မာလွင်ကို ထားခဲ့တာမျိုးမလုပ်ဘဲ စာစစ်ခါတည်း ခရီးထွက်ရာကို တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်သွားလေ့ ရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဖောက်ပြန်လေ့ ရှိတဲ့ သူဟာ အယ်လောက်ပဲ ဆံ့ကုန်ခြားနဲ့ အုပ်ထား အုပ်ထား၊ ဖောက်ပြန်စမြဲဆိုတာ ကျွန်တော် သင်ခန်းစာရလှာပါတယ်။

ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော် သတိရတဲ့အခါ ခင်မာလွင် အနားမှာ နေပါဘူး။

ဒါကြောင့် မင်းခေါင်အခန်းကတ်ကို ခြေသံမကြားအောင်
သျှောက်သွားတဲ့ အခါမှာတော့...။ ခင်မာလွင်နဲ့ မင်းခေါင်တို့
ခွစ်တူဟာ ကျင်းပနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော် မျက်စိထဲ၌ ပြာသွေးပါတယ်။
ခေါက်ကွဲ မသွက်ခင် အခန်းကို ပြန်လာပြီး အိပ်ချင်ဟန်
ဆောင်နေလိုက်ပါတယ်။

ခေါင် အိုးအောက်ကို လက်ရောက်သွားတော့၊ ကျွန်တော်
ကိုင်နေကျ သေနတ်ကို ဖမ်းမိပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ နှစ်ယောက်စလုံးကို ပစ်သတ်လိုက်ဖို့ အကောင်း
ဆုံး ပါပဲ။

သေနတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော်စိတ်ကူးပြောင်း
လိုက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် သေနတ်ကိုပြန်သိမ်းပြီး၊ အိပ်ချင်ဟန်ပဲဆောင်
နေလိုက်ရပါတယ်။

ဟန်ဆောင် အိပ်တာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အတော်ပင်ပန်းလှပါ
တယ်။

ကျွန်တော် ဘဝမှာ အပူလောင်ဆုံး၊ အပင်ပန်းဆုံး၊ အခက်
ခဲဆုံး ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ အဲဒီညပါပဲ။

နောက် မကြာခင်မှာပဲ ခင်မာလွင် ပြန်ဝင်လာပါတယ်။
ကျွန်တော် အိပ်ချင်ဟန်ပဲ ဆောင်နေလိုက်ပါတယ်။
သူမက ကျွန်တော် ကို အိပ်ပျော်ခြင်း ချို့မရှို့ အကဲခတ်သေး
တယ်။

ကျွန်တော် အိပ်ပျော်ပြီ သေချာလောက်တော့မှ နှုတ်ခွေးမှာ
ဝင်အိပ်ပြီး ကျွန်တော် ကို ဖက်ထားပါတယ်။

ခါတိုင်း လူမရှု ဖက်တယ်မှုကို အလွန်သဘောကျလာတတ်တဲ့
ကျွန်တော်ဟာ ထုတ်ကို ပုတ်ထုတ်ချင်စိတ် ပေါ်သွားပါတယ်။
ဒါပေမယ့် အကြံအစည် ယှက်မှာစိုးလို့ ဆက်ပြီး အိပ်ချင်
ဟန်ဆောင်နေလိုက်ပါတယ်။

သူမက တစ်ကိုယ်လုံး ပုတ်သပ်ပေးနေတော့လည်း သာယာ
သွားမိပါတယ်။

ဒီတော့မှ ကျွန်တော် တကယ်အိပ်လို့ပျော်သွားပါတယ်။

အခန်း (၁၄)

သူ့မယားကို ချစ်ရင် ယူလင် လှိုင်းထိုး ဆိုတဲ့ စကားပုံမှာ
အယ်သောအခါ တယ်ကာလက ပေါ်လာခဲ့သလိုတော့မသိဘူး
ဒါမေ့ယုံ ကျွန်တော်ကတော့ လက်တွေ့ ကြုံလိုက်ရပါတယ်။

တစ်ညနေ ပွဲရုံကအပြန်မှာ အညောင်းပြေ ထမ်းနားလမ်း
ဆစ်လျှောက် ခင်မာလွင်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ရင်း ပြန်ခဲ့ပါ
တယ်။

ကျွန်တော် ကားကိုတော့ မင်းခေါင်ကို မောင်းယူသွားစေ
ခဲ့တယ်။

လူပြတ်တဲ့တစ်နေရာအရောက်မှာ ကိုခေါင်တစ်ခုတည်းတနေ
သူ သုံးယောက်ပြေးထွက်လာပြီ။ ကျွန်တော် ကိုသံလွှတ်ချားနဲ့
နှင်းရိုက်ပါတယ်။

၁၀၈ သူရိန်ဆွေ

ရိပ်ခန်းမြင်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် ရှေ့ကီတစ်ပတ်လိုမို့ထွက်
လိုက်တာမို့၊ သူတို့ရိုက်ချက်တွေလွဲချော်ကုန်ပါတယ်။

သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့နေရာကို ပြန်ပြီး ပြေးလိုက်လာကြ
ပါတယ်။

ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်တဲ့ခနရာမှာ လက်နှေးမှု ရှိလို့ မရဘူးဆိုတာ
ကျွန်တော် သိပြီးသားပါ။

ခါကြောင့် ရှေ့ဆုံးက ပြေးဝင်လာတဲ့လူ ရင်ဘတ်ကို ခြေ
ပစ်ကန်လိုက်တာမို့၊ လွင့်ဆွက်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော် မြေပြင်ကိုအကျ တစ်ပတ်လိုမို့ပြီးထွက်သွားတာ
မို့၊ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက် ပြေးလိုက်ရပြန်ပါတယ်။

ညာစလွယ်မိုင်းပြီး ရိုက်လိုက်တဲ့ သံတုတ်သမားကို ခြေတစ်
လှမ်းဆုတ်ပြီး လက်ကိုဖမ်းလိမ့်လိုက်ပါတယ်။

လက် အချိန်ခံချပြီး ခါးကော့သွားတဲ့လူဟာ ကျွန်တော်
အတွက် ခိုင်းသဖွယ် ဖြစ်သွားတာမို့၊ နောက်တစ်ယောက်က
ပြေးရိုက်တဲ့ သံတုတ်ဟာ ထိုသူ့ရဲ့ နဖူးကို ဘိုက်ရိုက် ထိသွားပ
တယ်။

ခမ်းခနဲ မြည်သံရဲ့ အတွဲ သွေးများ ဖြာခနဲ ထွက်သွားပ
တယ်။

ပမ်းမိထားတဲ့ လူကို ပစ်တုန်းလိုက်တဲ့အတွက် သူတို့နှင့်
လုံးထွေးပြီး ကျသွားပါတယ်။

အင်စပက်တော်မေခင်သံခိဝ်နှင့် ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမူ ၀၀၉

ကျွန်တော် ချိုင်းအောက်မှာ ဖွက်ယူလာတဲ့ သေနတ်ကို
ဆွဲထုတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ သူတို့ သုံးယောက် ထွက်ပြေးသွားပါ
တော့တယ်။

ဒီတော့မှ ခင်မာလွင်လည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ နေရာကို ပြေး
ဝင်လာပါတယ်။

‘အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ’

သူမက စကားပေါင်းများစွာ ပြောနေချိန်မှာ ကျွန်တော်
အစားများ ခနရပါတယ်။

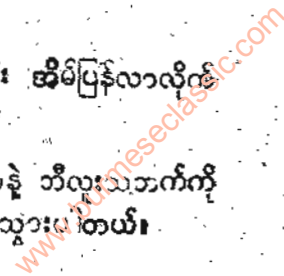
ကျွန်တော် မှာ ရန်သူ လုံးဝ မရှိပါဘူး။

မပါပေမယ့် မင်းခေါင်နဲ့ လူမှားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ချေရှိပါ
တယ်။

တစ်နေ့ကုန် လမ်းပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ မင်းခေါင်က အတိုက်
အခိုက် မခံရဘဲ၊ ညနေစောင်း လမ်းလျှောက်တဲ့ ကျွန်တော် ကို
မှ အဘိုက်အခိုက်ရှိတဲ့အတွက် မထက်စရာ ကောင်းတာတော့
အမှန်ပါပဲ။

မပါပေမယ့် လူမှားတယ်လို့ပဲသတ်မှတ်ပြီး အိမ်ပြန်လာလိုက်
ပါတယ်။

မင်းခေါင်ဟာ ကျွန်တော် က မြင်တာနဲ့ ဘီလူးသဘက်ကို
မြင်သလို မျက်နှာပျက်ပြီး အပြင်ကို ထွက်သွားပါတယ်။

၁၁၀ သူရိန်ဆွေ

ပီအေမူအရာကြောင့် ပေဒင်မေးပို့မလိုအောင် သေချာသွား
ပါတယ်။

စောစောကတိုက်ခိုက်မှုဟာ လူများခြိမ်းလုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့
ပါဘူး။

ဒုက္ခ...ဒုက္ခ...မြေပေးနှစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်ခါးပိုက်ထဲ
ထောက်နေပါရောလား။

အခန်း (၁၅)

နောက်တစ်ကြိမ်ကတော့ သိသာထင်ရှားလွန်းပါတယ်။
ကျွန်တော် မန္တလေးကို ခရီးထွက်ရမှာပါ။ လမ်းက မြို့ရွာ
တွေကို ဝင်ရမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ်ကားကိုပဲ မောင်းပြီးထွက်
ခဲ့ပါတယ်။

ကားလေး မင်္ဂလာဒုံကို လွန်တဲ့အချိန်မှာ လမ်းပေါ်မှာ
ထူထပ်ယောက် ဆဲနေတာ တွေ့ရလို့ ကားကို အချိန် လျော့ပြီး
နှစ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ တောထဲက ထွက်နက်ကိုင် လေးယေဇက်
ထွက်လာပါတယ်။

လုပ်သေနတ် တစ်လက်နဲ့ ကျွန်တော်ကို အနီးကပ် ချိန်ပြီး
ကားပေါ်သ ဆင်းခိုင်းပါတယ်။

ခင်မာလွင်ကလေးနည်း အောက်ကို ဆင်းခိုင်းပါတယ်။

ရန်သူ၌ အခြေအနေကို ကျွန်တော် လေ့လာလိုက်ပါတယ်။ စုစုပေါင်း ငါးယောက်၊ လုပ်သေနတ် တစ်လက်၊ နှစ်ယောက် သုံးချောင်းဖွဲ့ ရှိပါတယ်။

အဆင့်မြင့် လူဆိုးတွေ ယုတ်ပုံ မရပါဘူး။

ကျွန်တော် ကို တောအတွင်း ဝင်ခိုင်းပါတယ်။ တောစပ်မှာ တင် ကျွန်တော် ခန္ဓာကိုယ်မှပ လက်နက်ရှာပါတယ်။

ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေမှန်သွားပါတယ်။ ခါးတိုင်း လို ချိုင်းကြားမှာ၊ ခါးမှာ သေနတ်ကို မထားပါဘူး။

'ခင်ဗျား သေနတ်ရော ဦးမင်းမောင်'

မေ့ကျန်ခဲ့တယ်... လေ့နတ်ထာပုရင်၊ မင်းတို့ အားလုံး စောစောက သေပြီ

မေ့ကျန်ခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးမင်းမောင်၊ ခင်ဗျားကတော့ သေနေစေပါပြီ

'ရပါတယ်ကွာ၊ သေနေစေရင်လဲ သေရမှာပေါ့'

တိမ်ထင်တဲ့ဟန်နဲ့ ပြောတဲ့ နှစ်တော် ကိုသူတို့အတော်မျက်နှာနောက်သွားပုံရတယ်။

'ခင်ဗျား သတ္တိကတော့မဆိုးပါဘူး၊ တကယ်သေမှာကြောင့် မကြောက် စောင့်ကြည့်ရသေးတယ်ပေါ့၊ မိန်းမက သတ်လို့ရင် လူသိမှာစိုးလို့ နည်းနည်းတော့ လှမ်းလျှောက်လိုက်ပါ ကိုမင်းမောင်'

သူတို့ငါးယောက်လုံးဟာ ကျွန်တော် ပဲ ဝိုင်းရံပြီး လိုက်လာကြပါတယ်။

ခင်မာလွင်က တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ် ထပ်လပ် လျှောက်ခွင့်ရနေပါတယ်။

တကယ်ဆို ဟန်ပန်လောက်တော့ ဖမ်းချုပ်ပြီး ခေါ်သင့်တာပေါ့၊ ခုတော့ အဓိက ကျွန်တော်လွတ်သွားမှာကိုသိပ်ကြောက်နေကြပုံရပါတယ်။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း သက်နက်နဲ့ အနိုင်ကျင့်တာ၊ အုပ်စုနဲ့အနိုင်ကျင့်တာ၊ အာဏာနဲ့အနိုင်ကျင့်တာမျိုးကို အတော် နှစ်ခြိုက်လှပါတယ်။

အဲဒါမျိုးကို အတော်နှစ်ခြိုက်လှပါတယ် သည်းခံစိတ်လည်း များလို့မရပါဘူး။

သူတို့အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဦးမှ ကျွန်တော် ကို အလွတ်မပေးဘဲ ကပ်လိုက်လာပါတယ်။

လှုပ်ရှားဖို့ အခွင့်မသာပါဘူး။

ကျွန်တော်က တစ်ယောက်ကိုလုပ်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တလေး ယောက်က ဝိုင်းဆော်လိုက်မှာဖြစ်တဲ့အတွက် တာလုပ်ရမတဲ့ ချီးစားရပါတယ်။

၁၁၄ သူရိန်ဆွေ

အနားမှာ သူတို့က သိပ်ပြုံးကပ်နေပါတယ်။

သူတို့ထွက်နုတ်တွေက လုပ်သေနတ်ဆစ်လက်ပဲ အစွမ်းထက်တာပါ။

စားလောက်ကတော့ ကျွန်တော် စာမပွဲခလောက်ပါဘူး။

တခြားထိုက်ပဲ့ဆိုရင် ဒီနိုးပေါ်နေတာ တပန်းချိုးတယ်။

သူမကို ထည့်တက်ငဲ့တက်ရမှာတိုး၊ ခုတော့ သူတို့အားလုံး ခင်မာလွင်ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတိုကြတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ကိုသာ ရန်ပြုဖို့ ကြိုးစားနေကြောင်းပေါ်လွင်နေပါတယ်။

နဲ့နဲ့ခွာပြီးတိုက်ရင် ကျွန်တော် အခွင့်အရေးရစေလောက်တယ်။

ခါကြောင့် ခလုတ်တိုက်လဲချင်ဟန်ဆောင်လိုက်တယ်။

တစ်ယောက်က ကျွန်တော် ကို ထူးပေးဖို့ကပ်လာတယ်။

အမှန်က ခြေခလုံးမှာ ကျွန်တော် သေနတ်ကို ကပ်ချွတ်ထားတာပါ။

ကျွန်တော် ပြန်အထမှာ လက်ထဲသေနတ်ပါလာတယ်။

လုပ်သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ ကောင်မလေးကို လှမ်းပစ်လိုက်တယ်။

အပက်တော်မောင်သံခိပ်နှင့် ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှတ် ၁၁၅

‘ခိုင်း...’

လုပ်သေနတ်ကိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သေနတ်တစ်ခြား ထုတစ်ခြား အညှိဆွက်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော် ကိုထူးပေးဖို့ ကုန်းကုန်းကုလုပ်နေတဲ့ ငန့်ကိုတွေ့ချက်နားကို သေနတ်နဲ့ ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်ပါတယ်။

သွေးတွေ ရဲခနဲ ပြာထွက်သွားသလို ငန့်လဲ လူးလိမ်သွားပါတယ်။

‘ကဲ...ကိုယ်လူတို့ ခါလုပ်သေနတ်မဟုတ်ဘူး။ အဖေရိကန် နှုပ်သေနတ်အစစ် ကျည်ဆံပုံစွမ်းအား သိချင်တဲ့ကောင် လှုပ်ထိုက်ခမ်း’

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် အလှည့်ပါပဲ။

သူတို့လူနှစ်ယောက် ထဲသွားတာနဲ့ ကျန်သုံးယောက်မှာ ဆက်ကပ်ထဲကကျားတွေ ဖြစ်ကျန်တော့သည်။

‘ကဲ...တန်းစီဆိုင်ခမ်း၊ ခေါင်းပေါ်လက်တင်ထား၊ မင်းတို့ ပိုစီဆိုင်တတ်ပါတယ်’

သင်္ကေတသားသုံးကောင်က လိမ္မာရေးခြား ရှိရုံတယ်။ စကားတောင်မဆုံးခင် ပိုစီဆိုင်ပြီး ဖြစ်နေပါတယ်။

မျက်နှာကို အချိန်ခံရတဲ့လူက မေ့နေပါပြီ။

ပန်းကို သေနတ်မှန်ထားတဲ့ ငနဲကတော့ သေလောက်ကံ
ဒဏ်ရာ ရထားသလို လူးလိမ့်ပြီ။ ငြီးထွားနေတာမို့ ကျွန်တော်
အမြင်တော်တော်ကပ်သွားပါတယ်။

ဟဲ့...ခွေးမသား၊ ဒီလောက်ဒဏ်ရာများ အတော် နာနေ
သလား၊ မင်းကို ဗုံထိုင်ဖို့ပြောနေတာ မထိုင်ရင် တစ်ခါ
အဆပစ်လိုက်ရမလား။

ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြောလိုက်မှ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ထုထိုင်
ပါတယ်။

ဘယ်လိုလဲ လူမိုက်ကြီးတွေရဲ့၊ ဝါး၊ သတ်မလို့ဆို၊ ဘယ်သူ
က ဘယ်သူ့ကို သတ်မှာလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။

ကျွန်တော်က ဘိုင်စကုတ်ထဲက ဇာတ်လိုက်ဆန်ဆန် ကြိမ်
ဝါးပြီး သေနတ်ကို ထိုးချိန်လိုက်တော့ အားလုံး မျက်လုံးပြူး
ကုန်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကို ချမ်းသာပေးပါ ကိုမင်းမောင်၊ ကျွန်တော်
တို့ သူများခိုင်းလို့ သုပ်ရတာပါ။

သူတစ်ပါးကို အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့သူတွေဟာ ကိုယ်အလှူ
ရောက်ရင် စိုခကြောက်တတ်တဲ့ဆဘောအတိုင်း တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်
နဲ့ ဖောင်းပန်ကြပါတယ်။

သူတို့နည်းတူ မျက်နှာပျက်သွားတာက ကျွန်တော် မယား
ဒါဆိုတဲ့ ခင်မာလွင်ပါ။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် သူတို့ရဲ့ယုံတံမာမှုကို လွယ်လွယ်ကူ
ကူ ဖော်ထုတ်လို့ ရနိုင်ပါပြီ။

‘ဟေ့...အားလုံး မလှုပ်နဲ့’

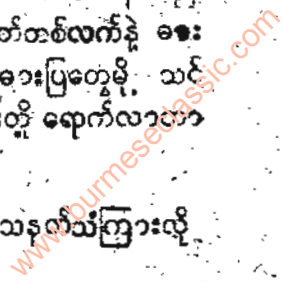
အမိန့် ပေးသံတစ်ခုနဲ့အတူပုလိပ်တွေအောက်လာကြပါတယ်။
ကျွန်တော် မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ရန်ကုန် အလယ်ပိုင်း ပုလိပ်ဝန်
ထောက် မစ္စတာလို့ခေါ်ပါ ပါလာတယ်။

‘မစ္စတာမင်းမောင် တာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့ သေနတ်သံ
ကြားလို့ ဆင်းရှာကြတာ’

ဒီအဖြစ်ရဲ့ နောက်ကြောင်းကို ဆက်ဖော်လိုက်ရင် ကိုယ်
အချက်ကိုယ်ခွဲသလို ဖြစ်နေမှာမို့ ရိုးရိုးခားပြတိုက်တာလောက်
ခဲ ဝန်ထောက်မင်းကို ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော်ကို ခားပြတိုက်တာ ဝန်ထောက်မင်းရေ၊ ခုမှ
ခားပြလက်သစ်တွေနဲ့တူပါတယ်။ လုပ်သေနတ်တစ်လက်နဲ့ ခား
ပြတိုက်ဖို့ ကြိုးစားကြဘယ်လေ၊ ခပ်ညှိညှိ ခားပြတွေမို့ သင်
ခန်းစာပေးမလို့လုပ်နေတုန်း ဝန်ထောက်မင်းတို့ ရောက်လာတာ
ပေါ့’

‘ကျွန်ုပ်တို့ ဒီလမ်းက ပြန်လာတုန်း သေနတ်သံကြားလို့

ဝန်ကြီးကြီးကား မစ္စတာ မင်းမောင်သာမထုတ်ရင် ဒီကောင်
သား ဒါလိုက်ရုံဟင်မကဘဲ လူတောင်သတ်နိုင်တယ်။ ကဲ...
ဒီကောင်တွေ အားလုံးကို ဖမ်းစမ်း'

'ကျေးဇူးပါပဲ ဝန်ထောက်မင်းရယ်၊ ဝန်ထောက်မင်းတို့သာ
ရောက်မလာရင် ဒီကောင်တွေကို အနီးဆုံးဂါတ်ကို ပို့ပေးရ
ဦးမှာ ဒီကိစ္စကို ဝန်ထောက်မင်းမကြည့်လုပ်ပေးပါ။ ကျွန်တော်
က အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စလေးတွေရှိလို့ ခရီးဆက်ချင်သေးတယ်'

'ရပါတယ်၊ မစ္စတာမင်းမောင် သွားစရာရှိတာ သွားပါ။
ကျွန်ုပ် ဆက်ပြီး အရေးယူလိုက်ပါမယ်'

ပုလိပ်ဆက်ကို ကြေးစား လူသတ်ဆမ်းတွေကို လွဲပြောင်း
ပေးပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်က မစ္စတာလိုဗီကို ငွေဆုံးထောင်
အနားကပ်ပြီးပေးလိုက်ပါတယ်။

'ဝန်ထောက်မင်းရဲ့ တပည့်တွေကို ကျေးဇူးတင်လို့ စား
သောက်ဆိုင် တစ်ခုခုမှာ ကျေးလိုက်ပါ။ ဝန်ထောက်မင်း၊ ကျွန်
တော်ကတော့ ခရီးဆက်စရာရှိလို့ပါ'

'ရတယ်၊ မစ္စတာမင်းမောင် ရပါတယ်။ သွားစရာရှိတာထက်
သွားပါ။ ကျွန်ုပ်ဆက်ပြီး စီစဉ်လိုက်ပါမယ်'

အလယ်ဦးပုလိပ်ဝန်ထောက် မစ္စတာ လိုဗီဟာကျွန်တော်
က ပြုံးပြုံးကြီး ထက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ပြေးပါတယ်။

တရားခံတွေကတော့ ကြောက်ရွံ့နေတဲ့မျက်နှာနဲ့ကျွန်တော်
ကို ကြည့်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်က ယုတ္တိနားကို လျှောက်သွားပြီး...

မင်းတို့ကတော့ မင်းတို့ အဖေခန္တုနဲ့လိုက်သွားကြပေတော့
ဆိုရောက်လို့ စစ်ဆေးရင် ပိုက်ဆံလဲလို့ ခားမြတ်ကိတာပါ
လို့ အစစ်ခံလိုက်ကြပေါ့။ လူသတ်မှုခံစားရင် ခားမြတ်သက်
သံထား မင်းတို့ထံ သိပ်မိတယ်။ ကဲ... ငါ့သွားမယ်'

ကျွန်တော် ကောင်း အဆုံးမှာ ထုတ်အားလုံး သံပြိုင်နီးပါး
'ဟုတ်ကဲ့ပါခရာ ယဲ့ ဝိုင်းဖြေကြတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ပြုံးမိ
ပါတယ်။

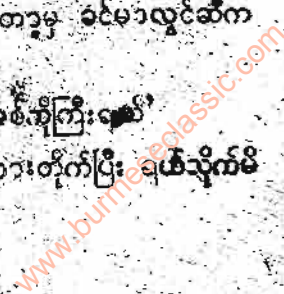
ကျွန်တော် ကားပေါ်တက်ပြီး ဆက်လက် မောင်းနှင်လာ
ပါတယ်။

ကားပေါ်ကနေ မစ္စတာလိုဗီကိုထောင် လက်ပြန်ပေး
တယ်။

အထော် ခပ်လှမ်းလှမ်း မောင်းမိတော့မှ ခင်မာလွင်ဆီက
အသံထွက်လာပါတယ်။

'တဖန်ပြင် ကြောက်လိုက်ရတာ အစစ်ကိုကြီးရယ်'

'မစကားကြောင့် ကျွန်တော် ဟားတိုက်ပြီး ခုတ်သိုက်မိ
ပါတယ်။

၁၂၀ သူရိန်ဆွေ

သူမအ နားမလည်ဟန်နဲ့ ကျွန်တော် ကို ကြည့်နေပါတယ်။
ငါ့သိင်္ခါတယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံပေါ်လွင်မ အောင် ရယ်တာပါ။

ခါးပေမယ် ပြီးမှ ဆက်ပြောတာက...

အစ်ကိုကြီးကို လူယုတ်မာတွေက အန္တရာယ်ပေးလို့ မရပါ။
ဘူး အမာရယ် မပူပါနဲ့။

အခန်း (၁၂)

သာမန် မိန်းကလေး တစ်ယောက် မိလို့ ခားပြတိုက်ခံရတဲ့
အကြောင်းကို လမ်းတစ်လျှောက်ပြောလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။
ခါးပေမယ် ကျွန်တော် မိန်းမကား ဒီကိစ္စကို လုံးဝ ထပ်မပြော
တာပါဘူး။

စကားမစပ်မိအောင်တောင် ရွှောင်ပြီး ပြောနေတယ်ဆိုတာ
ပေါ်လွင်လှပါတယ်။

ဒီအချက်ကို ကာကွယ်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော် သူမထံ
ပစ္စည်းကိစ္စကားတွေနေရာမှာ မင်းခေါင်ရာ ခင်မာလွင်ပါ။ ငါ့ဝင်နေ
ထိဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်လို့ ရနိုင်ပါတယ်။

သုတေတော ကျွန်တော်ကို ပြုစုယူယခြင်းနှင့် ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် သူမ အယုဇာယကို ကျွန်တော် ဆာယာနေဆဲပါ။

မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေဆဲပါ။

ဝါမေမယ့် သာယာတဲ့စက်နဲ့အတူ ဒေါသတွေလည်းပေါက် ကိုထွက်လာပါတယ်။

မနည်းကို ထိန်းချုပ်ယူရပါ တယ်။

စက္ကနဲ့အမျှ ကိုယ်ကိုယ်ကို ပညာရှင်အမှတ်အပြင်မထွက်နဲ့စွဲ သတ်ပေးနေရပါ တယ်။

မစ္စတာ လိုဝါကို ငွေဆင်းထောင်ပေးလိုက်ရကျိုးနပ်ပါတယ်။ တုန်သည့်ကြီးများ အဆင်း ဥက္ကဋ္ဌ ဦးခင်းမောင်ကို မင်္ဂလာဒုံ အလှူခန်းတာဝန်အနီး၌ ချားပြင်ပြီး ဦးက လုပ်ဆောင်တစ်လမ်း ချားများမြင် ချားပြင်တဲ့အခါ ကြိုးစားကြရာ သူ့အထံတွ်နဲ့ပြည့် စုံသော ကုန်သည်ကြီးက ဝန် တိုက်ခိုက် ရာတွင် ချားပြုများထံ လက်နက်နှင့်တကွ၊ အားလုံး ဖမ်းမိခြင်း ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ် ရှည် ကြီးနဲ့အတူ ခေတ်ပုံပါ ဒီဇင်ဘာဆာနဲ့ သတင်းစာများမှာ ပါလာပါတယ်။

မစ္စတာလိုဝါ ဘယ်လို ပြောပြထားသလဲခဏမှထိပါသွား၊ ဆတင်းစာတိုင်းမှာ ကျွန်တော် ကို ဟီးရီးဆန်ဆန်ငေးထားတာ ချို့ ခရီးစဉ်မှာ ရောက်တဲ့ပြိုင်ဆိုင်စေ တုန်သည်တွေကြားမှာ ကျွန် တော်ဟာ ဇာတ်လိုက်မင်းဆားဖြစ်နေပါတယ်။

ရန်ကုန်မှာ ကျွန်နေခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် ညီ မင်းခေါင်ကတော့ ဒီသတင်းကိုဖတ်ပြီး ဘယ်လောက် စိတ်ဓုက္ခနဲ့ခေးနေရမယ် ဆို တာ ကျွန်တော် တူးလိုက်မိပါတယ်။

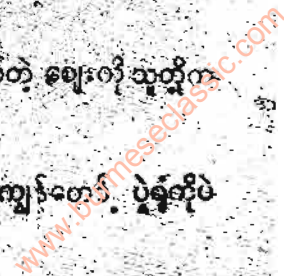
မင်းခေါင်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အမြို့ာညီအစ်ကိုတွေ ပြန်ခဲ့တဲ့ အထက် သူ့ဟာ မအောင်မြင်သရွေ့ လက်မချော့အောင် ထပ် ပြီး ကြိုးစားဦးမယ် ကိတားလည်း ကြိုသိနေပါ တယ်။ နားမည်ကြီးလာတာ စိတ်ဖက်က အမြတ်ရပါ တယ်။

ရောက်တဲ့အရပ်က ကုန်သည်တွေနဲ့ ဆက်ဆံရတာ အရင်က ထက် အဆင်ပြေလှပါတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ အလုပ် လုပ်ရတာကိုက ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခုလို့ ထင်နေကြပါတယ်။

ကျွန်တော်က ဈေးမဆစ်ခင်မှ သင့်တော်တဲ့ ဈေးကို သူတို့က သတ်မှတ်ပြီးသား ဖြစ်နေနေပါ တယ်။

ကုန်သည် အားလုံးရဲ့ ကုန်များဟာ ကျွန်တော် ပဲ့ခုံတိုပဲ ဦးတည် တင်ဖို့ ပေးကြပါတယ်။

ဒီအတိုင်းအာဆို နောက်ပိုင်း ခုလို ခရီးခဏခဏထွက်စရာ
ထောင် ထိုမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်လည်း အနှင့် အရေးရတုန်း မြန်မာပြည်အနှံ့
ဘုရားဖူးခရီးထွက်တဲ့ပုံစံမျိုး နေရာအနှံ့ကို အေးအေးဆေးဆေး
ကျွေးကင်းသွားပြီး နေလိုက်ပါတယ်။

အနောက်နိုင်ငံက စာပေတွေ အမြဲဖတ်ရှုလေ့ရှိတဲ့ ကျွန်တော်
ဟာ သူတို့နိုင်ငံက ကုန်သည်တွေ လုပ်တဲ့နည်းဖြစ်တဲ့ တွန်ဒီလုံ
စနစ်ကို သုံးစွဲတာမို့၊ ကျွန်တော် ခုလို ခရီးထွက်နေပေမယ့်
ကျွန်တော် ပွဲရုံနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့ ကုန်သည်တွေ အားလုံး ငွေကြေး
အတွက် ပူပန်စရာမလိုဘဲ စိတ်ချမ်းသာကြပေပါတယ်။

ခရီးအစမှာ အောင်မြင်မှု စပြီးရတဲ့ ကျွန်တော် အတွက်
ဒီခရီးဟာ ပျော်ရွှင်စရာပါပဲ။

အကယ်၍သာ ခင်မာလွင်ဟာ ကျွန်တော်ချစ်သလို ချစ်ပြီး
သစ္စာရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်သာဆို ဝီထက် ပိုပြီး ပျော်စရာ
ကောင်းမှာ သိပ်သေချာပါတယ်။

ခရီးစဉ်ဟာ ဟန်းနီးမွန်းခေါ်တဲ့ ပျားရည်စမ်းခရီးကို ဘယ်
ခဏက ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။

ခဏော့ အစစသိနေပြီးသားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လို
လုပ် ပျော်ရွှင်တဲ့ခရီး ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။

ရောက်တဲ့အရပ် တည်းခိုတဲ့နေရာတိုင်းမှာ ခင်မာလွင်ဟာ
ကျွန်တော်ကို မယုတ်လျော့တဲ့ သာယာမှုတွေကိုတော့ ပေးနေ
ဆဲပါ။

သူမရဲ့ဖောက်ပြန်မှုကို မျက်ခြင်မတွေ့ထားရင် ကျွန်တော်
ဟာ လောကနိဗ္ဗာန်လို့တောင် ထင်စားမိမှာပါ။

ကမာဂုဏ်ကို ရရှိပေမယ့် ခြင်းချက် ရှိနေပါတယ်။

သူမနဲ့ ကျွန်တော် ပထမဆုံးဆုံ ငြိစွမ်းတဲ့နေ့က သူမပြောတဲ့
အတိုင်း သူမကို ပြည့်တန်ဆာလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါတော့
တယ်။

တကယ်ဆို ကိုယ့်ဇနီးကို ဒီလိုသဘောထားပါတယ်ဆိုတဲ့
စကားဟာ ဘယ်လောက်မိုက်ရိုင်းပါသလဲ။

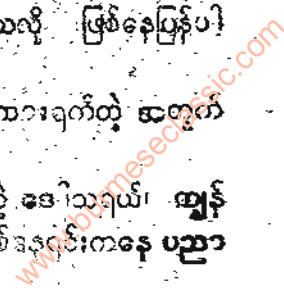
ဒီစကားမျိုးပြောတဲ့ ယောကျ်ားဟာ ယောကျ်ားကောင်း
တစ်ယောက် မဖြေနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့်ဗျာ ကျွန်တော် အခြေအနေက ဒီလို ထူးဆား
ထားမှ စိတ်သက်သာမှု ရမယ်မဟုတ်လား။

အဲဒီလိုသဘောထားပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ မအောင်
မြင်ပါဘူး။

ကိုယ့်အချစ်ကို ကိုယ်ပြန်စော်ကားရသလို ဖြစ်နေပြန်ပါ
တယ်။

ကျွန်တော် သန့်စင်တဲ့အချစ်ကို စော်ကားရက်တဲ့ ဇာတက်
ဒေါသတလိမ့်လိမ့် တက်လာပါတယ်။

တပ်မက်မှု တဏှာရယ်၊ ဖြစ်ပွားလာတဲ့ ဒေါသရယ်၊ ကျွန်
တော် စိတ်နဲ့ ကျွန်တော် အချိန်တိုင်းရန်ဖြစ်နေရင်းကနေ ပညာ

၁၂၆ သူရိန်အု

ရှိ အစုကို အပြင်မထွက်နှင့်လို့ သတိပေးရင်း နိဂုံးချုပ်နေရပါ
တယ်။

ခင်ဆဲကကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေရတာကတော့ ကျွန်တော်
ညီ မင်းခေါင်ရော ခင်မာလွင်ခါ သူတို့အဖားတွေကို သူတို့ရပ်
တန်းကရပ်ပြီး ပြင်ဆင်နိုင်ပါစေလို့ပဲ ပြစ်ပါတယ်။

ဆုတောင်းတိုင်း မပြည့်တတ်ပေမယ့် ဒီဆုတောင်း တစ်ခု
တော့ အမှန်တကယ် ပြည့်ချင်မိတယ်ဗျား။

ဒီဆုတောင်းပြည့်ဖို့ ရှိသမျှစည်းစိမ်နဲ့ ထိရမယ်ဆိုရင်ဖောင်
လဲချင်ပါတယ်။

အခန်း (၁၅)

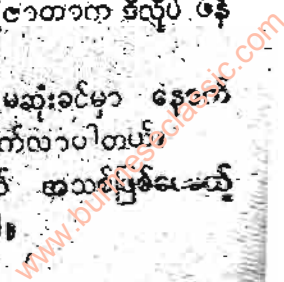
ဆုတောင်းမပြည့်ပေမယ့် စည်းစိမ်နဲ့ ထိရတဲ့အပြစ်တစ်ခုက
ထပ်ပြီး ကြုံရပြန်တယ်။

ခင်မာလွင်နဲ့ ပတ်ဆက်မိပြီးမှ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဆိုတာ ကျွန်
တော် အတွက် သီးသန့် ဖန်တီးထားသလိုပါပဲ။

ကျွန်တော် ဘဝကကြံ့မှာ ကျွန်တော် ဇာတာက ဒီလိုပဲ ဖန်
တီးထားသလား မသိပါဘူး။

မင်းခေါင်နဲ့ ပတ်ဆက်တဲ့ဇာတ်သမ်း မဆုံးခင်မှာ နေ့ဇာတ်
ထပ်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုနဲ့ ထပ်ပြီး မဟာမောက်လာပါတယ်။

အဲဒီဇာတ်လမ်းက ကျွန်တော့် အတွက် အသစ်ပြန်ပေးမယ့်
ခင်မာလွင်အတွက်ကတော့ အဟောင်းပါ။

၁၂၀ သူရိန်ဆွေ

အဲဒီ ဇာတ်လမ်းကလည်း အလွန်အရေးပါတဲ့ ဇာတ်လမ်း ထစ်ပုဒ်ပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးကပြန်ရောက်ပြီး တစ်လအတွင်းမှာ အလွန် စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းပါတယ်။

ကျွန်တော် ဆုတောင်းပြည့်တယ်လို့တောင် ထင်မိလောက် ဆောင် မင်းခေါင် ဣန္ဒြေရနေသလို ခင်မာလွင်ကလည်း ကျွန် တော်အပေါ် အလွန်ဂရုစိုက်နေတာမို့ သူတို့ နောင်တရပြီး ရပ်သွားကြပြီလို့ ယူဆရပါတယ်။

ကျွန်တော် ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ရာဠီးဟာလည်း အနာကျက်စပြုလာ ပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါပြီ။

တစ်နေ့ ပွဲရုံမှာ ကျွန်တော် ထမင်းစားစဉ် ခင်မာလွင်က အေးကနေ ပြုစုပေးနေပါတယ်။

အေးကနေ ယပ်ခပ်ပေးနေတဲ့ သူမဟာ ချာခနဲ ပွဲရုံနောက် တက်ခန်းထဲကို ဝင်သွားပါတယ်။

မိကို ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့ပဲ ဂရုမထားလိုက်မိပါဘူး။ မကြာခင် ကျွန်တော် စားပွဲရှေ့ကို လှူတစ်ထောက် လာရပ်ပါ တယ်။

‘ပွဲစားကြီးဦးမင်းမောင်ဆိုတာ မိတ်ဆွေထင်ပါရဲ့’

ဆင်စပတ်ဆော်မောင်သုံးခိပ်နှင့် ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၁၂၉

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မင်းမောင်ပါ’

ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်တဲ့အချိန်မှာ လူစိမ်းက ကုလား ထိုင်တစ်လုံးကိုဆွဲယူပြီး ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ကျွန်တော် ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မျိုးပါပဲ။

အသားမည်းမည်း လူမိုက်ရုပ်ပေါက်နေပါတယ်။

ဘေးမှာ လွယ်အိတ်တစ်လုံး လွယ်ထားပြီး နီးခမောက်တစ် ထိုးကို မျက်နှာတစ်ဝက်လောက်ရောက်အောင် ဝိုက်စိုက်ဆောင်း ထားပါတယ်။

အတွင်းက စွပ်ကျယ်တစ်ထည်ဝတ်ထားပြီး အပေါ်အတိုက် ချုံကြမ်းတစ်ထည် ထပ်ဝတ်ထားပါတယ်။

ဝတ်ထားတဲ့ ပုခုံးကွက်ကြမ်းရော တိုက်ပုံအင်္ကျီပါ အတော် ညစ်ပတ်နေပါတယ်။

သူ့ကြည့်ရတာ ကုန်သည်ပွဲစားထဲက ဟုတ်ပုံမရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အကဲခတ်လိုက်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော် မင်းမောင်ပါ။ လာရင်းကိစ္စလေးကို ပြောပါ။ ကျွန်တော် ဘာကူညီရပါမလဲ’

ထိုသူက ကျွန်တော် စကားကို ဘာမှပြန်မပြောသေးပဲ၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီထဲက ဆေးပြင်းလိပ်ကပ်လိပ် ထုတ်ပြီး ယမ်းမီးခြစ်နဲ့ မီးညှိလိုက်ပါတယ်။

ဆေးပြင်းလိပ်ကို နှစ်ဖွားသုံးဖွား ဆက်တိုက်ဖွားပြီးမှ ကျွန်တော် မျက်နှာကို စေ့စေ့ ပြန်ကြည့်ပါတယ်။

ညွှတ်သည့်ရေပြွန်အဖွဲ့ကို စိတ်ထဲက မကျေနပ်သော်လည်း လူကြီး လူကောင်းဆန်ဆန် ကျွန်တော် မျက်နှာကို ပြုံးထားလိုက်ပါတယ်။

‘ပြောပါ မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ’

‘နဲ့တော် စကားကြောင့် ထိုသူက တဖတ်ဖတ်နှင့် ရယ်ပါတယ်။

သူ အမူအရာကြောင့် ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်လာပါတယ်။

‘စော့လူ၊ ဘာကိစ္စရှိသလို့ ခမေးနေတယ်လေဗျာ’

‘ဟဲ့...ဟဲ့ ပြောမှာပေါ့ ဦးမင်းမောင်ရယ်၊ သိပ်လဲ ဒေါသမကြီးပါနဲ့၊ ကျုပ်နုပညာက စံထွန်းလို့ခေါ်ပါတယ်၊ ခင်မာလွင်ရဲ့ယောကျ်ား၊ စံထွန်းပါ’

‘ဗျာ...ခင်ဗျား...ခင်ဗျား’

ကျွန်တော် ဒေါသ ထွက်နေတဲ့အတွက် စံထွန်းဆိုတဲ့လူကို ထက်ညှိုးထိုးပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါတယ်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် ခင်မာလွင်ရဲ့ ယောကျ်ားစံထွန်းပါ၊ ခင်ဗျားက မယုံဘူးတူတယ်၊ ခင်မာလွင်ဆို ခမေးတိုက်ပုံပေါ့ဗျာ၊ ဟဲ့ ခင်မာလွင်... နင် ချောင်ကြည့်နေတာ ဝါဆိုတယ်၊ ထွက်လာခဲ့စမ်း’

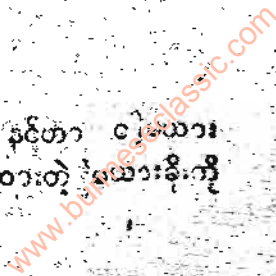
စံထွန်းက ကျွန်တော်ကို ကျော်ကြည့်ကာ ဒောက်ဖက်ကို ထမ်းပြီး အမိန့်ပေးသံ ခနဲခေါ်လိုက်တာမို့ ကျွန်တော် ထမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်ကာ မျက်နှာမော်ခေးနဲ့ ထွက်လာတဲ့ ခင်မာလွင်ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ခင်မာလွင်ဟာ စားပွဲအနီးကို တုန်တုန်ယပ်ယပ်နဲ့ လျှောက်လာပါတယ်။

အချိန်ခံရမှာ ကြောက်နေတဲ့ ကလေးငယ်ရဲ့ ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။

‘ကိုစံထွန်း၊ ရှင်... ရှင်’

‘နင် ဘာမှ ဝင်မခပြောနဲ့ ခင်မာလွင်၊ နင်ဟာ ငါ့ယောကျ်ားမဟုတ်၊ လူကြီးလူကောင်းအမည်ခံထားတဲ့ ယောကျ်ားကို ပြောလိုက်စမ်း’

၁၃၂ ထုဂ်နီဆွေ

စံထွန်းက အမိန့်ပေးခိုင်းစေပါတယ်။

'ကျွန်မ... ကျွန်မ'

'ငါမေးတာပဲ ပြေစမ်း၊ နင်ဟာ ငါ့မယား ဟုတ် မဟုတ်၊ ခါပဲပြေ....'

ခင်မာလွင်၊ တကယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတာ သိသာ လှပါတယ်။

ခားပြေများနဲ့ ကျွန်တော် တိုက်ခိုက်စဉ်ကတောင် ဒီလို အမူ အရာမျိုး လုံးဝ မပြင်ဖူးခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော်လည်း သူမဘာပြောလဲလို့ ကြည့်နေမိပါတယ်။ စံထွန်းက ထပ်ပြီး မေးပါတယ်။

'နင် - ငါ့မယား ဟုတ်လား မဟုတ်ဘူးလား'

'ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်'

ခင်မာလွင်ရဲ့ အပြေကြောင့် စံထွန်းက အသံကျယ်ကြီး တမားဟား အော်ရယ်ပါတယ်။

သူ့ အပြေအမူကြောင့် ကျွန်တော် ဝေါဟတွေ မထိန်းနဲ့ လောက်အောင် ပြစ်လာပါတယ်။

အင်စပုက်တော်မောင်သံခိပ်နှင့် ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမူ ၁၃၃

သေနတ်ထည့်ထားတဲ့အံ့ဆွဲကို ဖွင့်ဖို့ လက်လှမ်းလို့က်တဲ့အခါ ခားပွဲအောက်ကနေ ကျွန်တော် ဝမ်းဗိုက်ကို ခားတစ်ချောင်း လာစိုက်ထားပါတယ်။

'သိင်၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်ပါနဲ့ ကိုမင်းမောင်၊ ခင်ဗျား ထောင်မြန်ဖျတ်လပ်တာ သတ္တိကောင်းတာတွေကို ကျွန်ုပ်သိထားပါ ထယ်၊ ခုမှ ထောင်မှ ထွက်လာတဲ့လူဟာ ထောင်ထဲ ပြန်ဝင်ဖို့ ဝန်ခံလေးပါဘူး'

စံထွန်းဆိုတဲ့လူဟာ သော့ထွက်လို့လဲ မရပါဘူး။

သူ့ရဲ့ ခားဦးက ကျွန်တော် ဝမ်းဗိုက်ကိုခပ်ဖိဖိလေးထောက် ထားတာမို့... ကျွန်တော် အသာငြိမ်နေလိုက်ပါတယ်။

သူ့ ဘာပြောမှာကိုလည်း သိချင်နေမိပါတယ်။

'ကဲ... ခင်ဗျား ဘာပြောချင်လဲ ကိုစံထွန်း၊ ငါပေမယ့် လေ သိတော့ တိုးတိုးပြောဗျာ၊ ခါ အိမ်မလုတ်ဘူးဗျ'

'ဟား ဟား ဟား... လူကြီးလူကောင်းမျက်နှာဖုံးစွပ်ထား တဲ့သူတိုင်းဟာ ဒီလိုပဲ မှန်ကန်တဲ့ ဖွင့်လင်းမှုကို ကြောက်တာ ကျွန်ုပ် သိပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ... တိုးတိုးပဲ ပြောပါမယ်၊ ခင်မာလွင် နင် သွားနိုင်ပြီ၊ ငါတို့ စကားပြောမယ်'

စံထွန်းက ခင်မာလွင်ကို လှည့်ပြောလိုက်တဲ့အခါ ကျားလတ်

က လူထုအောင်ပြေးတဲ့ လှေမလေးလို အခန်းထဲကို ပြေးဝင်
သွားပါတော့တယ်။

သူမထဲက အကြောက်ရှိ မှုကို ဒီ တစ်ခါပဲ မြင်တွေ့ဖူးတဲ့ ကျွန်
တော်ဟာ အတော် အံ့သြနေမိတယ်။

'စိတ်အေးအေး ထားပြီး နားထောင်ပါ ဦးမင်းမောင်၊
ခင်ဗျားလို နိုင်ငံသိ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးတစ်ယောက်၊ ဂုဏ်ပျက်
အောင် ကျွန်တော်မလုပ်ချင်ပါဘူးဗျား၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က
အကြောင်းကိုတော့ ပြောပြပါရစေ'

စံထွန်းရဲ့လေသံဟာ ပျော့ပျောင်းသွားပါတယ်။
ကျွန်တော်ကလည်း သိချင်စိတ်ရှိနေတဲ့အတွက် အာရုံစိုက်
ပြီး နားထောင်လိုက်ပါတယ်။

ဒီကောင်မဟာ ဗိုလ်ကတော်ကျ တစ်ခုလုပ်မပါ ဦးမင်း
မောင် သူ့ယောက်ျားမြို့ပိုင်ဟာ အင်အားကို အပြီးအပိုင်ပြန်
သွားပါတယ်...

ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင်ဆိုသလို အိမ်
ထစ်လုံးကလွဲရင် တာဝန်ကျန်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်ဒီကောင်မ
အားကိုးရှာရင်း ကျုပ်ရဲ့တွေ့တာပါပဲ။

'ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ဝမ်းဝမ်းကတည်းက လက်
ကြောတင်းအောင် ဘာတာစုံမှ လုပ်ကိုင်စားခဲ့တဲ့ကောင်မလှေ
ပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့အဓိကအလုပ်က ပဲခိုက်စားတာပါပဲ...

'တစ်ခါတစ်လေ ပြည့်စုံအောင်အိမ်တွေကို မိုက်ကြေးခွဲတဲ့
အလုပ်ကလဲ ရုတ်တရက်ပေးပေး၊ အဖော်သေးဟာလေး
ကောင်းရင် ခေးပြုတ်ကံပါတယ်'

ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကို ထပ်ငြိမ်အောင်ထား
ပြီး စံထွန်းစကားကို နားထောင်နေရမိတယ်။

ကျွန်တော် အမြတ်တနိုးထားခဲ့တဲ့ ခင်မလွင်ကို လူက
ဒီကောင်မ...ဒီကောင်မနဲ့ အထပ်ထပ်သုံးနေတဲ့အတွက်အခွင့်အာ
ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အပေါ်စီးက ဆက်ဆံခဲ့မယ်ဆိုတာလဲ မနိုးလို့
ပေါ့တယ်။

သူ့ရဲ့မိုက်ရုတ်ကလည်း သေးသေးတော့ မမြင်နိုင်ပါဘူး၊
ဘာဖြစ်လို့ဆိုတော့ ကမ်းနားလမ်းမှာ တုတ်တိုင် လှေသုံးယောက်
ဟိလ ခိုင်တော့စပ်မှာ သေနတ်၊ ခားတွေနဲ့ လူငါးယောက်ကို
ထိခိုက်ဖယ်ရှားရတဲ့ လူမရှေ့တွင် အနိမ့်ကျင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်၊
ထွန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့တဲ့တန်ကို လုံးဝမရှိခဲ့ပေမယ့် စံထွန်းကိုတော့
အတော်ကြောက်စားအင်ရှားလှပါတယ်။

'ကျုပ် အဖော်ကောင်းတာနဲ့ ခေးပြုတ်စစ်ခဲမှာ ပါသွားပါ
တယ်၊ ကျုပ် ထောင်ကျလို့ သုံးလလောက်မှာပဲ ခင်ဗျား ဒီ
ကောင်မကို ယူလိုက်တယ်လို့ကြားရပါတယ်၊ ကျုပ် ပြီးတဲ့လ
ထဲ ထောင်ကလွတ်လို့ အိပ်ပြန်တဲ့အခါ ကျုပ်ယောကခင်ဗျား
နဲ့ ညှားနေပါပြီ၊ လိပ်ပြာကန်ရပ်ရွာထဲက ခြံတစ်ခြံမှာ ခင်

ဈေးတို့ထင်မထားလော့ပြီ အနားယူတက်တယ်ကြားလို့ အဲဒီ
နားတစ်ဝိုက်မှာ စောင့်ကြည့်ပါသေးတယ်။ ကျုပ်စောင့်ကြည့်မှ
ခင်ဈေးတို့ကလည်း တစ်ခေါက်မှ မလာကြဘူး။

စံထွန်းပြောတဲ့ လိပ်ပြာကန်ရပ်ကွက်ကခြံမှာ အနားယူတယ်
ဆိုတာ အမှန်က ကျွန်တော်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းခေါင်နဲ့
ပါ.....

ကျွန်တော် သိသွားပြီတဲ့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် အဲဒီခြံကို
သွားဖို့ အခွင့်မသာတော့ပါဘူး။

စံထွန်းကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကမြင်သလိုပဲ ကျွန်တော်နဲ့
လာတယ်လို့ ထင်နေပါတယ်။ ဒီကိစ္စကတော့ မလိုအပ်လို့ ရှင်း
မပြတော့ပါဘူး။

ဒီတော့.....

'ဒီတော့ ကိုမင်းမောင်ရယ် ကျုပ် တည့်တည့်ပဲပြောမယ်။
ခင်ဈေးတို့ မြန်မာပြည်အနှံ့ ခရီးထွက်မနတယ့်ကြားလို့ ကျုပ်
စောင့်နေရတာကြားပြီ။ လိုရင်းပြောရရင်တော့ ကျုပ် စားစရာ
မရှိ၊ နေစရာမရှိနဲ့ ခုကွေ့ရောက်နေတယ်။ ဒီကောင်မကို ပြန်ခေါ်
သွားမှ ပဲခူးက ဦးလှမောင်တို့နေတဲ့အိမ်ကို ပြန်ရမှာ။ ဒါ
ကြောင့် ပြန်ခေါ်သွားချင်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ ကျုပ်
ကို တက်မေးလ် လုပ်တယ်လို့ မယူဆပါနဲ့ ဝေ ဝါးထောင်
လောက်တော့ ကျညီပါ။'

ဝေညစ်ခြင်းကို အင်စပက်တော်မောင်က ပြောလိုက်တဲ့ စံထွန်း အသံ
ထွက်ကြောင့် သူ့ဟာပညာတတ်တစ်ယောက်ဆိုတာ မုန်းလိုရ
သွားပါတယ်။

'ခင်ဈေးလိုဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့
မယားခိုးမှုနဲ့ လူသိရှင်ကြား တရားစွဲခံရတာထက်စာရင် ဒီဝေ
ဝါးထောင်ဟာ ပြောပလောက်တဲ့ဝေကြေး မဟုတ်ပါဘူးဈေး။
ကျုပ်က ခုကွေ့ရောက်နေလို့ အကူအညီတောင်းတာပဲ။'

စံထွန်းက လှေသံအေးအေးနဲ့ပြောနေပေမယ့် ကျွန်တော်
မအေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

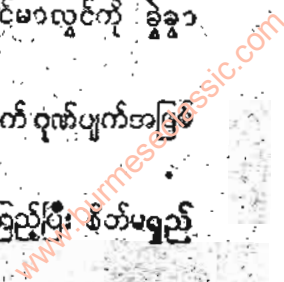
တကယ်လည်း ဝေဝါးထောင်ဆိုတာ ပြောပလောက်တဲ့ ဝေ
ကြေး မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ပြားမှ မရှိတဲ့ စံထွန်းတို့လို လူစားအတွက်ကတော့
အရင်းအနှီးကြီးတစ်ခုပါပဲ။

ကျွန်တော်တစ်ကလီတမ်းလက်တွေ့မှာ ခင်မာလွင်ကို ခွဲခွာ
နိုင်ဖူးလို့ ဝမ်းသာပါဘူး။

ဒါ့အပြင်လည်း မယားခိုးမှုနဲ့ နာမည်ပျက် ဂုဏ်ပျက်အဖြစ်
ခံနိုင်ပါဘူး။

ကျွန်တော် တွေဝေနေတာကို စံထွန်းက ကြည့်ပြီး နိတ်မရှည်
ဘဲ လှေသံနဲ့မေးပါတယ်။

'ကဲ...ဘယ်လိုလဲ ကိုမင်းမောင်၊ ကျုပ် ဘာလုပ်ရမှားလဲ၊ ကျုပ်ရင်ခိုင်းနေတဲ့ခွကွတေ့ ပပေ့ခက်အောင် ခင်ဗျားကို မယားခိုးမှန် တဆူစွဲရမှားလား၊ ခင်ဗျား အကူအညီပေးမယ် ငွေတို ယူပြီးပြန်ရမလား'

ကျွန်တော် သွက်သွက်လက်လက်ပဲ ပြန်ဖြေပေးလိုက်ပါ တယ်။

'ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ငွေပေးပါမယ် ကိုစံထွန်းရယ်၊ ခင်မာလွင် ရဲ့ သာယာတဲ့ဆွတ်ကို မဖျက်ဆီးချင်ပါနဲ့'

'မဖျက်ဆီးချင်ပါဘူးဗျား၊ အကယ်ပါ ကျုပ်လဲ ခွကွဆောက် နေလို့ပါ။ မိဘတို့ရဲ့ ခင်ဗျားနဲ့အတော် လာမေးတူပါဘူး၊ ကျွန် ကို ခင်ဗျားက အကူအညီပေးဘယ်လိုပဲ သဘောထားပါတယ် ဗျာ'

လူခိုက်ဖြစ်ပေမယ့် စကားပြောလိမ္မာပါးနပ်တဲ့ စံထွန်း ကျွန်တော် သဘောကျ ပေးပါတယ်။

ဒါကြောင့် ငွေငါးထောင်ကို ခပ်မြန်မြန်ပဲ ထုတ်ပေးလိုက် ပါတယ်။

စံထွန်း ခမ်းသာအားရ လှမ်းယူလိုက်ပြီး သူ့လွယ်အိတ် အစုတ်ကြီးထဲကို ထည့်လိုက်ပါတယ်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမင်းမောင်၊ ခင်ဗျားရဲ့ကူညီမှုကို တစ်တက်လုံး မမေ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ထိုကောင်မှ ခင်ဗျားကို အပျိုဟန်ဆောင်ပြီး ယူထားတာ ပြန် ချင်လဲ ဖြစ်ဖူးလို့မယ်၊ ဒီအတွက်တော့ ရန်မလုပ်ပါနဲ့ဗျား

သူ့မျှော သူ့ငွေကတော့ဖြစ်ချင်စိတ်မျှားပြီး ခင်ဗျားမိန်းမာ နှုတ် ဖူး ကွယ်ထားတာ ပြန်မှားပါ။ ဒီတော့ ခင်လွတ်နားလိုက် ပါနော်၊ လွှားပြီဗျား၊ နေ့အလဲ ကြုံမလဲ ထာလည်ပါတော့မယ်' ဟုတ်ကဲ့

စံထွန်း နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားမှ ပမ်းပိတ်မှာ စပ်ဖျင်းဖျင်း နေသောကြောင့် ဝုံကြည့်လိုက်ရာ စောစောက ငေးမြို့ခပ်ပိတ် ခပ်ထောက်ခံရ၍ ခေ့စီးစီးနေတုန်းက တွေ့ရပါတယ်။

ဒီခဏ်ရာက မနာဘဲ ရင်ထဲမှပဲ နာနေတဲ့အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော်တယောက်ပဲ သိနိုင်မပါ။

ဒီထိကျမ်းဂန်အဆိုအရ သုံးကျောင်းပြောင်းတဲ့ရတနား၊ လင် မိုးယောက်ပြောင်းတဲ့ မိန်းမဆိုးတဲ့တိုင်း မြို့ပိုင်မင်း၊ စံထွန်း၊ ကျွန်တော် သုံးလပ်ပြောင်းပြီးတဲ့ ခင်မာလွင်အဖို့ မင်းခေါင်ထပ် ခေါ်လာတာ မဆန်းပါဘူး။

ရှေးစညာရှိမျှားစကားလာ အလွန် မှားခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မှန်လွန်းတာမို့ ကျွန်တော် အလူးအလိမ့် စကား နေတာပါ။ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပါစေတော့ လိမ္မာသွားရင် ကျွေ သိလှပါပြီ။

လိမ္မာသင့်ပါပြီ ခင်မာလွင်ရယ်။

အခန်း (၁၀)

‘လိမ္မာပါတော့ ခင်မာလွင်’

‘အမာ...တစ်ကယ် လိမ္မာပါပြီ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကိုစံထွန်း
ကိစ္စ အစ်ကိုကြီးကို ဖွင့်မပြောတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ တကယ်လို့
ယောက်ျားရှိမှန်း အစ်ကိုကြီးသိသွားရင် အမေ့ကိုမုန်းသွားမှာ
စိုးလို့ပါ။’

‘အမာ သူ့ကို ယူလိုက်ပြီးမှ မှားမှန်းသိသွားပါတယ်၊ ခါ
ကြောင့် သူ့ကို မပေါင်းချင်တော့တာမို့ မပြောဘာပါအစ်ကို
ကြီးရယ်၊ နောက်ပြီး အမာလေ အစ်ကိုကြီးကိုအရှမ်းချစ်လို့ပါ။’

'မင်း ငါ့ကို အရမ်းချစ်လို့ ဝါညီနဲ့ မောက်ဖြန်နေတာပေး
ထေးသိသောစကားကို မပြောမီအောင် အတော် ယိန်းချို
ထားရပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့ ကျွန်တော်၊ နှလုံးသားကို
ကျွန်တော် မုန်းနေမိပါတယ်။

မင်းခေါင်နဲ့ ကိစ္စကို အခွင့်သာထုန်း၊ ပွင့်ပြောလိုက်ရ
ကောင်းလော့လို့ စဉ်းစားလိုက်ပါသေးတယ်။

ကျွန်တော် သိထားတယ်ဆိုတာသိလိုက်ရင် မင်းခေါင် ရှေ့
ရှက်နဲ့ ထွက်သွားပြီး အဝပျက်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်မိပါတယ်။

ဒါကြောင့် မသိချင်ဟန်ဆောင်လက်စနဲ့ ဆက်ပြီးဟန်ဆောင်
တာပဲ ကောင်းပါတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

'အစ်ကိုကြီးနဲ့ မရခင်က အမေ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ အစ်
ကိုကြီး ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ အပြစ်လို့လဲ မယူဆပါဘူး။ ကံကြမ္မာ
စေခိုင်းတဲ့အကိင်း ဖြစ်ခဲ့တာလို့ သဘောထားပါတယ်....

'ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဇနီးယောား ဖြစ်လာပြီးတဲ့နောက်
မှာတော့ မိန်းမကောင်းပီသစွာနဲ့ အစ်ကိုကြီးအပေါ် သစ္စာ
နေဖူးဖို့ပဲ အစ်ကိုကြီး မျှော်လင့်ပါတယ် အမာ...

'ဆိပ်ရှင်မအကောင်း အစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ။
အစ်ကိုကြီး ဒီလောက်ပဲ ပြောချင်တယ် အမာ'

အခွင့်သာခိုက် ပြောချင်နေတဲ့စကားတွေ အများကြီးလဲက
အဓိကကို ပြောလိုက်ပါတယ်။

'စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီးရယ်။ အရင်က မှားခဲ့တာတွေကို ခွင့်
လွှတ်ပေးတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာလှပါပြီ။ နောက်ပိုင်း အခွင့်
အတက် အစ်ကိုကြီး လုံးဝစိတ်မဆင်းရဲစေရပါဘူး...

အမာ ကတိပေးပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးအပေါ် အစွာရှိတဲ့
မိန်းမ ဖြစ်စေရပါမယ်။ အစေအရာရာ အစ်ကိုကြီး စိတ်ချမ်း
သာစေရပါမယ်။

ဒီစကားကို ပြောနေတဲ့ သူမမျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်တဲ့
အခါ တစ်ကယ် လှိုက်လှိုက်လွှဲလွှဲ ပြောနေတဲ့ပုံပါပဲ။

သူမ နောင်စာရသွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။
အမှန်တကယ်....

နောင်စာရသွားတာဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာရမှာ
ပါ။ ကျွန်တော် ဆုံးတောင်း ပြည့်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။

သူမဟာ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော် ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ပြီး
ထတိတော့ ပေးပါတယ်။

၁၄၄ သူရိန်ဆွေ

သူမလေးသိကိုက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ရှိတာမို့ ကျွန်တော် အား
တက်လာပါတယ်။

သူမကိုလည်း ယုံကြည်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် စိတ်အတော်ချမ်းသာရတဲ့နေ့ပါ။

သူမကိုလည်း ချစ်လို့ မှဝနိုင်အောင် ဖြစ်မိတယ်။

အခန်း (၁၉)

တစ်ပတ်လောက်ကြာတဲ့အခါ ခံထွန်း ရောဂါလာပါတယ်။
ပဲ့ရုံထဲမှာ စံထွန်း စကားပြောခြင်းကို ကျွန်တော် မလိုလား
ပါဘူး။

ခါကြောင့် မန်နေဂျာကြီးကို လိုအပ်သည်များမှာပြီး ကမ်း
နားလမ်းတက်ကို ကျွန်တော် ကားထေးနဲ့ ထွက်ခဲ့တယ်။

နဂါးဟိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပဲ့ရုံက ဖောက်သည်တစ်ဦး
ဖြစ်တဲ့အတွက် ဧည့်သည်ကိုပဲ သွားလိုက်ပါတယ်။

ဟိုတယ် သီးသန့်ခန်း ရောက်တော့ စားသောက်စရာများကို
ခံထွန်းအား မှာပေးပါတယ်။

စံထွန်းက အရက်ကို အဓိကထားပြီး မှာပါတယ်။

‘ကိုမင်းမောင်က ဘာအရက်သောက်ပါသလဲ’

‘ကျွန်တော် မသောက်တတ်ပါဘူး ကိုစံထွန်း ခင်ဗျားကြိုက်
တစသာ မှာပါ’

‘ဪ...ကိုမင်းမောင်က မသောက်တတ်တော့ ကျွန်တော်
အားနာသွားပြီဗျာ’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုစံထွန်း၊ ခင်ဗျားသောက်ချင်ရင်သောက်
လို့ ရအောင် ဒီနေရာကို ခေါ်ခဲ့တာပါ’

‘ခါဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က အရက်တော်
တော်ကြိုက်တာဗျာ၊ ထောင်ထဲမှာ အဲဒီကု အတော်ခံလိုက်ရ
သေးတယ်၊ နံ့မှ ပြန်သောက်ရတာ တာကြာသေးလို့လဲ’

‘ဆောက်ပါဗျာ၊ သောက်ပါ၊ ကျွန်တော် ကိုအားမနာပါ
နဲ့ဗျာ’

ကိုစံထွန်းဟာ အရက်ဟကယ်ကြိုက်ပုံရပါတယ်။

အစားထက် အသောက်ကို များများသောက်ပါတယ်။

အတန်ကြာတဲ့အထိ ကျွန်တော် ကောင်းမပြောမိသေးပါ

ဘူး...။

ကျွန်တော် အသာကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။

အတော်ကြာသွားမှ စံထွန်း အသာပြေသွားပုံရပါတယ်။

‘ကျေးဇူးပဲ ကိုမင်းမောင်ခရာ၊ ကျွန်တော် ကိုမင်းမောင်ကို
ထာအကြောင်းကြားတာ၊ ကြည့်မြင်တိုင်သက်မှာ အိမ်တစ်လုံး
ဝယ်လိုက်တယ်၊ သုံးထောင် ပေးရတယ်ဗျာ၊ အဲဒါ ကိုမင်းမောင်
ကို သာပြောတာပဲ’

‘ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ နေရာမပွရတော့ဘူးဆိုတော့ စား
ဖို့ အတ်ဖို့လောက်ပဲ ရှာရတော့မှာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ် ကိုမင်းမောင်၊ ပိုတဲ့ငွေလေးနဲ့ ကျွန်တော်
အလုပ်လုပ်ချင်လို့ ငွေနှစ်ထောင်လောက်လိုသေးလို့ဗျာ၊ အဲဒါ
ကျွန်တော် ကို ကူညီစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားကိုယ်အားနာပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် အကူအညီကောင်းစရာကလဲ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ
ရှိတာမို့၊ အားနာနာနာနဲ့ အကူအညီတောင်းရတာပါ’

‘ရပါတယ် ကိုစံထွန်း၊ ခင်ဗျား ပိုချင်တဲ့ ငွေနှစ်ထောင်
ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ကို ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ချင်လို့
ဆိုပြီး ပွဲရုံကို မလာပါနဲ့၊ ရှေ့...လိပ်စာကတ် ဖုန်းနံဆက်ပြီး
ပြောပါ၊ တွေ့ရော့ရုံရင် ဒီ ဟိုတယ်မှာပဲ တွေ့ကြတာပေါ့’

စံထွန်းက ကျွန်တော် လိပ်စာကတ်ပြားလေးကို တချိတ်သေ
ဖျက်ပြီး တိုက်ပုံအိတ်ထဲ ထည့်သိမ်းလိုက်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ် ကိုမင်းမောင်ရယ်၊ ကျွန်
တော်ကလဲ မလာချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အကူအညီကောင်း
စရာရှိတာလဲ ကိုမင်းမောင်တစ်ယောက်တည်းရှိလို့ပါ’

၁၄၈ သူရိန်ဆွေ

'ဟုတ်ဧပြီ၊ ကျွန်တော် ပြောတာက ပုန်းဆက်ပြီး ဒီနေ့
ရာမှာပဲ နေ့စောစော ပြောတာပါ'

'ထုတ်ကုတ် စိတ်ချပါ ကိုမင်းမောင်၊ ကျွန်တော် ကိုလဲ ခိုင်း
စရာ ရှိရင် ခေါ်ခိုင်းပါ'

စံထွန်းက အဆင့် ရေးလာတဲ့ စာရွက်အပိုင်းလေးကို ထုတ်
ပေးပါတယ်။

ဦးစံထွန်း

အမှတ်(....)

ပန်းပင်ကြီးလမ်း၊

ကြည့်မြင်တိုင်၊

ကျွန်တော်လည်း လိုလိုမယ်မယ် ယူထားလိုက်မိတယ်။
ပဲ့ရုံကို မလာစေချင်တဲ့အတွက် ချိန်းဆိုင်ရန် ပုန်းနံပါတ်
ပေး၊ နေရာသတ်မှတ်ပေးလိုက်ခြင်းဟာ နောက်ပိုင်း စံထွန်း
အတွက် အိမ်ပွင့်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေပါတယ်။

မကြာခင် ဆိုသလို ငွေတောင်းလေ့ ရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သိပ်အများကြီးတောင်းတာမျိုးတော့ မတုတ်
ပါဘူး။

ငါ့ရား တစ်ထောင်၊ နှစ်ထောင်လောက်ပါပဲ။

ကျွန်တော် လွယ်လွယ်ပဲ ထုတ်ပေးပါတယ်။

အင်စပက်တော်မောင်သံခိပ်နှင့် ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု - ၁၄၉

စံထွန်းကို ကြောက်လို့ လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ခင်မာလှင်ကတော့ စံထွန်းကို အသေကြောက်
ပါတယ်။

ဒါကြောင့် စံထွန်းနောက်ကို ပြန်ပါသွားမှာ စိုးရိမ်မိတာ
တော့ အမှန်ပါပဲ။

အခန်း (၂၀)

စံတူန်းကို ငွေကြေးပေးပြီး ပေါင်းနေတဲ့ ခင်မာလွင်ဟာ ကျွန်တော်ကို ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း တည်ရွဲလားဆိုတာကို စမ်းသပ်ချင်စိတ် ပေါက်လာပါကယ်။

ရင်ကထိတ်ထိတ်နဲ့ စိတ်မချစွာ ပေါင်းနေရတဲ့အစား သူမရဲ့ သဘောထား အမုန်ကို သိအောင် ဖော်ထုတ်ပေးလို့ ရည်ရွယ် တာပါ။

• ဒါကြောင့် ရှမ်းပြည်နယ်သို့ ခရီး သွားမယ်လို့ ပြင်ဆင်ပါ တယ်။

မင်းခေါင်ကို သူ့တာကြီးအထိ လိုက်ပို့ခိုင်းပါတယ်။

ရထားထွက်မှ မင်းခေါင်ကို ကျွန်တော် ပြန်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော် တကယ်စီးတာက တိုးကြောင်ကြီးဘုဘာ အထိ တင်ပါ။

တိုးကြောင်ကြီးရောက်တော့ ရထားဟာ အရှိုန် လျော့ရုံ တင် လျော့တာမို့၊ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ခုန်ချလိုက်ပါတယ်။

တူဘာ အပြင်မှာတော့ ကျွန်တော် စီစဉ် ထားတဲ့ အတိုင်း ငှားထားတဲ့ကားက စောင့်နေပါတယ်။

ကျွန်တော် ကားပေါ်တက်လိုက်ရုံပဲ ရှိပါသေးတယ်။

ကျွန်တော် ရှေ့က ကျွန်တော် ရှေ့ အော်စတင် ကားလေး ပြတ်မောင်းသွားတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ကားပေါ်မှာ မင်းခေါင် တစ်ယောက်တည်းပါ။

ကျွန်တော် ယူဆ ထားခဲ့တာက မင်းခေါင်နဲ့ ခင်မာလွင်တို့ မျောက်ဇာတ်ခင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထား တာပါ။

ခုကော့ မင်းခေါင် တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခွာ သွားတဲ့ အတွက် စဉ်းစားရခက်သွားပါတယ်။

ခါကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ထဲ ပြန်ဝင်ရကောင်းနိုးနိုး။

မင်းခေါင်နောက် လိုက်ရကောင်းနိုးနိုး ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှီ ခက်သွားပါတယ်။

အတန်ကြာမှ မင်းခေါင် ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာကိုလဲ သိချင်တာဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကား နောက်ကနေလိုက် ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

အတန်ကြာလိုက်မှ ရှေ့က သွားနေတဲ့ အော်စတင် ကား လေးကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

နောက်မီး နီနီလေးကို တွေ့ရတဲ့ အကွာအဝေးလောက်က အသာပဲ လိုက်နေလိုက်ပါတယ်။

ကားလေးဟာ ပဲခူးတက်ကို ဦးတည်နေတဲ့အတွက် လိပ်ပြာ အန်ရပ်မှာ မင်းခေါင်နဲ့ ခင်မာလွင် ချိန်းတွေ့လေ့ရှိတယ်ဆိုတာ သတိရလိုက်တယ်။

ဒီအတိုင်းဆို သေချာပေါက် သူတို့ချိန်းထားတာဖြစ်ပါလိမ့် မယ်။

ခါတိုင်းလည်း အတူတကွ သွားလာတာ မဟုတ်ဘဲ ဆုံရပ် တစ်ခုမှာ တွေ့ဆုံလေ့ ရှိတဲ့ သူတို့ပရိယာဇ်ကို သတိ ရလိုက် ပါတယ်။

ဘယ်သူက ဥာဏ်ရည်သာမလဲ စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့။

ပဲခူးမြို့ကိုရောက်တဲ့အခါ အော်စတင် ကားလေးဟာ လိပ် ပြာကန်ဘက် ချိုးကွေ့သွားပါတယ်။

သေချာပါပြီ။

ကျွန်တော် ငှားထားတဲ့ ကားဒရိုက်တာကို ရန်ကုန်၊ မန္တလေး
လမ်းမအတိုင်း ဆက်ပြီး မောင်းစေပါတယ်။

ရွှေမော်စောဘုရားဆက်ဆံရာမှာ ပြန်ကျွေးပြီး လိပ်ပြာကန်
ကို မောင်းစေပါတယ်။

ထုတို ဆုံရပ်သတ်မှတ်ထားတဲ့ ခြံထဲမှာ ကျွန်တော် ရဲ့ ကား
လေး ရပ်ထားတာတွေ့ရပါတယ်။

ငှားလာတဲ့ကားကို အမှောင်ရိပ်အတွင်း စေတ္တရပ်ခိုင်းလိုက်
ပြီးနောက် ကျွန်တော်ခြံအတွင်းသို့ မှောင်ရိပ်အားကိုးနှင့် ပေး
ကပ်သွားလိုက်ပါတယ်။

အတွင်းဝယ် မင်းခေါင် တစ်ယောက်သည် အမတ်ထိုင်
ခန်းတော်နေသည်ကို တွေ့ရပါတယ်။

မကြာခင် အပြင်မှအသံများကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်
ဆောက်တောင် မရှုရဲဘဲ စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။

ခြံစောင့်ဖြစ်ဟန်တူတဲ့ လူတစ်ဦးနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
တက်လာသည်။

ကိုမင်းခေါင် ဒီမှာပါလာပြီ၊ ထစ်ဆာ ပေးရမယ်တဲ့’
ဟား ဟား ဟား.....တောင်မ၊ နင်က တစ်ရာတောင် တန်
သလား၊ အေးလေ... တန်သလား မတန်သား ကြည့်ရဦးမှာ
ပေါ့’

မင်းခေါင်ထောက် ထိုသို့က မိန်းမပျက်တစ်ဦး ခေါ်လာ
၍ ဖြန်ကြောင်းကို တွေ့လိုက်တာမို့ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်
ကားပါတယ်။

ဒါကြောင့် လှည့်ပြန်ဖို့ အသားမြန်ထူက်လိုက်စဉ်မှာ....

‘ဟေ့.....ကိုမင်းထွန်း၊ ဒီကောင်မကို မနက်စောစော ပြန်ဖို့
အလိုက်ချာ၊ မနက်ဖြန် အမာလိုက်သာမှာ’

‘အေး အေး...မနက်မှ စောစောလာခဲ့မယ်ကွ’

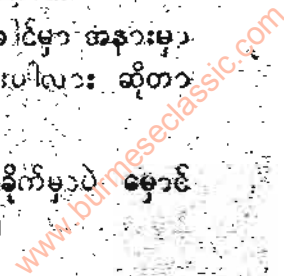
မင်းခေါင်မဲ့ အပြန်အလှန်ပြောစကားကြောင့် ကျွန်တော်
ထဲတန်သွားပါတယ်။

ခင်မာလွင်ကို မမြင်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်အထင်မှားပြီထု
သွားနေရာမှ မင်းခေါင်ကြောင်းကို သိလိုက်ရပါတယ်။

ရန်ကုန်ကပတ်ဝန်းကျင်မချိတ်မီအောင် သွက်တစ်ရက်စော
ထက်သာပြီး ခင်မာလွင်က နောက်မှ သီးသန့်ခိုက်သာမှာပဲဖြစ်
ပါတယ်။

ပီလိုစော့ပြီးရောက်လာတဲ့အတောင် မင်းခေါင်မှာ အနားမှာ
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ချီနေအောင် ဖန်တီးထားပါလား ဆိုတာ
သည်း သိလိုက်ပါတယ်။

သူ့အာရုံ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မရှိသော အခိုက်မှာပဲ မှောင်
နက်ကို ခိုပြီး ခြံအပြင်ကို ပြန်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

၁၅၆ သူရိန်ဆွေ

ငှားထားတဲ့ ကားပေါ်ရောက်တဲ့အခါ ဘာ ဆက်လုပ်မလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားရပါတယ်။

ခင်မာလွင်က မနက်မှ ရောက်မှာဆိုတော့ ဒီည ရန်ကုန်ပြည်ထောင်စု အဖိအုပ်ထားလိုက်မယ်ဆိုရင် သူတို့ဖောက်ပြန်မှုဇာတ်လမ်းအကောင်အထည်ပေါ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

မီးကို မလောင်ခင် တားလိုက်တာကေ ခင်မာလွင်ပါ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ခရီးထွက်ချင်ဟန် ဆောင်တာကို သူတို့ ကတိ မတည့်တာကို ပေါ်လွင်ပြီး ဖောက်ပြန်ရေးဇာတ်ခင်းနိုင်အောင် မဟုတ်လား။

'ဆရာ....ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမောင်းရလဲ'

ခရိုင်ဘာရဲ့ အမေးစကားကြားရမှ ကျွန်တော် အတေးရှက်လိုက်ပါတယ်။

'အေးဗျာ... ကျွန်တော် ကို ဘူတာနားက တည်းခိုခန်းပေးပို့ပြီး၊ ခင်ဗျား ပြန်လို့ရပါပြီ'

တည်းခိုခန်းရောက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့အတော်ခက်နေပါတယ်။

ကျွန်တော် ဘက်မှ အရာရာသည်းခံခဲ့ရပါတယ်။

ကိုယ့်အသက်ကို ရန်ရှာတာကိုတောင် ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့တာကို ကတိတွေ ပေးပြီးမှ ထပ်မံ ဖောက်ဖျက် ကြသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ချစ်မချစ်ဖြစ်မိပါတယ်။

ခင်စပက်တော်မောင်သံခိုင်နှင့် ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၁၅၇

ကိုယ်လိုလုပ်လုပ် မုန်းလို့မရခဲ့တဲ့ ခင်မာလွင်အပေါ် သည်စစ်ခေါ် နာကြည်းမှုအပြည့် ဖြစ်လာပါတယ်။

နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ဖို့ ကိုလည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါတယ်။

လက်တွေ့ လက်ငင်း ချက်ချင်း သတ်တဲ့အခါ လူသတ်မှုနဲ့ အရေးယူခံရမှာပါ။

ဒါဆိုရင် ကျန်ရှိနေတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုလက်ခံထားခဲ့သူ ချစ်တော့ပါဘူး။

သည်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ဆက်ကပ်ချပြီး နှစ်စက္ကူ သတ်မှုဖြစ်ပါတယ်။

နောက်တနေ့မနက် လိပ်ပြာကန်ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်အစောကြီးတည်းက ရောက်နေပါတတ်။

ရှစ်နာရီလောက်မှာ ခင်မာလွင် ဖြတ်လျှောက်သွားတာကို တွေ့ရပါတယ်။

ခင်မာလွင် လာတာသေချာပြီဆိုတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်ဟာ ရန်ကုန်ဘက်ကို ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော် စိတ်တွေ ပေါ့ပါး နေပါတယ်။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်မယ်ဆိုတဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်ဟာ ခိုင်မာနေပါတယ်။

ဒေါ်မေမတ် သူတို့ ကျွန်တော် ကို လုပ်ကြံသလို၊ ကြေး
လူထုထံသမားငှားပြီး သတ်ချင်တဲ့စိတ်လုံးင ခရီးပါဘူး။

ဤသို့တိုင် လက်နဲ့သတ်ချင်တာပါ။
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့အတွက် အကြံအ
ထုတ်ရပါမယ်။

ဒေါ်ကြောင့်...
ရန်ကုန် ရောက်တဲ့ ဒေါ်ခင်မာလွင်ရဲ့ လင်ဟောင်း၊ ဖြစ်
စံထွန်း ရှိသ ကြည့်မြင်တိုင်၊ နန်းပင်ကြီးလမ်းကို ဟိုက်ခွီ
လိုက်ပါတယ်။

ကံ့ကောင်းချင်တော့ စံထွန်းကိုအသင့်ထွေလိုက်ရပါ
ဟာ...ကိုမင်းမောင် သာ ကိစ္စနဲ့ လို့ ကျွန်တော် လိုက်
ရတာလဲ။ ကျွန်တော် အာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောပါ။

စံထွန်းက ပျာပျာသလဲ ကျွန်တော် ကို ကြိုဆိုပါတယ်။
သူ့ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အားတက် ဝ
ပါတယ်။

ခိုင်းစရာ ရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုစံထွန်း...။ ကျွန်တော်
မော်လမြိုင်သွက်ကို သူ့အားပေးသွားမလို့ အဖော်မရှိတာနဲ့
ဗျား အားရင် လိုက်ခဲ့ပါလားလို့ ဒေါ်မလို့ပါ။

တယ်တော့သွားမှလဲ ကိုမင်းမောင်
ခုပဲသွားမှာ ကိုစံထွန်း
ဟာ...ကိုမင်းမောင်ကလဲ ချက်ချင်းကြိုပဲလား

ခင်ဗျား မအားလျှာလား။ မအားရင်လဲ ရတယ်လေ
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သွားမှာပါ။

အားပါတယ် ကိုမင်းမောင် ကျွန်တော်က ကိုမင်းမောင်
အားစာကမ်းစာ စားနေတဲ့ကောင်ပဲ။ သမ္မိအားနေပါသိမ်း ကို
မင်းမောင် တယ်သွားသွား လိုက်မှာပေါ့ဗျာ...

ဟဲ...ခရီးသွားဖို့ အဖတ်အစား ထည့်လိုက်ဦးမယ်။ ခဏ
အားစောင်နော် ကိုမင်းမောင်
ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းမှာထိုင်စောင့်နေရင်း ပီတိပြစ်နေပါ

အယ်။
မင်းမောင်တို့ ခင်မာလွင်တို့ သိထားတဲ့ ခရီးထွက်သောကာ
လမှာ ကျွန်မထက် မော်လမြိုင်က သွားပြီး အချိန်ဖြုန်းစား ဖြစ်
ပါတယ်။

အေးအေးဆေးဆေးအနားယူရင်း သူတို့နှစ်ယောက် သူတို့
စီမံကိန်းချရာမှာပါ။

သစ္စာဖောက်တိုသွားရာလမ်းက အခါပဲကုဆိုပြီး ဘိုင်စကုထိ
ကလို့ ခယ်ပြီး သူတို့ကို သေခါနီး ခြိမ်းခြောက်လိုက်ဦးမယ်
ဆိုတဲ့ အတွေးတောင် တွေးမိပါတယ်။

အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက ခင်မာလွင်ကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရမှာ
မိဘ်ကူးမျှကောင် အညှိမတက်ရဲ့ခဲတဲ့ ကျွန်တော် ဒီတစ်ခါတော့
စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေတာပါပဲ။

အခန်း(၂၀)

ဖော်လမြိုင်မှာ ကျွန်တော် တစ်လကျော် နေလိုက်ပါတယ်။
ထွန်းနဲ့ ကျွန်တော်နှစ်ယောက်သား စဖေလိုက် သောက်လိုက်
ဆယ်လိုက် ပတ်လိုက်နဲ့ အချိန်ဖြုန်းရုံသက်သက်မို့ အပူအမင်
ငါးနေကြပါတယ်။

စံထွန်းကတော့ ဇီမိန့်စားရ သောက်ရတာမို့ အတော်ပျော်
ကျပုံပဲ ပဲ။

အကြံသမား ကျွန်တော်ကတော့ စံထွန်းရဲ့သွားဟန်လာဟန်
အစုအဝေးတွေကို စိတ်ထဲကကျိတ်ပြီး လေ့လာထားတာပါ။

၁၆၂ သုခိန်ဆွေ

စံထွန်းဟာ ကျွန်တော် ရှဲ့ထောက်ပံ့မှုကို ခံယူရရှိထားပေမယ့် စွတ်ကျယ်တစ်စည် အပေါ်မှာ တိုက်ပုံအင်္ကျီ ထပ်ဝတ်ထဲ အလှေအကျင့် ရှိပါတယ်။

မြက်ခမောက်တစ်လုံးကိုလည်း အမြဲဆောင်းထားလေ့ ရှိပါတယ်။

အမှုအရာ အလှေအထတွေကို ကျွန်တော် ဗျက်စီရည်ဆောင် မှတ်ထားလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဆွဲထားတဲ့စီမံကိန်းကတော့ ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားလှေ ရမှာပါပဲ။

ကံကောင်းချင်တော့ မင်းခေါင်နဲ့ကျွန်တော်ဟာ အမေ့ကိုတိုင်တောင် လူမှားတတ်အောင်တူလွန်းတာမို့ ဒီအခွင့်အရေး အသုံးချရမှာပါပဲ။

စံထွန်းကို လေ့လာတာကတော့ သူ့ကို ခားစားခံလုပ်ရစဉ် ခဲ့ပါပဲ။

အမှန်က လူလိမ္မာအမျက် အပြင်မထွက်တဲ့သဘောပါ။

စံထွန်းကိုလည်း ကျွန်တော် ကျေနပ်မှုမရှိတာအမှန်ပါ။

ယောက်ျားကြီးဟန်မဲ့ ဘာအလုပ်ကိုမှမလုပ်ဘဲ ကျွန်တော်ကို ငွေညှစ်ပြီး စားသောက်နေတာဖြစ်တဲ့အတွက် သိပ်ပြီး အကြည့်ဆိုရတာ မဟုတ်ပါဘူး။

အင်စပက်တော်မောင်သံခိပ်နှင့် ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၁၆၃

ခါပေမယ့် ကျွန်တော် အကြံအစည်ထဲမှာ သူဟာ တရားခံ ဖြစ်လာရမှာပါ။

ရန်ကုန် ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ မင်းခေါင်တို့ ခင်မာလှိုင်တို့ကလည်း ဟန်မပျက်ပါပဲ။

ကျွန်တော်က သူတို့ထက်ပိုပြီး ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်လို့ ထင်ပါသေး။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်အတည်းက မင်းခေါင်ကို အနားမှာအမြဲ ခေါ်ထားပါတယ်။

မင်းခေါင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အလွန်တူတယ်ဆိုပေမယ့် ကွဲပြားမှု လေးတွေ ရှိပါတယ်။

ကွဲပြားမှုတစ်ခုကတော့ အဝတ်အစားပါပဲ။

ကျွန်တော်က ရုပ်အင်္ကျီသည်ကုတ်အဖြူကို အမြဲဝတ်ဆင်လေ့ ရှိပြီး မင်းခေါင်က ဟာဝေယံရုပ်လက်တို့ကို အမြဲဝတ် တတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က ပုခိုးအဝတ်များသလို သူက ကောင်းတီရှည် အဝတ်များပါတယ်။

ကွဲပြားမှုတစ်ခုကတော့ အသံပါ။

ကျွန်တော်က စကားလုံးပြတ်ပြတ်သားသားနဲ့ လေးလေးဖင်ဖင်ပြောတတ်ပေမယ့် မင်းခေါင်က စကားလုံးများကို မဝီဆာ အမြန်ပြောတတ်ပါတယ်။

စိက္ခာပြားမှထေးတောက် ကျွန်တော်ဂရုစိုက်ပြီး လေ့လာထား
ပါတယ်။

လူမရှိ သူမရှိ အချိန်များမှာ မင်းခေါင်ပြောတဲ့ လေသံကို
တွေ့ကုန်ထားပါတယ်။

မင်းခေါင် ဝတ်လေ့ ရှိတဲ့ အဆင်အဆောင် အဝတ်အစား
တွေကိုလည်း လူမသိအောင်ချုပ်ပြီး တစ်နေရာမှာထားပါတယ်။

လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ အသုံးချနိုင်အောင်လှီပါ။

အဝတ်အစားလဲပြီး လေလူလေသိမ်းပြောင်းပြီး ပြောမယ်
ဆို ကျွန်တော်ကို မင်းမောင်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိအောင် ပိတ်
စီရိလေ ကျင့်လို့ အောင်မြင်လာပါပြီ။

ဒီလိုအောင်မြင်တာကိုလည်း ဘယ်သူမှ မသိရပါဘူး။

မင်းခေါင်နဲ့ ခင်မာလွင်ကိစ္စကို ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်အပြည့်
ရှိသွားပါပြီ။

သူတို့ဖောက်ပြန်မှုအတွက် ဒေါသအမျှကို လုံးဝ မရှိတော့
ပါဘူး။

ခံနိုင်ရည် အပြည့်ရှိသွားတယ်လို့ ပြောရမှာပါ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ အမြစ်တယ်ပြီး ခိုင်လုံနေ
တာကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်
ယောက် သတ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုတာပါပဲ။

တစ်နေ့မှာ မင်းခေါင်ကိုခေါ်ပြီး စံထွန်းကိစ္စကို ကျွန်
တော်က တိုင်ပင်တဲ့ဟန်နဲ့ ပြောပြပါတယ်။

အင်စပက်တော်မောင်သံခိပ်နှင့် ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၁၆၅

‘ခင်မာလွင်နဲ့ ယောက်ျားပေါက်ကွာ၊ သူ့မိန်းမကို ခိုးယူ
ပေါင်းသင်းတယ်ဆိုပြီး မယားခိုးမှုနဲ့ အရှက်ခွဲမယ် ဘာညာ
ခြိမ်းခြောက်ပြီးတော့ ငွေညှစ်တော့တာပဲ’

‘ကိုကို ဘယ်လောက်ပေးလိုက်ရသလဲ’

‘ပထမတစ်ကြိမ် တောင်းတုန်းကတော့ ငါးထောင်ပါပဲ
ခနာက ခဏ ခဏတော့င်းတာကွာ၊ ခုဆို တစ်သောင်းတော့
နှစ်သောင်းနီးပါးရှိနေပြီ’

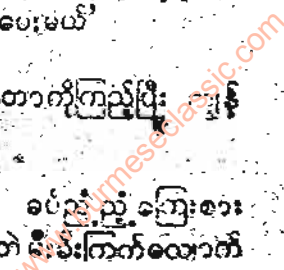
‘ဒီလိုလူစားက မတောင်းတိုင်းသာပေးနေရင် ကိုကို ပေးလို့
ဆုံးမှာ မယုတ်ဘူး၊ မပေးခဲ့တော့ ကိုကိုရ’

‘မပေးရင် အရှက်ကွဲမှာပေါ့ညီလေးရ၊ မပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်
မှာလဲ၊ ကိုကို ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ဟိုးလေးတကြော် အပြစ်မခံနိုင်
ပါဘူး’

‘ခါဆိုလွယ်ပါတယ် ကိုကိုရ၊ ပိုက်ဆံပေးပြီး သတ်ခိုင်း
လိုက်ပေါ့၊ အဲခါဆို ကိုကို တစ်ခါပဲကုန်မယ်၊ ကိုကို လိုချင်ရင်
ကြေးစားလူသတ်သမား ကျွန်တော် ရှာပေးမယ်’

မင်းခေါင် စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောနေတာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်
တော် ပြုံးလိုက်မိတယ်။

‘မလုပ်ပါနဲ့ ညီလေးရ၊ တော်ကြာ ခပ်ညံ့ညံ့ကြေးစား
အမားကိုငှားမိလို့ ကိုယ့်ကိုစုမအောင်မြင်ဘဲ မီးခိုးကြက်လောက်

၁၆၆ သူရိန်ဆွေ

လိုက်လို့ သိက္ခာကျရှုတ်မကဘဲ ထောင်ထဲပါ ဆောက်သွား
ခဲ့ပြင်--

ကျွန်တော် စကားကြောင့် မင်းခေါင်ဟာ ကျွန်တော်ကို
သတ်ဖို့ စေတနာကြီးစားပြီး မအောင်မြင်ခဲ့တာကို သတိရ
သွားပုံရှိတယ်။ မျက်နှာသိသိသာသာပျက်သွားတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ရဲ့ညီပဲလေ၊ ခပ်ညီညီ မှီမဟုတ်တာ
ချက်ချင်းကို ဟန်ဆောင်လိုက်နိုင်တယ်။

'စေ့စပ် သေချာတဲ့လူ၊ အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူကိုတော့
ရအောင်ရှာရမှာပေါ့ ကိုကိုရ'

မင်းခေါင်ဟာ အဲဒီလိုပြောပြီးမှ အတော်ကြာကြာ အလေး
အနက်တွေးပြီး နေပါတယ်။

'အဲဒီ စံထွန်းဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်မှာနေလဲ၊ ညီလေးကို ပြော
ခမ်းပါ'

ကျွန်တော်က စံထွန်းရဲ့ ကြည့်မြင်တိုင်ကလိပ်စာကို ပေး
လိုက်ပါတယ်။ လိပ်စာပေးပြီးမှ...

'လူသတ်သမားတွေ ဘာတွေ ရှာမနေပါနဲ့ ညီလေးရယ်၊
ကျွန်ုပ်သေစေချင်တဲ့သူအပြင် နောက်တစ်ယောက်ကိုပါ သတ်
သလို ဖြစ်နေပါမယ်'

ဆင်စပက်တော်မေခင်သံခိပ်နှင့် ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၁၆၇

'ဘယ်လို နောက်တစ်ယောက်က သတ်သလိုဖြစ်နေတာလဲ
ကိုကိုရ'

မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေကွာ၊ တို့က စံထွန်းကို သတ်ခိုင်း
ဆယ်ဆိုကြပါစို့။ စံထွန်း သေပြီးတဲ့နောက် ဒီအမှုက ပေါ်ဘဲ
နေလော့၊ အဲဒီလို အမှုပေါ်ပြီဆိုတာနဲ့ တို့ခိုင်းလိုက်တဲ့ လူ
သတ်သမားက စက်တိုင်တက်ရမှာ သေချာနေပြီ၊ အဲဒီတော့
ခိုင်းစေလိုက်တဲ့ တို့ကရော အမှုက လွတ်မှာလား။ ဒါကြောင့်
နောက်တစ်ယောက်ကို အပိုသတ်သလိုဖြစ်နေမှာမို့ ပြောတာ၊
တိုက်စွဲကိုယ် ရှင်းတာပဲ ကောင်းပါတယ်ညီလေးရ'

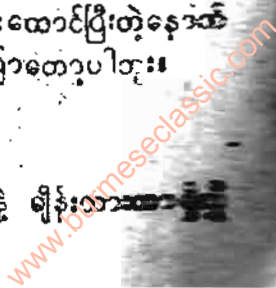
'ကိုကို ကိစ္စကောင်ကို အလိုလိုက်နေရင်တော့ ဒီလိုပဲ
တောင်းနေလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်'

'ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲကွာ၊ ဒီလိုပဲ တောင်းတိုင်းလေးနေရ
လို့တော့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာကို ကိုကိုလဲ တွေးမိပါတယ်၊ ဘယ်ဆို
ဖြေရှင်းကြမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြတာပေါ့'

ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားတွေကို နားထောင်ပြီးတဲ့နောက်
မှာတော့ မင်းခေါင်ဟာ ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါဘူး။

လူ့အတွေးနဲ့သူ ညစ်နေတယ်။

နောက်အတော်ကြာမှ သူ့လူငယ်ချင်းနဲ့ ချိန်းသားအား
ချိပြီး ထွက်သွားတယ်။

၁၆၈ ထိုရိုက်ဆွဲ

အဲဒါ ကျွန်တော် စီမံကိန်း အကောင် အထည်ဖော်ဖော်
အထူး ပထမခြေလှမ်းဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှသိမှာမဟုတ်
ပါဘူး။

အရင်က အင်မတန်ရိုးသားပြောတဲ့လူနဲ့တူ ကျွန်တော်
ဟာ မတော့ မာယာတွေသုံးတတ်နေပါပြီ။

အခန်း (၂၂)

ကျွန်တော် တွက်ထားတဲ့အထိုင် စံထွန်းဆီက ဖုန်းဝင်လာ
ပါတယ်။

တမ်းနားလမ်းက နဂါးတော်တယ်မှာ စောင့်နေဖို့ ကျွန်
တော် ချိန်းလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ စံထွန်း အရင်တောက်
ပြီး စောင့်နေတာတွေရပါတယ်။

'ဟာ... ကိုမင်းမောင်၊ ကျွန်တော် ကိုမင်းမောင်ကို ပြော
စရာရှိလို့'

'ဘာများပြောစရာရှိလို့လဲ ကိုစံထွန်း'

၁၇၀ သူရိန်စော့

'ကျွန်တော် ဆီကို မနွေက ကိုမင်းမောင် နာမည်နဲ့ ချိန်းတဲ့ ဓားဆုတ်လာတယ်'

'ဟင်...ကျွန်တော်လဲ မချိန်းမိပါလား ကိုစံထွန်း'

'ဟုတ်ကဲ့...ကိုမင်းမောင် ချိန်းတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တာမို့ ခု ဖုန်းဆက်လိုက်ရတာပါ'

'ပြောစမ်းပါဦးဗျာ'

'မိမှာပဲ ချိန်းတာဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်လဲ ကိုမင်းမောင် ချိန်းတယ်လို့ ယုံတာပေါ့'

'ပြောစမ်းပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားစကားအ ထူးဆန်းလိုက်တာ'

'ဒီရောက်တော့ ကိုမင်းမောင်နဲ့ အမြဲတညီအစ်ကိုထ ကိုမင်းမောင် ယန်ဆောင်ပြီး ရောက်လာတယ်'

'ဪ...ကျွန်တော်တညီ မင်းခေါင်ကား'

'ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဧတူစကတော့ ကျွန်တော်လဲ ကိုမင်းမောင် လို့ပဲ ထင်ထားတာ၊ ကျွန်တော်ကို တွေ့တွေ့ခြင်း လူမိုက် စကားတွေ ပြောတော့တာပါပဲ....'

ခင်စပက်တော်မောင်သံခိုင်နှင့် ကိုယ်ပွား၊ ရုပ်ပွားအမူ ၁၇၁

'ကျွန်တော်ကို နောက်ထပ် ငွေတောင်းဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့ပါ၊ တောင်းလဲ ပေးမှာမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ အကယ်၍ ဒီတစ်ခါ နှိပ်တောင်းရင် ငွေတော့မရတော့ဘူး....'

'လူ့သတ်သမားတစ်ယောက်ကို သုံးထောင်ဖြောက်ပေးမယ် ဟု တစ်ခါပဲ ကုန်မယ်ပေါ့၊ ငွေတော့ ထပ်လာမှာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် မယားခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲချင်စွဲ၊ ခါမှမဟုတ် ကျွန်တော်က အောင်အောင်သတ်မယ်ဆိုပြီး ဝန်ခေါ်ပါတယ်'

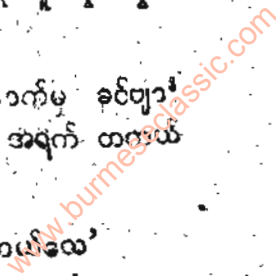
'ဪ...ကျွန်တော် ညီလေးက ကျွန်တော် ဖက်က မခံချင် ဟု ပြောတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ ပဗ္ဗေယျပါနဲ့....'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်လဲ အဖက အတော်အံ့ဩသွားတယ်၊ ကိုမင်းမောင် တယ်လီဖြောနေတာလဲပေါ့၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် နားလည်မှုရထားပြီးမှ ဘာစိတ်ကူး စိတ်ကူးသွားတာလဲဆိုပြီး တွေးနေတယ်....'

'ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုတို့ လူတွေက ခွဲသိမယ်ဆိုတာ မလွယ်တဲ့ကိစ္စပဲဗျ'

'ကျွန်တော်လဲ ပထမတော့မသိပါဘူး၊ နောက်မှ ခင်ဗျာ' ဟု အရက် လုံးဝမသောက်ပဲ ခင်ဗျားညီက အရက် တတယ် သောက် တတ်တာကိုးဗျ'

'ဟုတ်တယ်၊ မင်းခေါင်က အရက်ကြိုက်တယ်လေ'

၁၇၂ သူရိန်ဆွေ

'အရက်မှာသောက်တော့ ကျွန်တော်က ကိုမင်းမောင်အရက် သောက်မလို့ လားဆိုတော့ ဟုတ်ကယ် စိတ်ညှိုးလို့တဲ့၊ ဒါမဟုတ်မှန်း စိတ်ညစ်လို့ စုသောက်တဲ့ သူနဲ့ အရက်ကို ကြိုက်လို့ သောက်တဲ့သူ အသိသာကြီးပါဗျာ....

'ကျွန်တော်ထဲ ဝယ်ယေကတည်းက သောက်တဲ့ကောင်မလေးတော့ သိတာပေါ့၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့ မတွေ့ခင်ကတည်းက ခင်ဗျားမှာ အမြှာညီအစ်ကိုရဲ့ထားတာ ကြိုပြီး ကြားဖူးထားတော့ ကျွန်တော် ရိပ်မိလိုက်တာပေါ့'

'ဟား...ဟား...ဟား...ခင်ဗျားမဆိုဘူးကို ကိုစံထွန်း၊ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို ခွဲခြားသိတာ ခင်ဗျားပါရှိသေးတယ်'

'သူသာ အရက်မသောက်ရင် သိမှာမဟုတ်ဘူးဗျ'

'အရက်ကြိုက်တဲ့သူက အရက်မြင်တော့လဲ ဘယ်နေနိုင်မယ်ကိုစံထွန်းရား၊ သူ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့တာတွေကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ အစ်ကို့အတွက် စိတ်ပူပြီး ပြောတာဖြစ်မှာပေါ့'

'ကျွန်တော်ပြောရင် စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ကိုမင်းမောင်' အာများလဲဗျာ'

'ကိုမင်းမောင်ညီ ပြောပုံဆိုပုံက ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ထံ သတ်တော့မှာမို့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို လက်ဦးဆောင်သတ်ဖို့ တွန်းအားပေးနေသလိုပဲ'

'ခင်ဗျား အဓိပ္ပာယ်ကောက်လို့နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ'

'မဟုတ်ဘူး ကိုမင်းမောင်၊ အမှတ်တမဲ့ နားထောင်လိုက်ရင် ကျွန်တော် ကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့စကားလို့ ထင်ရပေမယ့် သေသေချာချာစဉ်းစားရင် ခင်ဗျားကို လက်ဦးဆောင် သတ်ခိုင်းတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်နေတယ်....

'ကျွန်တော် ညက သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်ပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ခင်ဗျားကို ပြောပြတာပဲ'

'ခင်ဗျား နားလည်မှုလုံခြုံစိုးရိမ်နေတာဖြစ်မှာပါ ကိုစံထွန်းရယ်၊ ညီအစ်ကိုအရင်းကောင်မှ အမြှာညီအစ်ကိုပါဗျာ မိလိုလုပ်ပါ့မလား'

'အဲဒါကိုလဲ ကျွန်တော် စဉ်းစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို စဉ်းစားစဉ်းစား ဒီအဓိပ္ပာယ်ပဲ ဖြစ်နေလို့ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ ညီအစ်ကိုမှာ အမေ့ကိုစွဲတော့တာတွေများ ရှိသလား'

'ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို အမေ့ခဲ့ပြီးသား ကိုစံထွန်းရဲ့၊ လန်ကက်စတာလမ်းကအိမ်ကြီးသိလား၊ အဲဒါ ကျွန်တော် ညီအမေ့မှတ်တားတဲ့အိမ်လော့ ပြောရမယ်ဆို မင်းခေါင်က ကျွန်တော် ယက်တောင် ချမ်းသာပါသေးတယ်ဗျာ'

'ဒါဆိုရင်လဲ ပြီးရောပေါ့ဗျာ၊ ခုလို ကျွန်တော်ပြောပြတာထဲ ဘယ်လိုမှ မထင်နဲ့နော်'

'ထောင်ပါဘူး ကိုစံထွန်းရယ်၊ ခင်ဗျားအမြင်ကိုပြောတာ ပြောသင့်ပါတယ်'

'အေးဗျား၊ တော်ကြာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ ခွဲတယ်လို့ ထင်မှာ စိုးလို့ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ညီအစ်ကိုမှာ ပြဿနာ မရှိဘူးဆိုရင် ကိစ္စမရှိပေမယ့် ပြဿနာရှိထားရင် ခင်ဗျားသိတယ်ထင်လို့ ပြောပြတာပါ၊ ကျွန်တော်... စိတ်မဆိုးပါနော်'

'စိတ်မဆိုးပါဘူး ကိုစံထွန်းရယ်၊ ကျွန်တော် အကျိုးကို လွှားတယ်ဆိုတာသိရလို့ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတောင် တင်သေးတယ်...'

'ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုတာ ခင်ဗျား ထင်ထင်မထုတ်ပါဘူး၊ စက္ကန့်ပိုင်းသာကွာတဲ့ အပြည့်အစုံကိုဆိုတော့ ဆူရိန်ဆွေတွေထက်တောင် ချစ်ကြပါသေးတယ်...'

'ခဲလဲ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အကြောင်း သိသွားပြီ၊ ခင်ဗျားနောက်ထပ် ငွေမတောင်းရဲအောင် ခြိမ်းခြောက်တာ ဖြစ်မှာပါ'

'တုတ်မှာပါ...တုတ်မှာပါ'
အခန့်က စံထွန်း ဒီလိုထင်တာမမှားပါဘူး၊
မင်းခေါင် ရည်ရွယ်ချက်ကိုက ဖီလိုပါပဲ၊

ဒီလိုလုပ်ချင်စိတ်ရှိအောင်လဲ ကျွန်တော်ကစီစဉ်တာပါ။

ဘာပဲပြောပြော စံထွန်းကလဲ လူကဲခတ်ကောင်းပြီးအတော် လျင်တော့မို့ ကျွန်တော် ဘက်က ပိုပြီး ပီပီရီရီလုပ်ဖို့လိုအပ်လာ ပြီလို့ သဘောပေါက်လို့က်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က စံထွန်းကို သူ့ မတောင်းဘဲ ငွေငါးထုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

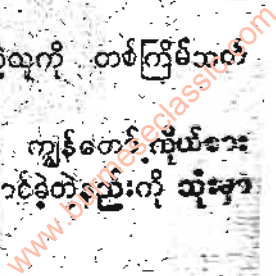

အခန်း (၂၃)

ပထမထပ်ကြိမ်ကမ်းနားလမ်းတွင် လူသိုက်ယောက်ကို ပိုင်း
 မိုက်ခိုင်းခြင်း၊ ခုတီယအကြိမ် ဖက်လာရုံတော့စပ်တွင် ခေးပြ
 ထိုက်ဟန်ပြုပြီး လုပ်ကြံစေခြင်းကို လုပ်ဆောင်ခဲ့သော မင်း
 ခေါင်မှာ ယခုတစ်ကြိမ် စံထူးနဲ့ ရန်တိုက်ပေးပြီး ကျွန်တော်
 အသက်ကို လုပ်ကြံဖို့အတွက် ဆွယ်ဝိုက် စေခိုင်းလျက် ပြန်ပါ
 ပြီ...။

ကိုယ်ဆင်သင်္ကေကို သုံးကြိမ် ရန်ရှုံးတဲ့သူကို တစ်ကြိမ်သတ်
 ဖယ်ဆို တရားပါတယ်။

ယခု မင်းခေါင်က စံထူးနဲ့တွေ့ပြီး ကျွန်တော် ကိုယ်ခေး
 ကျွန်တော် ကိုယ်ပွားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့နည်းကို သုံးမှာ
 ပါပဲ။

၁၇၈ သုရိန်ဆွေ

ဒီလို ကျွန်တော်ကစီစဉ်တုန်းမှာပဲ မင်းခေါင်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်ပွားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပြီး ဇာတ်လမ်းတစ်ကွက်ကို စီစဉ် ပါတယ်။

တစ်နေ့ ပွဲရုံ ရုံးခန်းထဲကို ခင်ညိုလှိုဇေ T တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဝင်လာပါတယ်။

သူမဟာ မျက်စိမျက်နှာ အလွန်ပျက်နေတာကိုလည်း ခန္တ ရတာမို့....

‘ခင်ညို ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဘာပြောမလို့လဲ’

ကျွန်တော် မေးလိုက်တဲ့အခါမှ ခင်ညိုဟာ တစ်သိမ့်သိမ့် ငိုရွှိက်ပါတော့တယ်။

သူမ ငိုတဲ့အခါ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားပါတယ်။

ခင်ညိုဟာ ကျွန်တော် ပွဲရုံမှာ စာရင်းတိုင် မန်နေဂျာ မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သူမမိဘများဟာ ကျွန်တော် မိဘများထက်ထက်ကတည်း သစ္စာရှိ လူယုံတွေပါ။

အမေဆို သူမကို အလွန်သဘောကျပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ပေး ဇားဖို့တောင် ရည်ရွယ်ခဲ့ပါတယ်။

အင်စပက်တော်မောင်သံခိပ်နှင့် ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၁၇၉

ကျွန်တော်က ခင်မာလှိုင်ကို ယူလာခဲ့လို့ အမေအစီအစဉ် ပျက်သွားတာပါ။

‘ညီမလေး ခင်ညို ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ အစ်ကိုကြီးကို ပြော ခမ်းပါဦး’

ကျွန်တော်က ထပ်မေးပေမယ့် သူမက ပြန်မဖြေတဲ့ ဝိုမြ ငိုနေတာမို့လို့ သူ့ ဝအောင်ငိုပါစေဆိုပြီး ကြည့်နေလိုက်ပါ တယ်။

တကယ်လဲ အငိုဝတဲ့အခါ....

‘မနက်က ကျွန်မ ပွဲရုံကိုလာမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာတဲ့အချိန် မှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အော်စဘင်ကားနဲ့ အစ်ကိုမင်းခေါင်ရောက် ထာပြီး အလုပ်သွားမှာဆို ကားပေါ်တက်လို့ပြောတာနဲ့ ကျွန်မ ထဲတက်လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကို အစ်ကိုမင်းခေါင်က အစ် ကိုကြီးဟန်ဆောင်ပြီး စကားပြောပါတယ်။ ကျွန်မလဲ အစ်ကို ကြီးလှုပ်ထင်တာမပါ။ ရုပ်ကွက်တစ်ခုရေ့ ရောက်တော့ အလုပ် ထိစွတစ်ခုပြောရအောင်ဆိုပြီး ကျွန်မကိုပါ ဆင်းခိုင်းလို့ အိမ် တစ်တိုက်ကို ဝင်ပါတယ်’

သူမဟာ စကားတိုဆက်ပြောရာမှ နှုတ်ရွံသွားဟန်နဲ့ အိမ် နုရုအရောက်မှာ ရပ်တန့်သွားပါတယ်။

ဆက်ပြောစရာမလိုလောက်အောင် ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပါတယ်။

အဲဒီအိမ်မှာ မင်းခေါင်က အနိုင်ကျင့်စရာ မဟုတ်လား
'ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး'
ယူမက ရှက်ရှက်ရွံ့ရွံ့ ပြန်ပြောတယ်။
အတန်ကြာမှ...

'အစ်ကိုမင်းခေါင်ဟာ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ကျွန်မက ဆစ်ကိုကြီးပုံစံနဲ့ ဆက်ဆံသွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီးတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အကျင့်စရိုက်ကို သိထားတာမို့ အစ်ကိုကြီး မပြစ်နိုင်ဘဲ အစ်ကိုမင်းခေါင် လှိုလှိုထင်တမ်းမို့ အစ်ကိုကြီးကို လာတိုင်တာပါ'

ခင်ညိုကို ကျွန်တော် တယ်လီနစ်သိမိပြီး တယ်လိုပြောရမလို့ စကားလုံးရွေးရခက်နေပါတယ်'

'အစ်ကိုကြီး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ညီမလေးခင်ညို၊
ခင်ညိုက ခေါင်းကိုတင်တင်ခါပြီး...

'အစ်ကိုကြီး ဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုပါဘူး။ အစ်ကို မင်းခေါင်က လူယုတ်မာတဲ့ကိစ္စကို အစ်ကိုကြီးဟန်ဆောင်ပြီး လုပ်တာကို ကျွန်မ သိပါတယ်။ နောက်ပြီး သူ တယ်လောကပ်စ်ဟန်ဆောင်တန်ဆောင် အစ်ကိုကြီးက စိန်ဆွဲသိး၊ သူက ပတ္တ

အင်စပက်တော်မောင်သံခိပ်နှင့် ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၁၀၁

ပြားဆွဲသီး ဆဲထားတာ တျန်မ သိထားတာပဲ။ ဒီကိစ္စ လူယုတ်မာတာကို အစ်ကိုကြီးသိအောင် လာပြောတာပါ'

'ညီမလေးမယ် ဂါတ်တိုင်တာထို၊ တရားစွဲတာတို့စတု မလုပ်ပါနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးကပဲ စောင်းပန်ပါတယ်။ ညီမလေးအတွက် အစ်ကိုကြီး စိစဉ်ပေးပါမယ်'

'ဘာပြောတယ် အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးက ဘာစိစဉ်ပေးမာလဲ'

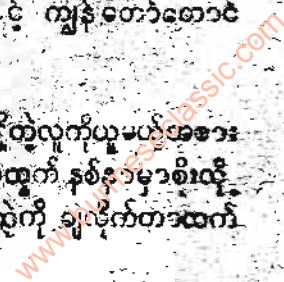
ခင်ညို...မင်းခေါင် ညီမလေးကို ခကျာရရှိကြလို့ မရပါဘူး။ ညီမလေးကို မင်းခေါင်နဲ့ အစ်ကိုကြီးကိုယ်တိုင် ခမ်းခမ်းနားနားလက်ထပ်ပေးပါမယ် ညီမလေးမို့'

'ဧော်တော့ အစ်ကိုကြီး'

ခင်ညိုဟာ စောစောက အနိုင်ကျင့်ခံထားရတာကို ပြန်ပြောပြစဉ်ကထက် ဒေါသတကြီး ကျွန်တော် စကားကိုဖြတ်ပြီး အော်သို့ န်ပါတယ်။

သူမရဲ့ ခေါ်သံထွက်နေတဲ့ ဟန်ကြောင့် ကျွန်တော်တောင် လန့်သွားပါတယ်။

'အစ်ကိုကြီးရဲ့ညိုလို အကျင့်စာရိတ္တမရှိတဲ့လူကို ယူမယ်အစား ကျွန်မတော့ ခွေးကိုပဲ ယူမယ်။ ကျွန်မအတွက် နစ်နာမှာစီလို အစ်ကိုကြီးညိုနဲ့ ပေးစားတာ မစင်တိုင်းထိုကို ချုပ်ကိုင်တာထက် ဆိုးဦးမယ်...'

၁၀၂ ဘုရားတော်

'ခ ကျွန်မ လာပြောတာ နစ်နာကြေးလိချင်လို့လဲ မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုကြီးညီ ယုတ်မာတဲ့အပြင် အစ်ကိုကြီး နာမည်ကိုပါ ဖျက်ချင်တဲ့အကြောင်း သိအောင် လာပြောတာပဲ...'

ကျွန်မကို နစ်နာကြေးဆိုပြီး ငွေပေးဖို့လဲ မစဉ်းစားပါနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မကို ငွေပေးမယ်ဆို ကြေးစားလို့ သဘောထားပြီး ထပ်စော်ကားလိုက်တာပဲ'

မင်းခေါင်နှင့် ထက်ထပ်ပေးမှာကို ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆိုင်နေတာမို့ ငွေကြေးထောက်ပံ့ပေးကမ်းမယ်လို့ စဉ်းစားလိုက်မိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လှူမရဲ့ တစ်ဆက်တည်းထော့စကားကြောင့် ပြောစရာစကားမရှိတော့ဘဲ နှုတ်တုန်သွားရပါတယ်'

'အစ်ကိုကြီးက ညီမလေးကို စော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီး ညီကြောင့် ဝါညီမ နစ်နာ...'

'ထပ်မပြောပါနဲ့တော့အစ်ကိုကြီး၊ ဒီအကြောင်းကို ထပ်မံမကြားပါရစေနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးညီ လူယုတ်မာတာ သူ့ကိုယ်တိုင် ယုတ်မာရုံမကဘဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ ကျူးအောင်လုတ်နေတယ်ဆိုတာ အသိ လာပေးတာပဲ'

လူမဟာ ပြောပြောဆိုဆို ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတာမို့ ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။

အင်စပက်တော်မောင်သံခိပ်နှင့် ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၁၈၃

ခင်ညိုရယ်...မင်းခေါင် တယ်လောက်ယုတ်မာတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး အသိဆုံးပါ ဆိုတာကိုတော့ စိတ်ထဲကပဲပြောလိုက်မိပါတယ်။

ကမ္ဘာ မြေပြင်ပေါ်မှာ လူယုတ်မာအတွက် နေရာမရှိစေရအောင် ကျွန်တော် စဉ်းစားတားတယ်မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၂၄)

ခင်ညို ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာကင် မင်းခေါင် ဝင်လာ
ပါကယ်။

သူ့မျက်နှာက စပိပြီးပြီးနဲ့ ခင်ညို ခိုင်သွားပြီဆိုတာ သိတဲ့
ပုံပါ။

‘ဟို ကောင်မ၊ ကိုကို့ကို တာတွေ့ လာပြောသွားလေ’
‘တာတွေ့ လာပြောရမှာလဲကွ၊ မင်း ယုတ်မာတာတွေကို
လာပြောသွားတာပေါ့’

မင်းခေါင်ကို ကျွန်တော်က ‘ဒေါသနဲ့ ပြောလိုက်လေမယ်’
လျှောက်ကော့ ခေါ်မချဲ့မချက်နဲ့ တဟုတ် ရယ်နေပါလိမ့်။
ကျွန်တော် ဒေါသ ပိုထွက်သွားပါကယ်။

မင်းတာ ခွေးထက် မိုက်ဘဲကောင်ပဲကွ။ ကိုယ့်မိသဆွေမျိုး မျက်နှာကိုမှ မထောက်၊ မိုက်ရိုင်းချင်တိုင်း မိုက်ရိုင်း၊ ယုတ်မာ ချင်တိုင်း ယုတ်မာနေတာပဲ

ကိုကိုကလဲ ကောင်ခလေးက ခပ်ပျံ့ပျံ့ ခပ်နံ့နံ့ လေးပါဗျာ

ဟေ့ ကောင်...မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း၊ ကိုယ်မိုက်ခိုင်းမှု ကို အစော်ကားခံရတဲ့သူကို အပြစ်ပုံချဖို့မကြိုးစားနဲ့၊ ယောကျ်ား ဆိုတာ ကိုယ် မှားတာကို မှားတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံရဲရတယ်ကွ။ ခင်ညိုဟာ မင်းပြောသလို၊ ပျံ့ထန်တန်း၊ နံ့တန်တန့် မဟုတ်ဘူး ကွ။ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိခိန်းကလေး

ကျွန်ဒတ်က ချစ်လို့ပါ ကိုကိုရာ၊ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်တော်လို့ လူပျို လူလွတ်ကို စိတ်ဝင်စားဘဲ ကိုကိုလို့ မိန်းမ ရှိတဲ့လူကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်လေ

တာ...ဒီကောင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သူ့ ဈာန် သားသမီးကို မှီခိုချိုးမျှင်ချိုးလျှောက်ပြောနေရလား၊ မင်း သာ ငါ့နာမည်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး၊ ငါ့သိက္ခာကို ချလိုက်တာ

ကိုကို သိက္ခာ ချချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြော ပြီး ပါပကောလား၊ ဒီကောင်မက ကိုကိုကို စိတ်ဝင်စားနေ တာပါဆို၊ ကျွန်တော် ကိုဖြင့် တစ်စက်မှ ကြည့်မရဘူးတဲ့ဗျာ

ငယ်ငယ်ကတည်းက မင်းအကြောင်း သိနေတာကို ကြည့် လို့ ရပါလော့၊ ဒီကိုစွမှာ ငါ့နာမည် သုံးလိုက်တာ တော် တော် ဆိုးတယ်ကွာ၊ ဒါကို ငါ တော်တော်စိတ်ဆိုးတယ်

စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကိုကိုလေး၊ ကိုကို နာမည်သာ မသုံးရင် လောကဆီ ကျွန်တော် ဂါတ်တရောက်နေလောက်ပြီလေ

ခု ငါ့နာမည်သုံးတော့လဲ ခင်ညိုက ဘယ်သူ လူယုတ်မာ ဆိုတာ ခွဲခြားသိထားတာပဲလေ၊ ငါ့သိတယ် မင်းခေါင်၊ မင်း ငါ့နာမည်ပျက်၊ သိက္ခာချဖို့အတွက် လုပ်လိုက်တာပဲ

ဘာ...အဲဒါ ကိုကိုအထင်လို့တာပဲ၊ ကိုကိုအတွက် ထိခိုက် စေလို့ ကိစ္စကို ကျွန်တော့်က လုပ်ပါမလား

မင်းခေါင်က ငြင်းဆန်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ချိန်မှာ ကျွန်တော် စခါသအလျှောက် သူယုတ်မာသမျှ ကျွန်တော်သိထားကြောင်း ပြောဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ပါသေးတယ်၊

နောက်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတိထားပြီး ချုပ်တည်းထားလိုက် ပါတယ်၊

မကြာခင် မင်း လုပ်ခဲ့သမျှအတွက် ရလဒ်ကို ခံစားရတော့ စရာပါ မင်းခေါင်

အခန်း (၂၅)

နောက်နေ့မနက် ခင်ညိုအလုပ်မှ ဆင်းပါမလားလို့ စိုးရိမ်
 ပူပန်စွာနှင့် မျှော်နေစဉ်မှာ သူမက ဝတ္ထုများမပျက် လုပ်ငန်းခွင်
 တို့ ရောက်လာတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်
 ထည့်စိတ်ချမ်းသာသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အော်စတင်
 ကားလေးကို မောင်းပြီး ခင်ညိုဘိုဆိမ်ဘတ်ကို ထွက်လာခဲ့ပါ
 တယ်။ ကျွန်တော်ရောက်သွားချိန်မှာ ခင်ညို မိဘတွေက လိုက်
 လိုက်လှလှ ကြိုဆိုကြပါတယ်။

မောင်မင်းမောင် ဘယ်ကလွည့်လာတာလဲ။ မင်းညိုမင်းညို
 ထွက်သွားပြီလေ

'ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ညို ပဲ့ရုံကိုရောက်နေပါပြီ ဦးလေး၊ ကျွန်တော်က ပဲ့စားတစ်ယောက်အိမ်ကိုလာရင်း ဒီနားရောက်တော့ ဦးလေးဟိုကို သတိရလို့ ဝင်လာတာ'

'အေး၊ အေး...ဦးလေးဟိုလဲ မင်းကို သတိရပါတယ်ကွာ မင်းညီမကို မင်းအကြောင်း ခဏခဏမေးပါတယ်၊ ဦးလေးထံ အဆသက်ကြီးလာပြီဆိုတော့ အရင်လို သွားနိုင် လာနိုင် တော့ဘူးလေ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လဲ သတိရပါတယ်၊ ခါပေမယ့် အလုပ်က များတော့ မရောက်ဖြစ်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် လမ်းကြိုတုန်း ဝင်လာတာပဲ'

'မောင်မင်းမောင် ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပါလား၊ အဖေအဖေ ငါးရဲ့ ချက်တယ်'

'ဟုတ်တယ်ကွာ၊ မင်းတို့အဖေ ငါတို့ဆရာကြီးကတော့ ငါးရဲ့ ကို တကယ်ကြိုက်တာကွာ၊ စားသွားလျှာ မောင်မင်းမောင်'

'မစားတော့ပါဘူး၊ ဦးလေးရယ် ကျွန်တော် ပဲ့ရုံမှာကိစ္စလေးတွေ ရှိနေသေးလို့ပါ၊ သတိရလွန်းလို့သာ ဝင်လာတာ'

'ဒါဆိုလဲ အဖေအဖေ ချိုင့်နဲ့ထည့်ပေးလိုက်မယ်လေ၊ မင်းညီမနဲ့ ချိုင့်ပြန်ပေးလိုက်ပေါ့'

'ဟာ နေပါစေအေးလေးရယ် အလုပ်ရှုပ်ပါတယ်'

'ဘယ်နှယ်အလုပ်ရှုပ်ရမှာလဲကွာ၊ ယူသွားပါ'

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး တက်ညီလက်ညီ စောနာထက် ဆန်စွာ ပြောနေတာမို့ ကျွန်တော် ဆက်လက် ငြင်းဆန်မနေ တော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ပါတယ်၊ ခေအေးလေးက မီးဖိုခွေခွေဘက်ကို ထွက်သွားပါတယ်၊ ခင်ညိုတို့ အိမ်လေးက ကျွန်တော်ငယ်ငယ် ကလိုပါပဲ၊ ပိုပြီးဆိုးနေတာက နံဘေးက ထရံခွေတောင်ကျိုး တိုးကျဲတဲ့ ဖြစ်နေပါပြီ။

'ဦးတို့အိမ်ကို ပြင်ဆောက်လိုက်ပါလား'

'ဆောက်တာပေါ့ မောင်မင်းမောင်ရယ်၊ အိမ်ပြင် မယ်ဆိုရင် လေးငါးရာက ကုန်ဦးမှာကွာ၊ မင်းညီမလေးလခနဲစားဖို့ဝတ်ဖို့ ပြေရွှင်းနေရတာဆိုတော့ အိမ်ပြင်တဲ့အလှည့်ကို မရောက်ပါဘူး တွာ'

'ပြင်လိုက်ပါ ဦးရယ်၊ ဦးတို့က ကျွန်တော် မိဘတွေ ထက် ထက်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ စီးပွားကို လုပ်ပေးခဲ့တဲ့လူတွေ ပါ၊ ကျေးဇူးရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ငွေတစ် သောင်း ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်၊ အိမ်ကောင်းကောင်းလေးသာ ပြင်ဆောက်လိုက်ကြပါ'

'ဟင် တစ်သောင်းတောင် များပါတယ်ကွာ၊ နှစ်ထပ်အိမ် ဆောက်ရင်တောင် ထေးငါးထောင်လောက်ဆိုပြီးတယ်'

'ကျွန်တော် မိဘများကိုယ်စား ဦးနဲ့ အဖေအဖေကို ကန်တော့ ချင်တာမို့ လက်ခံပါခင်ဗျာ'

ခင်ညို မိဘများဟာ တကယ်ရိုးသားကြတဲ့ သူတွေပဲပီ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ငွေတစ်သောင်းကို များလွန်းတဲ့အထွက်လက် မခံကြပါဘူး၊ ကျွန်တော်က အတင်းပေးတော့မှသာ ထွက်ခွာကြတာမို့ ကျွန်တော် သူတို့နှစ်ဦးကို အသင့်ပါလာတဲ့ ငွေတစ်သောင်းနဲ့ ထိုင်ကန်တော့လိုက်ပါယ်။

နှစ်ယောက်စလုံး ခမ်းသာလွန်းတဲ့အတွက် မျက်ရည်များတောင် ကျရှာပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆုများကို တစ်သိတစ်တန်းကြီး ရွတ်ပြီးပေးပါတယ်။ သူတို့ရိုးသားမှုကို မြင်တဲ့အခါမှာ ခင်ညို အတွက် လျော်ကြေး သဘောမျိုးပေးတာဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်က မလိုတော့ပါဘူး။

ရိုးသားတဲ့သူတွေရှေ့မှာ မရိုးသားတဲ့ကျွန်တော် ဆက်မနေ နတ်တေဗုဒ္ဓာနဲ့ ပွဲရက် ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ပဲရံရောက်တဲ့အခါ ကျွန်တော် လက်ထဲ ကိုင်လာတဲ့ချိုင့်ကို ခင်ညိုက လှမ်းကြည့်ပါတယ်။ သူမတို့အိမ်ကချိုင်ဆိုတာ သိတဲ့ပုံပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သည်း ရုံးခန်းထဲကိုပဲ တန်းစင်သွားလိုက်ပါတယ်။

‘အစ်ကိုကြီး’

အခန်းထဲရောက်လို့ စာပွဲမှာ မထိုင်ရသေးခင် အသံကြားလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ခင်ညိုကို တွေ့ရပါတက်။

‘အစ်ကိုကြီးက ဘာများစော်ကားမိလို့လဲ ညီမရယ်’

‘အစ်ကိုကြီး ခု အယ်ကပြန်လာတာလဲ’

‘ဟို...ဟို...အစ်ကိုကြီး’

‘အစ်ကိုကြီး ခု ခင်ညိုထိုအိမ်က ပြန်လာတာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အဖေတို့ကို ငွေပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘မဟုတ် မဟုတ်ပါဘူး’

‘မညာတတ်ဘဲနဲ့ ညာဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်... အစ်ကိုကြီး အဖေတို့ကို ငွေပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟို...ဦးထို အင်...တို့ကို အစ်ကိုကြီးက ကန်တော့တာပါ’

‘အစ်ကိုကြီး ဘာပြောပြော၊ ဒါ ခင်ညို ဘဝ နစ်မှုန်းတဲ့ အတွက် လျော်ကြေးပေးတာပဲ၊ အစ်ကိုကြီးကို မနေ့ကတည်းက ခင်ညို ပြောပြီးသား၊ ခင်ညို ကို ကြေးစားအဖြစ် မောက်ဆံပါနဲ့လို့’

ခင်ညိုရဲ့ ပါးနပ်မှုကြောင့် ကျွန်တော် အခုရ အထိုင်ရ နေသွားပါတယ်။

‘ခဏဆိုပဲဦး ညီမရယ်၊ အစ်ကိုကြီးပြောတာ နားထောင်ပါ...’

ကျွန်တော် သူမကို ချော့မော့ပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်ရပါတယ်။

'ဒီထိုပါ ညီမယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ခင်ညိုကို ကြေးစားအပြစ် မသတ်မှတ်သလို၊ လျော်ကြေးအဖြစ် ပေးတာထဲမှတစ်ပါး၊ ခင်ညိုကိုအစ်ကိုကြီးက ညီမလေးအရင်းတစ်ယောက်လိုသဘော ထားတာပါ။ ခုလို ကိစ္စမျိုးပေါ်လာတော့ ကိုယ့်ညီမအရင်းလို ပဲ ခံစားရပါတယ်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာထဲ အမှန်ပါပဲ...'

'ခု ညီမလေးတို့အိမ်ရောက်တော့ ဦးတို့အဖေတို့ အသက် ကြီးမှ ဆင်းဆင်းရဲနေရတာကို မြင်တော့ အစ်ကိုကြီး မိဘချင်း ကိုယ်ချင်းစာမိလို့ ကန်တော့မိတာပါ။ ဦးနဲ့ အဖေတို့ကို အစ်ကို ကြီး မိဘတွေလိုပဲ စိတ်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ကာကာ ဖြစ်တာမို့ ကန် တော့တာကို ညီမလေး အပြစ်မပြင်သင့်ပါဘူး။'

ကျွန်တော် ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြပေးနေချိန်မှာ ခင်ညိုဟာ ကျွန်တော်ကို ငေးပြီး ကြည့်နေပါတယ်။

'ညီမလေးကို ထိခိုက် စော်ကားချင်တဲ့ဆန္ဒ လုံးဝ မရှိဘဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ထန်ရှင်းတဲ့ စေတနာကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုသလို ပါတယ်ကွာ'

ကျွန်တော်က လေချိုသွေးပြောတဲ့ စကားအပေါ် ခင်ညို ဟာ စိတ်ဆိုးဟန် မရှိတော့ပေမယ့် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးတော့တယ်။

'ညီမလေးကို စော်ကားမော်ကားစိုက်နဲ့ လုပ်တာ မဟုတ် ဘူး ဆိုတာ ယုံတယ်မဟုတ်လား'

ခင်ညိုက ငိုယိုနေရင်းကပင် ကျွန်တော်ကို ခေါင်းညိတ်ပြ ချာပါတယ်။

'ယုံဘယ်ဆိုရင် အစ်ကိုကြီးစိတ်မကောင်းမဖြစ်အောင်ငိုမနေ ပါနဲ့ ညီမရယ်'

ယုံရင် မငိုပါနဲ့ပြောကာမှ ယုံပါတယ်အစ်ကိုကြီးရယ်ဆိုပြီး ပိုမိုရှိုက်ငိုနေပြန်ပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဆက်ပြောရမယ့်စကား ရှာမရတာမို့ ငို နေတဲ့ သူမကိုပဲ ကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။

ခင်ညိုကို ခုမူပဲ ကျွန်တော် အသေအချာကြည့်မိပါတယ်။ ရုပ်ရည်ရော ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ပါ အတော် အဆင်ပြေတဲ့ မိန်းကလေးပါ။

လိမ္မာရေးချားကလည်း ရှိ၊ ရှိုးချား ပြူစင်တဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် အမေကုန်ချွေးမတော်ဖို့အထိရည်ရွယ် ထားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်သာ ခင်မာလွင်ကိုယျှော်ဖြစ်ခဲ့ရင် သူမနဲ့ကျိန်းသေ ပေါက် အိမ်ထောင်ပြုရမှာပါ။

သူမနဲ့သာယူဖြစ်ခဲ့ကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ခုလို စိတ်ဆင်း ရဲမျိုးတော့ ကြုံရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

သူမကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်စိတ်ပောက်ပြန်လာတာမဟုတ် အာ သေချာပေမယ့် ကျွန်တော်ကို အသက်အန္တရာယ် အထိ နှိပ်နှာနေတဲ့ ခင်မာလွင်နဲ့ နှိုင်းယှဉ် ကြည့်လိုက် မိဘာတော့ အမှန်ပါ။

၁၉၆ သူချိန်ဆွဲ

ခုတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ အတွေးအထင်နောက်ကို လိုက်ပါခဲ့
မိတဲ့ အများဟာ ပြန်ပြန်လို့ မရတော့ပါဘူး။

ရန်သူနဲ့တူတဲ့ မယားကို ရင်ခွင်မှာ သိမ်းပိုက် ပြီးပါပြီ။

ရန်သူဆိုတာ ကိုယ်ကသူ ကိုမသတ်ရင် သူကကိုယ့်ကို သတ်
တော့မှာပါ။

ကျွန်တော် လက်ဦးမှု မရရင် သေရမှာပေါ့။

သေမလား သတ်မလား။ သည်နှစ်လမ်း ရွေးဖို့ပဲ ရှိပါတော့
တယ်။

သေမှာကြောက်ပေမယ့် ကိုယ့်နေရာအထောက်အခံနိုင်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လုပ်ရမှာတစ်ခုတည်းပါ။
သတ်ရမယ်။

အခန်း (၂၆)

သတ်မဲ့ ပြစ်မှုတ် အမှတ်တစ်က မင်းခေါင်။

ပြစ်မှုတ်အမှတ်နှစ်က ခင်မာလွင်။

ကျွန်တော်ကတော့ သေလျှင်မြေကြီး၊ ရွှင်လျှင်ရွှေထီး၊ သူတို့
ကို သတ်ရေးအတွက် ကျွန်တော် သက်သေများကို စုဆောင်း
ပါတော့တယ်။

ပထမဦးစွာ ရန်ကုန်မြို့မှာ နားမည်ကြီးနေသော ကိုင်းခင်း
ပြန်မာ သမားတော်များကို ပင့်ခေါ်ပြီး စမ်းသပ် သစ်ခဲအား
ခံယူပါတယ်။

သီတေ့နာရီ ရှုပွတ်၊ စာကျနာရီ ရှုပွတ် တာညှာတော့
ပြီး စိတ်ရောဂါ ခေါ်တဲ့ သည်းပြေပျက် သည်းပြေ

၁၉၈ သူရိန်ဆွေ

မူရိုတယ် ဆတ်မှတ်ကြပြီး သည်းခြေအားဆေးများကို ပေးကုသ ကြပါတယ်။

ပွဲရုံက ဝန်ထမ်းများအားလုံးနဲ့ ဝင်ရောက် ဆက်သွယ်နေတဲ့ ကုန်သည်ပဲစားများက ကျွန်တော်ဟာ စီးပွားရေး အတွက် အားသွန်ခွန်စိုက် လုံးပမ်းရလွန်းလို့ စိတ်အားနည်းပြီး စိတ်ရောဂါ ဝေဒနာပါ စွဲကပ်ရတယ်လို့ ဆနားကြပါတယ်။

တချို့ကလည်း ညီဖြစ်တဲ့သူ မလိမ္မာလို့ သည်လိုဖြစ်ရတာ၊

တချို့ကလည်း မိမိနဲ့မ မလိမ္မာလို့ သည်လိုဖြစ်တာစသဖြင့် သာသာထိုးထိုးလေး ဝေဖန်မေးကြပါတယ်။

တိုင်းရင်းသမားခော်ကြီးများအပြင် ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးက ကုလား ဆရာဝန်ကြီးများ ကိုလည်း ခေါ်ယူ ကုသပါတယ်။

သူတို့ကလည်း အလားတူ မှတ်ချက်ချပြီး လိုအပ်တဲ့ဆေးထိုး ဆေးပေး ကုသမှုတွေ လုပ်ပါတယ်။

ထပြည်ပြည်နဲ့ ကုန်သည်လောကနဲ့ နီးစပ်တဲ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ရူးနေသူတစ်ဦး ဆိုတာ ကြားရပါတယ်။

ဆင့်စပက်တော်မေခင်သံခိပ်နှင့် ကိုယ်ပွားရပ်ပွားအမှု ၁၉၉

အမှန်တော့ ကျွန်တော် ရွဲ့လေ လာထားတဲ့ စာဖတ် ဗဟုသုတတွေကြောင့် အားလုံး တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း ဒီလိုဆတ်မှတ်ချက် ချကြရတာပါ။

ဟန်ဆောင်မှုထင်းကင်းနဲ့ ရိုးစင်းစွာ ပြုမူပြောဆို လုပ်ကိုင် တတ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ယခုအချိန်မှာ အသွန် ခိပ်ရိရိ သရဆောင်မှုဟာ အောင်မြင်နေပါပြီ။

ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ထင်နေမြင်နေရပါပြီ။

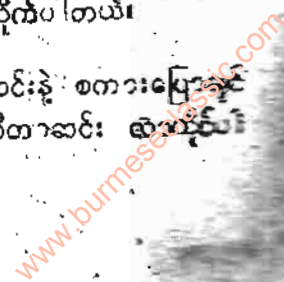
အင်္ဂလိပ်ဆေးဆရာဝန်များ၊ တိုင်းရင်းသမားတော်များဟာ ကျွန်တော် အတွက် သက်ဆေးကောင်းများ ဖြစ်လာကြပါတယ်။

ပို၍ပို၍ ခိုင်လုံစေရေးအတွက် ကျွန်တော်ထပ်ပြီး စီစဉ်ရပါတယ်။

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့ဆရာဝန်ကြီး ပီတာဆင်းဆီကို ကျွန်တော် ဖုန်းအက်လိုက်ပါတယ်။

အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ မေ့တာပီတာဆင်းနဲ့ စကားပြောနိုင်ပါတယ် ဆိုတဲ့ အခါ မကြာခင်မှာ ပီတာဆင်း ဆီထုတ်ပေးတယ်။

ရက်စံ တိုင်အမ် ပီတာဆင်း'

ကသာဆိပ်နေတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားပွဲ မိတာဆင်းက အသံ ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်က ကုန်သည်ကြီးများအသင်း၊ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမင်း မောင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောတဲ့အခါမှာ ဆရာဝန်ကြီးက ပျာပျာ သလဲနဲ့ပဲ...

ဪ...မစ္စတာမင်းမောင် ကျွန်ုပ်ဘာကူညီရမလဲ

အခုရကြီးလိုပဲပါ မစ္စတာဆင်း။ ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးပြီး ကျွန်တော် မိန်းမကို လည်ပင်းညစ်သတ်လိုက်မိတာ မျော့မျော့ ပဲ ရှိပါတော့ကယ်။ ယူမအသက်ကို အချိန်မီ ကယ်တင်နိုင်ရေး အတွက် အမြန်လာပေးစေချင်ပါတယ်။

အိုမိုင်ဂေ့၍၊ ကျွန်ုပ်ခုချက်ချင်း လာပါမယ်။

ရာဝန်ကြီးက ဖုန်းကိုချလိုက်ပါတယ်။

ကြည့်ရတာ ချစ်ချင်လားမို့ အစီအစဉ်လုပ်သလိုပဲပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ ဖုန်းချပြီးတာနဲ့ နေအိမ်ဝင် ရေမိုးချိုးစို ပြင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ရေချိုးပြီးထွက်လာတော့ မစ္စတာပီတာဆင်းနဲ့ ခေါ်မနေလွင်ဟာ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စကားပြောကြပါမယ်။

သူတို့မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော်ကို စူးစမ်းတဲ့အကြည့်တွေ နဲ့ ကြည့်နေကြပါကယ်။

ဟဲလို...မစ္စတာဆင်း ရောက်နေတာလား၊ မစ္စတာဆင်း ဘာသုံးဆောင်မလဲ၊ အမာ မစ္စတာဆင်းကို ဧည့်ခံထားလိုက် ပါ၊ အစ်ကိုကြီး အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်။

ကျွန်တော်က ပြောချင်ရာပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်လာလိုက် ပါတယ်။

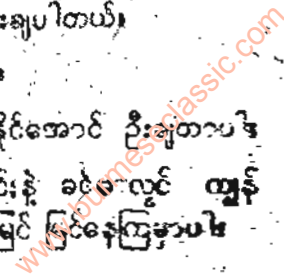
သူတို့ ကျွန်တော်ကို လိုက်ကြည့်နေမယ်ဆိုတာထိ ယိပါ တယ်။

အခန်းထဲရောက်လို့ အဝတ်အစားလဲပြီးတဲ့အခါ ခုတင်ပေါ် မှာပဲ ထိုင်နေလိုက်ပါတယ်။

ငါ့မိနစ်လောက်ကြာတဲ့အခါမှာ အခန်းဖက်ကို လျှောက် လာဖြတ်တဲ့ခြေသံတွေကို ကြားတဲ့အခါ ကျွန်တော်က ကမန်း ကတန်း ခုတင်ပေါ်ထက်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုနေဟန်ဆောင်လိုက် ပါတယ်။

ဘုရားဦးချကာ အကြိမ်များစွာ ဦးချပါတယ်။ သာမန်လူက ဦးသုံးကြိမ် ချတာပါ။

ကျွန်တော်က မဆုံးနိုင်မရေခူတုက်နိုင်အောင် ဦးချတာပဲ။ ဒီအပြုအမူကိုကြည့်ပြီး မစ္စတာဆင်းနဲ့ ခင်မလွင် ကျွန် တော်ကို သွက်သွက်ခေါ်သွားပြီဆိုတဲ့အမြင် မြင်နေကြမှာပဲ။

'အစ်ကိုကြီး၊ ဒီမှာ မစ္စတာဆင်း စောင့်နေတယ်လေ' ခင်မာလွင် အသံပြောတော့မှ ကျွန်တော်ဦးချတာ ရပ်လိုက်ပါတယ်။

'ဪ...မစ္စတာဆင်း၊ ညှို့ခင်းကစောင့်ပါ။ ကျွန်တော်လာခဲ့ပါမယ်'

ကျွန်တော် သူတို့နားလျှောက်သွားလိုက်ပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့—

အရပ်ရှစ်မျက်နှာကိုလှည့်ပြီး ဦးချနေပါတယ်။

သူတို့က မသွားဆေးတဲ့ ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်က အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို ကန်တော့လို့ပြီးမှ...

'ဟယ်လို၊ မစ္စတာဆင်း၊ နေကောင်းလား။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ မစ္စတာဆင်း။ မစ္စတာဆင်းကို ကြည့်ရတာ စိတ်ကောင်းကောင်း ကျန်းမာပုံ မရဘူး...

အကယ်၍ နေထိုင်မကောင်းရင် ကျွန်တော် ဆီလာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် စစ်ဆေးပြီး ကုသပေးပါမယ်'

ဆရာဝန်ကြီး မစ္စတာဆင်းချော့ ကျွန်တော် စကားကြောင့် အောင်သတ်သက် ဖြစ်သွားဟန်တူပါတယ်။

ခင်စပက်တော်မောင်သီခိပ်နှင့် ကိုယ်ပွား၊ ရုပ်ပွားတမူ ၂၀၃

'ကျွန်ုပ်က ဆရာဝန်ပါ၊ မစ္စတာမင်းမောင်၊ ကျွန်ုပ် နေကောင်းပါတယ်။ ယခု ကျွန်ုပ်လာတာ မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာမင်းမောင်ရဲ့ ကျွန်းမာရေးကို စစ်ဆေးပေးဖို့လာခဲ့တာပါ'

'ကျွန်တော် နေကောင်းပါတယ် မစ္စတာဆင်း။ ယေရုရှင် မစ္စတာဆင်းနဲ့ ကျွန်တော် အပြေးပြိုင်မလား မောင်းလှဲမလား၊ ဝမ်းကြည့်ပါ'

ကျွန်တော်က ပြောရပြောဆို ဆုမ်းဖက်လှီးတော့မယ့်ပုံစံမျိုးနဲ့ ဆရာဝန်ကြီးနားကပ်သွားတော့ မစ္စတာဆင်းဟာ နောက်ဆုတ်သွားပါတယ်'

'အိုး ဂေါ်ခါ ဂိုးတုဟဲ'

ခင်မာလွင်က ကျွန်တော်ကို ဝင်ပြီး ဖက် ထား လိုက်ပါတယ်။

'အစ်ကိုကြီး၊ မစ္စတာဆင်းက အမာတို့မိသားစု ဆရာဝန်ကြီးလေး အစ်ကိုကြီးအတွက် ကျန်းမာရေး အမြဲစစ်ပေးနေတာပဲ၊ အစစ်ခဲလိုက်ပါနော်...'

'ဪ...အစ်ကိုကြီးကို ချက်အပ် လုပ်ကြည့်မလို့လေး၊ တမ်းအင်မစ္စတာ အိုင်ဝမ်တူ ခိုးခိုင်ပဲ (သ်)...

ကျွန်တော် အသာအယာငြိမ်လိုက်ပြီးမှ မစ္စတာဆင်းကိုဖိဖိခေါ်လိုက်ပါတယ်။

ခင်မာလွင်ကတော့ သူမှ ရော့မော့ပြောဆိုတဲ့အတွက် ကျွန်တော် လိုက်လျော့တယ်လို့ ထင်ပြီး ပြုံးပါတယ်။

မစ္စတာပီတာဆင်းက ကျွန်တော် ကို ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးပြီး သောက်ဆေးတွေကို ခင်မာလွင်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

'တယ်သိုလဲမစ္စတာ၊ ကျွန်တော် ကျန်းမာရေး ကောင်းစွဲလား'

'ကောင်းပါတယ်၊ အလွန်ကောင်းပါတယ်'

'ကောင်းရဲ့သားနဲ့ တာဖြစ်လို့ အေးဆိုးတာလဲ၊ နေမကောင်းမှ ဆေးလုံးရတာ မဟုတ်သေး'

'အားနည်းနေမှာစိုးလို့ အားဆေးထိုးပေးတာပါ မစ္စတာမင်းမောင်'

'ဪ...ဪ... သက် (တ်) ဂွမ်း ခါဆို ကောင်းတာပေါ့၊ အားဆေးထိုးမှ များများစား၊ များများစားမှ အားရှိ၊ အားရှိမှ မြန်မြန်သေမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား မစ္စတာဆင်း'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်'

ကျွန်တော် ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စကားတွေကို မစ္စတာဆင်းက ထောက်ခံပေးနေရပါတယ်။

'မစ္စတာဆင်းတို့၊ ကျွန်တော်ထို့တစ်တွေကို ဘုရားသခင်က ခြေမုန့်နဲ့ ဖန်ဆင်းထားတာမဟုတ်လား၊ မြေကြီးထဲ ပြန်ရောက်ပြီး ခြေမုန့်ပြန်ဖြစ်တာ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ မဟာဂရုဏာတော်ပဲပေါ့ မစ္စတာဆင်းရဲ့'

'ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာမင်းမောင်'

ကျွန်တော်က ဘိုင်ဘယ်ယဲကစကားကို ကျွန်တော် ဝေဝါဟာရနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ မစ္စတာဆင်းကလဲ ထောက်ခံပေးပါတယ်။

'ဒီတော့ သေခြင်းဆိုတာ ကံကောင်းမှရတာ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာ'

ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ပြီး သိပ်ကံကောင်းစေချင်တာ၊ တောပီက ကျွန်တော် မိန်းမကိုပဲ မစ္စတာ၊ အမေ'

'ရှင်'

'အမေကံကောင်းအောင် သေတော့နော်'

ကျွန်တော် စကားကြောင့် ခင်မာလွင် မျက်နှာပျက်သွားပါတယ်။

ပြီးမှ...

'အစ်ကိုကြီး... သေခိုင်းရင် သေမှာပေါ့'

'အစ်ကိုကြီးက အမာကံကောင်းတာပဲ မြင်ချင်တယ်၊ ခါ
ကြောင့် အမာ သေတော့'

ကျွန်တော် ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ စကားတွေကြောင့် မစ္စတာ
ဆင်း စိတ်ညစ်လာပုံရပါတယ်။

'ကဲ... ကျွန်ုပ်ပြန်ဦးမယ် မစ္စတာမင်းမောင်၊ ဆေးရုံမှာကျွန်ုပ်
ဝင်ရဦးမယ်၊ မစ္စတာမင်းမောင် ကျွန်တော်ပြန်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ မစ္စတာ၊ ဘုရားသခင် စောင့်မတော်မူပါစေ'
မစ္စတာပီတာဆင်းဟာ ခပ်မြန်မြန်ပဲ ပြန်သွားပါတယ်။

ခင်မာလွင်က ကားပေါ်အထိ လိုက်ပို့ပေးပါတယ်။
ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းကို ပြန်ထွက်လာပြီး ထိုင်နေလိုက်ပါ

တယ်။
ဧည့်ခန်းအတွင်း ပြန်ဝင်လာတဲ့ သူမရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ

စိုးရိမ်စိတ်အပြည့်နဲ့ ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေပါတယ်။
သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးဟာ မသိမသာ တုန်နေပါတယ်။

သင်္ဃာတို့အရာရာတွေ မြင်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ရယ်ချင်
လာပါတယ်။

ခါကြောင့်...
ဟင်္ဂလိပ်စကားပုဒ်မက ရယ်ချင်လိုက်ပါတယ်။

တဟားဟားရယ်နေတဲ့ ကျွန်တော်ကို ခင်မာလွင် ပို့ကြောက်
လာဟန်တူပါတယ်။

'အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီး သတိထားလေ'

သူမအသံနဲ့ အမူအရာက ကျွန်တော်ကို ပိုရယ်ချင်စိတ်
ပေါ်စေတာ အမှန်ပါပဲ။

ခါကြောင့် ပိုရယ်မိပါတယ်။
သူမကတော့ ကျွန်တော်ကို သွက်သွက်ခါ ခြူးသွားပြီလို့

ထင်မှာပါ။

စာခန်း (၂၇)

နောင်တစ်နေ့မနက်မှာ ကျွန်တော် ဘားလမ်း ထေးဝပ်
ရုံးရှေ့ကို အော်စတင်ကားခလေးကို ကိုယ်တိုင် မောင်းသွားပါ
တယ်။

နာမည်ကြီး ဝတ်လုံတော်ရမင်းများ စုရုံးစကားပြောနေတဲ့
အခန်းထဲကို ဝင်သွားတော့ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးဘဘားက ကျွန်
တော် ကိုကြိုဆိုပါတယ်။

ဟာ... ဥက္ကဋ္ဌကြီးပါလား၊ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ၊ ကျွန်
တော် တာကူညီရမယ့် ခင်ဗျ်

ကျွန်တော် စည်းစိမ်စည်းထွေကို အမေ့ လှပေးချေခင်
လိုပါ။

ရေပူဆေးခြင်း၊ ဘယ်သူ့ကို လွှဲပြောင်း ပေးချင်ပါ
သလဲ။ ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးပါမယ်'

ကျွန်တော် အပေခဲ အမေကို လွှဲပေးချင်တာပါ

ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဦးဘတာ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်
ယောက်ကို အမေ့ခွဲပေးဦးက တာဝန်ယူ လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သူ
မို့ ကျွန်တော် မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဆုံးပါးသွားကြပြီ ဆိုတာ
သိထားပါတယ်။

ကျွန်တော်က ကွယ်လွန်ပြီးပြီဖြစ်တဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို အမေ့လွှဲ
ပေးမလို ဆိုတဲ့စကားကြောင့် စူးစမ်းသလို ကြည့်ပါတယ်။

ပြီးမှ အပြင်မှာ ပျံ လှင့်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော် ရှေးနေပြီဆိုတဲ့
စာတင်းကို ဖတ်ရလိုက်ဟန်နဲ့...

ရေပူဆေးခြင်း၊ ကျွန်တော် ဆောက်ရွက်ပေး
မှာပေါ့၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက အိမ်ပြန်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် လိုအပ်တဲ့
စာရွက်စာတမ်းတွေလုပ်ပြီး လိုက်လာခဲ့ပါမယ်။

ဦးဘထ ကျွန်တော်ကို ချောမော့ပြီး ကားထဲ ပြန်ပို့ ပေး
ပါတယ်။

'စိတ်ချပြီးသွားနော် ဥက္ကဋ္ဌကြီး၊ ကျွန်တော် ဥက္ကဋ္ဌကြီး
ဖြစ်ချင်တာမှန်သမျှ ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမှာပါ'

ကျွန်တော် ကားမထွက်မချင်း ရုံးထဲကို ပြန်မဝင်တော့မယ့်
ပုံတွေလို ကျွန်တော် မောင်းထွက်လိုက်ပါတယ်။

ဦးဘ ဦးဆောင်တဲ့ဝတ်လုံတော်ရမင်းများဟာ တစ်နေ့လုံး
ကျွန်တော် အကြောင်းကို ပြောနေကြမှာပါ။

သေဆုံးပြီးဖြစ်တဲ့မိဘတွေကို အမေ့လွှဲပေးချင်တယ် ဆိုတာ
ကျွန်တော် ကို လူ့ကောင်းတစ်ယောက်လို့ မြင်နိုင်ကြပါ့မလား။
တယ်မြင်နိုင်တော့မလဲ။

ယုတ္တိအဖို့ ကျွန်တော် ရိုးနေပြီဆိုတဲ့စကားဟာ ခိုင်လုံမှု
ဖြစ်သွားပါပြီ။

ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့အချက်ကလဲ ဒါပါပဲ။

နောက်ထပ် သုံးလေးရက်ကြာတဲ့အခါမှာ 'ကျွန်တော် ဝိုလ်
စာထောင်ဂါတ်တဲကို ကားမောင်းပြီးသွားလိုက်ပါမယ်။

ပုလိပ်လေးတွေက ကျွန်တော် သိပြီးသားဖြစ်တဲ့ အတွက်
ကြိုဆိုကြပါတယ်။

'ဌာနအုပ်ရိုလားဘေ'

'ရိုပါတယ် ဆယ်'

ကျွန်တော် အသံကြောင့် ဌာနအုပ် ဦးခင်မောင်လေးက
မော့ကြည့်ပါတယ်။

'အော... ဦးမင်းမောင်ပါလား။ ဘယ်က လှည့်လာသလဲ။
ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ'

'ကျွန်တော် လာအဖမ်းခံတာ ငှာနာအုပ်မင်း'

'ဟင်... တာဖြစ်လို့လဲ ဦးမင်းမောင်'

'ကျွန်တော် အခုပဲ လူအစုံယောက်ကို ကားနဲ့တိုက်သတ်ခဲ့
လို့ပါ'

'ဟာ... ခုကွပ်ပါ။ ဘယ်နားမှာလဲ ဦးမင်းမောင်'

'စပတ်လမ်းထပ်မှာပါ။ တိုက်မိပြီး ကျွန်တော် ဆင်းကြည့်
ခတာ အဲဒီလူတာ ပွဲခင်းပြီးသေနေပြီဗျာ။ အနားက လူတွေ
ဝိုင်းအုံလာတော့ ကျွန်တော်လဲ ဒီအရောက် ထွက်ပြေးလာ
တာပဲ'

'ခါဆို အခင်းဖြစ်တဲ့နေရာကို ကျွန်တော်တို့ ထိုက်သွားကြ
တာပေါ့။ လာဗျာ ဦးမင်းမောင်၊ ခင်ဗျားလဲ ပြန်လိုက်ခဲ့
ပေါ့'

'ပုလိပ်ကားတစ်စီးနဲ့ ကျွန်တော် ကားတစ်စီး ဖပတ်လမ်းထိ
သွားကြပါတယ်။'

'ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော်ပြတဲ့နေရာကိုဆင်းပြီး ကြည့်ကြပါ
တယ်။'

'တာအလောင်းမူ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့အနီးပတ်
ဝန်းကျင်ကို စုံစမ်းကြပါတယ်။'

အားလုံးက ကားတိုက်မှု မဖြစ်ပါဘူးလို့ပဲ ဖြေကြပါ
တယ်။

ဦးခင်မောင်လေးက...

'ဘယ်မှာတိုက်မိတာလဲ ဦးမင်းမောင်။ ဒီနားမှာယာဉ်တိုက်
မှု လုံးဝမရှိဘူးတဲ့'

'ဒီနေရာမှာ တိုက်တာဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ မဖမ်းရင်ကျွန်တော်
အိမ်ပြန်တော့မယ်။ ဝိုက်ဆာလာပြီ'

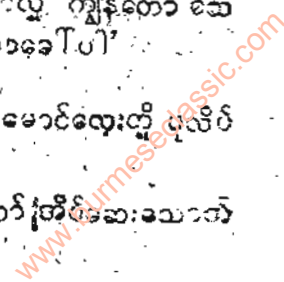
ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော် ကားကို မောင်းထွက်လာလိုက်
ပါတယ်။ ကိုခင်မောင်လေးတို့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကတော့ ကျန်နေခဲ့
ပါတယ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကနဲ့ ကျွန်တော် ရူးထွတ်နေလှလို့ မလို
ဇောက်နိုင်လို့ တွေးမိတဲ့အတွက် ညဘက်မှာ ဂါတ်တဲကိုဖုန်း
ထပ်ဆက်ပါတယ်။

ဦးခင်မောင်လေးလား။ ကျွန်တော် မင်းမောင်ပါ။ ကျွန်
တော် အိမ်ထဲကို လူတစ်ယောက်ခိုးဝင်လာလို့ ကျွန်တော် သေ
နတ်နဲ့ပစ် နှိမ်ထားပါတယ်။ အမြန်လာခေါ်ပါ'

ဖုန်းဆက်ပြီး ဆယ်မိနစ်အတွင်း ဦးခင်မောင်လေးတို့ ပုလိပ်
အဖွဲ့တွေရောက်လာပါတယ်။

သူတို့ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်းသေကြ
ပြီး အိပ်မနေလိုက်ပါပြီ။

မြင်နေချင်နေတာဖြစ်တဲ့အတွက် ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်တယ် လို့ ဆိုရမှာပါ။

မာတ်တို၊ ကျွန်တော်ကို အရူးလိုထင်စေချင်တာကတော့ ကျွန်တော်ဟာ အနောက်နိုင်ငံတွေရဲ့ ဇာပေတွေကို လေ့လာ ထားတဲ့သူဖြစ်တဲ့အတွက် ရူးသွတ်နေသူ ပြစ်မှုကျူးလွန်တာကို အပြစ်ပေး မရဘူးဆိုတာ သိထားတဲ့အတွက် ဒီလို အားလုံးက ထင်အောင် ကြိုဟင်ပြင်ဆင်ထားတာဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအခြေအနေအထားတွင်း စံသွန်းဆီကို မင်းခေါင်က ကျွန်တော် ပုံဖမ်းပြီး နှစ်ခေါက်လောက်သွားတွေ့ပါတယ်။

အမှန်က စံသွန်း မခံချင်စိတ်နဲ့ ကျွန်တော်ကို သတ်အောင် ဆွပေးနေခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ပစ်မှတ်နံပါတ်တစ်ဖြစ်တဲ့ မင်းခေါင်ကို ထစ်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။

ပထမဆုံး မင်းခေါင်ကိုယ်ပွားအဖြစ် ကျွန်တော်နေရင် ခိုင်လုံခွဲလားဆိုတာ စမ်းသပ်တဲ့အနေနဲ့ မင်းခေါင်ဟန်ဆောင်ပြီး သူ့အတိုင်းအတိုင်းများရှုရာကို သွားကြည့်ပါတယ်။

အဝတ်အစားနဲ့ လေယူလေသိမ်းပြောင်းထားတဲ့ကျွန်တော်ကို ဘယ်သူကမှ မင်းမောင်လို့ မသိကြပါဘူး။

ခင်မာလွင်က... ၂၁၇

ဒါလောက်ဆို ကိုယ်ပွား ရုပ်ပွားဖန်တီးမှု အောင်မြင်နိုင် ပါပြီ။

ကျွန်တော် မင်းခေါင်းပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ တိမ်ကို ပြန်လာလိုက်ပါ တယ်။

ခင်မာလွင်က...

'မောင်ပြန်လာပြီလား၊ မောင်အစ်ကို ဟိုအရူးကြီး ခုတစ် လော စိတ်တွေ အရမ်းဖောက်နေတာ၊ အမာဖြင့် ကြောက် လိုက်တာ'

'ဟုတ်လား အမေ'

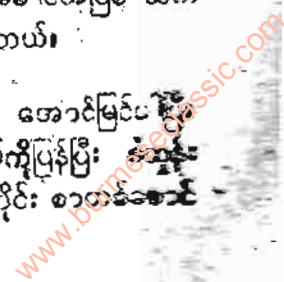
'ဟုတ်တယ် မောင်'

'အင်း... ကိစ္စကတော့ မြန်မြန်ရှင်းမှုဖြစ်မှာပါ။ က... မောင် ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ကိစ္စပြီးမှ အမာကို အကြောင်းကြား မယ်'

'အင်း... အင်း... အင်း'

ခင်မာလွင်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်ကို မင်းခေါင်အဖြစ် ဆက် ဆက်လိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ပျော်သွားပါတယ်။

ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ပါပြီ။ ဒါကြောင့် ချစ်ချင်း ငှားရမ်းထားတဲ့တိမ်ကိုပြန်ပြီး နံ့နံ့ ပုံစံပြောင်းလဲဝတ်လိုက်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း စာတစ်အောင် ရေးလိုက်ပါတယ်။

၂၆၀ သူရဲမင်း

မိတ်ဆွေကြီး ကိုမင်းခေါင်...

မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်သော ကိစ္စတစ်ခု ဆွေးနွေး လိုပါသဖြင့် ဗိုလ်စာထောင် ကမ်းနားလမ်းနဂါးဟိုတက် အခန်း(၄)မှာ စောင့်နေပါမယ်။ တစ်ချက်ချင်း ကြုံရောက်ခဲ့စေလိုပါတယ်။

စံထွန်း

စာကို မင်းခေါင်ရဲ့နေတဲ့ ဇိမ့်မယ်များ ရှိရာအိမ်ကို ကလေးတစ်ယောက်ကို မုန့်ဖွီးပေးပြီး ပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

စာပေးပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ ကမ်းနားလမ်းနဂါးဟိုတက်ကို သွားပါတယ်။

လက်ထဲမှာ ပါလာတဲ့အဝတ်အစားအိတ်ကို စားပွဲအောက်မှာ ချထားလိုက်ပြီး အရက်အကောင်းစားများကို မှာယူလိုက်ပါတယ်။

အရက်ထဲကို ဆေးအချို့ခပ်ထားလိုက်ပြီး ကျွန်တော် ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း အရက်သောက်ထားတယ်ထင်အောင် ဆွတ်ဖြန့်ထားလိုက်ပါတယ်။

မကြာပါဘူး မင်းခေါင်ရောက်လာပါဘယ်၊ မြက်ဦးထုပ်ကို မပ်ခိုက်ခိုက် ဆောင်းထားပြီး ကျွန်တော်က စံထွန်း လေသံ

အင်စပက်တော်မောင်သီခီနှင့် ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၂၁၉

ကိုမင်းခေါင် ရောက်လာပြီလား။ ကျုပ်နာမည်က စံထွန်းပါ...

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က မင်းခေါင်ပါ။ ကျွန်တော်ကို ချိန်းတဲ့ကိစ္စက...

'ပြောမှာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အခြေအနေကို ကျုပ် သိထားပါတယ်။ ခင်ဗျားအစ်ကိုကို ခင်ဗျားလုပ်ကြံတာ အကြိမ်ကြိမ်ရှိခဲ့ပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးဆိုတာလဲ သိပါတယ်'

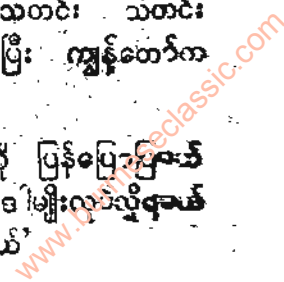
'ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောလဲ'

'ကျုပ် ထောင်ကလွတ်လာခင်မှာ ခင်ဗျားလုပ်ကြံခိုင်းတဲ့ အောင်ဘတို့အုပ်စု ထောင်ထဲရောက်လာတယ်လေဗျာ။ ဒီတော့ ကျုပ် သိထားတာပေါ့'

ကျွန်တော် စကားကို မင်းခေါင် လုံကြည်သွားပုံပါပဲ။

အမှန်က မင်္ဂလာဓုမှာ ခေးပြတိုက်ခဲ့တဲ့သတင်း သံတင်းစာမှာ ပါလာတုန်းက နာမည်ကိုမှတ်ထားပြီး ကျွန်တော်က ပြောတာပါ။

'အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်တော် အစ်ကိုကို ပြန်ပြောပြမယ် ဆိုပြီး ခေ့ညစ်မလိုလား။ ကျွန်တော်ကို အဲဒါမျိုးလုပ်လို့ရမယ်...'

၂၂၀ သူရိန်ဆွေ

'မကုတ်ပါဘူး ကိုမင်းခေါင်ရယ်၊ အတွေး လွဲမနေစမ်းပါနဲ့၊ ကဲ...စားရင်း၊ သောက်ရင်း၊ စကားဆက်ပြောကြတာပေါ့ဗျာ'

ကျွန်တော်က ဖန်ခွက် ထိုးပေးလိုက်တော့ အရက်ကြိုက်တဲ့ မင်းခေါင်ဟာ ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ပါဘူး။

လှမ်းယူလိုက်ပါတယ်။

ဆေးခပ်ထားတဲ့အရက်က ပိုမှူးစေမှာပါ။

မင်းခေါင်က အရက်ကိုမှော့လိုက်ပြီး....

'အားပါး...တယ်ကောင်းတဲ့ အရက်ပါသား၊ ကွဲ...ပြောစမ်းပါဦး ကိုစံထွန်း၊ ကျုပ်ကိုစွ ခင်ဗျားသိထားတာနဲ့ ဒီကိုချိန်းတဲ့ကိုစွ ပတ်ဆက်ပုံ'

'ပြေမှာပေါ့ဗျာ၊ အမြည်းစားပါဦး'

မင်းခေါင်က စံထွန်းကို ဝရုသိပ်မခိုက်တဲ့ဟန်နဲ့ မကြည့်ဘဲ နေတဲ့အတွက် စံထွန်း ဟန်ဆောင်နေတဲ့ ကျွန်တော် အဖို့ ပိုကောင်းနေပါတယ်။

သူက အရက်ကို အရသာခံသောက်ပြီး အမြည်းစားလိုက်သောက်လိုက်ပဲ လုပ်နေပါတယ်။

'တကယ်တော့ ခင်ဗျားအစ်ကို မင်းမောင်နဲ့ ကျုပ်ဟာ ရန်သူတွေပါ ကိုမင်းခေါင်'

အင်စပက်တော်မောင်သံခိုင်နှင့် ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၂၂၁

ခုတစ်လော သူက ကျွန်တော် ကိုသတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ ကြားရတယ်ဗျာ။

ခင်ဗျားကလည်း သူ့ကို သေစေချင်နေတဲ့သူဆိုတော့ ကျုပ်က သတ်ပေးမယ်။

ခု ပိုက်ဆံပေးစရာမလိုဘူး ကိစ္စပြီးအောင်မြင်မှပဲ ပေး။

'ကျုပ်က ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ'

'သုံးထောင်လောက်ပေါ့ဗျာ၊ များပါဘူး'

'ဟား...ဟား...ဟား သုံးထောင်က များဘူးလား ကိုစံထွန်းရ၊ ခင်ဗျားမသတ်ရင် ကျုပ်အစ်ကိုက ခင်ဗျားကိုသတ်မှာ မို့ ခင်ဗျားက သတ်မယ့်ကိစ္စကို ကျုပ်ဆီမှာ ငွေတောင်းရမလားဗျာ....

'ခင်ဗျားဘာသာသတ်ချင်သတ် မသတ်ချင်နေ ကျုပ်က ဖက်ပြားမှ မပေးနိုင်ဘူး'

'တကယ် မပေးဘူးလား'

'မပေးပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်အစ်ကိုလိုခြိမ်းခြောက်တိုင်း ကြောက်တဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျာ'

'ခင်ဗျားအစ်ကိုကို မသတ်ချင်ဘူးလား'

'သေတံချင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်အစ်ကိုအရင်းကို ကျုပ်ကသတ်ချင်ပါ့...လား'

မင်းခေါင်က ပြတ်ပြတ်သားသားငြင်းလိုက်ပြီး အရက်ခွက်
ကို နောက်ပြို မော့လိုက်ပါတယ်။

မလေးလဲနေပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ သတ်ရမှာပဲ။

ဒါက ခြင်္သေ့သဘောပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ တားဆီးစရာ
မလိုဘဲလို တိုက်တွန်းစရာပဲ၊ မလိုပါဘူး။

ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အကြိမ်ကြိမ်တိုက်တွန်းခဲ့ပါတယ်။

ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်က ခုမှ တွေ့ဖူး
တယ်လေ။

မင်းမောင်ယောင်ဆောင်ပြီး စံထွန်းကို ခြိမ်းခြောက်လို့
သွယ်တိုက်သတ်ခိုင်းနေတာ မင်းခေါင်လေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့
က ဒီအခန်းထဲမှာ စံထွန်းနဲ့လာတွေ့တာ မင်းမောင် အပြော
ထားတဲ့ မင်းခေါင်ပဲ။

ဟား...ဟား...ဟား ကြိုက်ပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားသိတာတွေက
များလှပါသား၊ ကျုပ်အစ်ကို လူငှားသတ်ခိုင်းတာတင် သိရ
မကသေးဘဲ၊ ကျုပ်အစ်ကို ဟန်ဆောင်တာလွဲ သိတာပဲ မဆိုး
ပါဘူး...။

ခင်ဗျားမှာ အချစ်အချင်းရှိသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအချစ်
အချင်းလောက်နဲ့ ကျုပ်အစ်ကို လုပ်ကြံလို့မရဘူးဗျာ၊ လက်နက်
ကို အင်စလိုက်နဲ့ လုပ်ကြံတာတောင် မရဘူးနော်။

မင်းခေါင်က စံထွန်းပုံ ဖမ်းထားတဲ့ ကျွန်တော်ကို သဘော
ကျသွားခဲ့ရပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ...

ကျွန်တော်က ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို စားဖွဲ့ပေါ် တင်
လိုက်ပါတယ်။

ဒါကိုကြည့်ပြီး မင်းခေါင်က...

သေနတ်သမားတွေငှားပြီး လုပ်ကြံတာတောင် မရတဲ့သူကို
ခင်ဗျားဓားသောက်တော့ ကျုပ်အစ်ကိုက မပြုပါဘူးဗျာ။

ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အထင်စားတာလား။

အထင်မသေးပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အစ်ကိုပိုအထင်
ကြီးလိုပါ၊ တကယ်လို့ များ ကျုပ်အစ်ကိုကို အောင်ဆောင်နိုင်
ခြင်လုပ်ကြံနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ဆူငွေတစ်သောင်းထပ်မေးဦး
မယ်။

တကယ်ပေးမှာလား၊ ကျုပ်က သုံးထောင် စောင်းတာ
ကျတော့ မပေးဘူးဆို။

မပေးဘူးလို့ ပြောတာ အောင်မြင်မယ်မှထင်လို့ ပေး၊ ဗျာ၊
တကယ်အောင်မြင်ရင် တစ်သောင်းပေးပါမယ်။

ဒီစကားဆုံးတဲ့အခါ ကျွန်တော် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ငိုက်ရယ်မိ
တယ်။

အသံထွက်ပြီးပြောနေတဲ့ကျွန်တော်ဟာရယ်သံကိုတော့မဖျက်နိုင်ပါလား။

မင်းခေါင် အံ့အားသင့်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော် မြက်ခမောက်ကိုချွတ်လိုက်ပါတယ်။

ဟင်...ကိုကို'

အေး...ငါပဲ မင်းခေါင်၊ ခုတော့ မင်း အားငြင်းချင်သေးလဲ၊ အစ်ကိုအရင်းအပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့တဲ့ကောင်'

ကိုကို အပေါ် ညီလေး သစ္စာမဲ့ခဲ့တာ အမှန်ပါတယ်။ ခါပေမယ့် ခါတွေ့အားလုံး ကိုကို မိန်းမ ခင်မာသွင်းခိုင်းလို့ လှုပ်မိတာပါ။

အဲဒါ ငါ့သိပါတယ်ကွာ၊ မင်းဆို မျောက်တတ်ခင်းနေကတည်းက သိနေတာပါ။ တမင် မသိချင်ဟန်ခဆောင်နေတာပါ...

ဟုတ်ပါတယ် ကိုကို၊ ညီလေးမှားခဲ့ပါတယ်။ ခါပေမယ့်

တော်ခမ်းကွာ၊ ယောကျ်ားမဟုတ်သလို ဟိုပြော ဒီပြောတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ငါ ခွင့်လွှတ်ခဲ့တာ အကြိမ်ပေါင်းများနေပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ မရတော့သွား၊ ကဲ...ကြည့်ရှောင်'

ကျွန်တော်က စားပွဲပေါ်က မားမြောင်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး စိုက်ထိုးဟန်ပြလိုက်ပါတယ်။

ငါ့ကို မင်းခေါင်က ညာလက်ဖျန်နဲ့တံ့ ပြင်ပါတယ်။

အမှန်က ကျွန်တော်ထိုးတဲ့ လမ်းကြောင်း အကြောင်းတော့ မို့ သူ့စားတဲ့လမ်း လွဲသွားပြီး လည်ပင်းကို တိုက်ရိုက်ဝင်သွားပါတယ်။

မင်းခေါင်ဟာ အသံတောင် မပြုနိုင်ဘဲ ကုလားထိုင်ပေါ်ပြန်ထိုင်ကျသွားပါတယ်။

လည်ပင်းကို ထုတ်ခြင်းခတ် ထွက်သွားတဲ့ ဓားမြှောင်ကို ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်တဲ့အခါ ခူးခနဲ အသံထွက်ပြီး အထက်လည်း ထွက်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော် ဓားကို ဂုဏ်ထုတ်ထဲ ပြန်သိမ်းလိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့မှ အဆင်သင့်ယူလာတဲ့ ကျွန်တော် အဝတ်အစားတွေကို မင်းခေါင်ကိုမှ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်ပါတယ်။

သုဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို လွယ်အိုက်ထဲပြန်ထည့်လိုက်ပါတယ်။

အစီအစဉ်အတိုင်း လွယ်လွယ်ကူကူ ပြီးသွားပါတယ်။

နှောက်ဆုံးတစ်ဆင့် ကျန်ပါတယ်။

ဒေသဆုံးသူ မင်းမောင်ဖြစ်ရေးအတွက် ဆွဲကြိုးချင်းလဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မိဘများကိုယ်တိုင် သည်ဆွဲကြိုးကြောင့် ခင်းမောင်နဲ့ မင်းခေါင်ဆိုတာ ခွဲခြားလို့ရတာဖြစ်တဲ့အတွက် သေဆုံးသူဟာ မင်းမောင်ဖြစ်သွားပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ပဲတော့ မင်းခေါင်ဖြစ်သွားပါပြီ။

အခန်းထဲမှာ အခြားသဲလွန်စ ကျန်မက နှစ်ဆေးလိုက်တဲ့ အခါ ဘာမျှသစ်ဟာမူမရှိကြောင်းတွေ့ရတော့မှ စထွန်းအသွင်သဏ္ဍာန်နဲ့ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာလိုက်ပါတယ်။

၅၂၆ သုခိန္ဒရေ

မြစ်တစ်ပါးကိုသွားပြီး မင်းခေါင် အဝတ်အစားတွေကို
ကျောက်ခဲနဲ့ထုတ်ပြီးပြီး လွယ်အိတ်ရော ခားပါ မြစ်ထဲကိုပစ်ချ
လိုက်ပါတယ်။

ကိစ္စအားလုံး ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ အသင့်ငှားထားတဲ့ အိမ်
ကို ပြန်လာပြီး ကြိုတင်ချုပ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ယူလို့
မင်းခေါင်တဝကို ပြောင်းလဲလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီ အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်ဟာ မင်းခေါင် ဖြစ်သွား
ပါပြီ။

အခန်း (၂၉)

နောက်တစ်နေ့မနက်ရောက်မှ ကျွန်တော် အိမ်ကို သွားပြန်
ပါတယ်။

အိမ်မှာတော့ မင်းခေါင်ရဲ့ အလောင်းကို ပြင်ဆင်ထားပါ
တယ်။

အများ ပရိသတ်ကတော့ မင်းမောင်ရဲ့ အသုဘအပြန်
ရောက်ရှိသတင်းမေးကြပါတယ်။

အားလုံး ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတွေပါပဲ။
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မင်းခေါင်လေး၊ မင်းခေါင်မိတ်ဆွေ
တွေနဲ့ မသိဘူး။

မသိဟန်ဆောင်ပြီး အသာနေရတာပါပဲ။
 ခင်မာလွင်ကလဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းစွာ ငိုယိုနေပါတယ်။
 သာသမ္မတညွှန်ကြားမှုဦးစီးဌာနကို ဝိုင်းရံပြီး အလှမ်းဇာတ် ခင်းနေ
 တာ ဘိုင်စကုတ်မင်းသား၊ ရှုံးလောက်ပါတယ်။
 ကျွန်တော် ရယ်ချင်လွန်းတာကို အခတ် မျှီသိပ်ထားရပါ
 တယ်။

ညအတော်နက်မှ ခင်မာလွင် အိပ်ရာဝင်ဖို့ ပြင်ရပါတယ်။
 ကျွန်တော်က အခန်းဝကို လျှောက်သွားတော့...
 'မောင် လက်ချက်မဟုတ်လား'

ဟုတ်တယ် အမာ၊ သူများကိုငှားပြီးသတ်ခိုင်းတာတစ်ခါမှ
 မအောင်မြင်လို့ ကိုယ်တိုင်ရှင်းလိုက်ရတာပဲ။ ကဲ... ဒီနေ့ကစပြီး
 ကိုယ် အမာ့ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ချစ်လို ရပြီ'

'အို... အဲဒီလောက် အတင် မရဲနဲ့ဦးလေ၊ ညွှန်ကြားမှုဦးစီးဌာန
 တယ် မောင်ရှဲ့ ရိပ်မိကျွန်ကြလိမ့်မယ်၊ ရက်လည်ပြီးမှ အေးအေး
 ဆေးဆေးတွေကြတာပေါ့နော်'

မောင် ကြီးစားထားတာတွေ အတွက် ဂုဏ်မပြုတော့ဘူး
 လား အမာရှဲ့

'ခက်လေး သည်းခံလိုက်ပါဦး မောင်ရယ်၊ ရက်လည်ပြီးမှ
 ခါဆိုင်းတွေနေကြဖြစ်တဲ့ ပဲခူးကခြံမှာ ဆုံကြတာပေါ့နော်၊
 မောင်က လိုမှာပါတယ်'

ကျွန်တော်က ကလေးဆိုးကြီးဟန်နဲ့ မူပြလိုက်တော့ ခင်မာ
 လွင်က သဘောကျသလို ပြုံးပါတယ်။

'နှောက်မှ မောင့်သဘောရှိ၊ ခုတော့ တောစောင့်လိုက်ပါဦး'
 ပြောပြောဆိုဆို ခင်မာလွင် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတဲ့အတွက်
 ကျွန်တော် မင်းခေါင်အတွက် ပေးထားတဲ့အခန်းကို လှည့်ပြန်
 လာလိုက်ပါတယ်။

သူ့ကိုသတ်တုန်းက မတုန်လှုပ်ခဲ့ပေမယ့်၊ ညွှန်ကြားမှုဦးစီးဌာနမှာ
 အိပ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မသန့်ပါဘူး။

ဒါကြောင့် ဖဲဝိုင်းတွေရှိရာကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။
 ကျွန်တော် မင်းခေါင်ပဲ၊ မင်းခေါင်ဆိုတာ ယောင်းက
 စား ဝါသနာပါတယ်လေ။

ဒါကြောင့် ဖဲဝိုင်းမှာ ရက်လည်တဲ့အထိ မထားကပ်ပါဘူး။
 သည်အတွက် ကျွန်တော်ဟာ မင်းခေါင်ဆိုတာ အားလုံး
 က ပိုမိုယုံကြည်စေတဲ့အပြင် ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ မင်းခေါင်မိတ်
 ဆွေများ အပေါ် ဟန်ဆောင်ဆက်ဆံစရာ မလိုတော့အောင်
 ကိုပဲ အ ရုံစိုက်နေလိုက်ပါတယ်။

ဟန်ဆောင်ရတာ တကယ်မလွယ်ပါဘူး။
 အလွန်ရောရပါတယ်။

အခန်း (၃၀)

ပုလိပ်ဘက်ကလူတွေကလေးက ဦးမင်းမောင်ကို သတ်တဲ့ လူဟာ စံထွန်းမပါဘဲ အမိအရ လိုက်နေကြတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ကို အစစ်အဆေးကောင်းမခံရပါဘူး။

ပုလိပ်တွေက မဆက်ဘဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားထဲက စံထွန်းလဲ ထွက်ပြေးမိတယ်။

သူထွက်ပြေးတာဖြစ်စဉ် ဂိုဏ်းခိုလှုံသွားမစတာမို့ ကျွန်တော် မိပြီး သဘောကျနေပါတယ်။

ဖြစ်မှုအမှတ်(၁)ကို ရှင်းပြီးပြီဆို အမှတ် (၂)ကို ခုခံဆက်ပြီးကြစဉ်ရပါတယ်။

အသုဘရက်အတွင်းမှာ ခင်ညိုဟာ အစအဆုံး တာဝန်ယူ
လုပ်ကိုင်ပေးမိတယ်။

မုက်ရည်ကျနေတာလည်း ခဏခဏခတ္တနေရပါတယ်။

သုမရွဲ အသုပရင် မင်းခမောင်ကို နှာမျှာဘာသာ ယူ ကြိုးခရ
နှစ်နေဟန် တွေ့နေရပါတယ်။

အကယ်၍များ သေဆုံးသွားသူဟာ မင်းခေါင်လိုသာ သိခဲ့
ရင် သူမ ခုလို ငိုကြွေးပါမလားလို့ ကျွန်တော်တွေးမိပါတယ်။
မပေါင်းလိုက်ရပေမယ့် မင်းခေါင်ဟာ သူမယောကျ်ားပါ။

ယခု သေဆုံးသူဟာ သူမယောကျ်ားလို့ သိရင်လည်း သူမ
ဝမ်းနည်းကောင်းဝမ်းနည်းနိုင်မိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူမကတော့ မင်းခေါင် သေရင် ငိုခဲ့ပုံမရှိဘူး။
ကျွန်တော် ကိုတောင် မင်းခေါင်အမှတ်နဲ့ စကားလုံးဝမပြောဘဲ
သူမ လုပ်ရောဂီတာကိုသာ လုပ်နေပါတယ်။

လူလစ်ရင် လစ်သလို ထိတ်တစိုး ငိုနေတဲ့ သူမကို ကြည့်ပြီး
သေဆုံးသူဟာ မင်းခေါင်ပါလို့တောင် သွားပြီးဖွင့်ပြောလိုက်
ချင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဖွင့်ပြောလိုမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။

ကျွန်တို့ အစီအစဉ်တွေအားလုံးပျက်သွားမှာပေါ့။

ဦးမင်းမောင် ကိုယ်ပွား မင်းခေါင်အသုဘမှာ မိန်းမသား
နှစ်ဦး ငိုကြွေးကြပါတယ်။

တစ်ဦးက လူရှေ့မှာ ဟန်ပြုခိုတဲ့ ခင်မာလွင်။

တစ်ဦးက လူကွယ်ရာမှာ တိတ်တစိုးငိုတဲ့ ခင်ညို။

သူမတို့ နှစ်ဦးရဲ့ ခံစားချက်ချင်း ဆန့်ကျင်နေမယ် ဆိုတာ
ကျွန်တော်သိလိုက်ပါတယ်။

အစကသာ အမေစီစဉ်တဲ့အတိုင်းလိုက်နာခဲ့ရင် ကျွန်တော်
ဒီတာဝန်ရောက်မယ်မတင်ပါဘူး။

ခုတော့ ကျွန်တော် အဖြစ်ဟာ ညီအရင်းကိုသတ်ပြီး ညီရဲ့
ဟန်ဆောင်နေရတာမို့ အတော် စိတ်သင်းရဲရပါတယ်။

လူလစ်တိုင်း ခင်ညိုက မိုးငိုရသလို...။ ခင်မာလွင်ကလည်း
လူလစ်တိုင်း မင်းခေါင်အမှတ်နဲ့ ကျွန်တော် ကို ကြာမူပါပါ
မျက်လုံးများနဲ့ ကြည့်ပြီး အမူအရာအမျိုးမျိုး လုပ်ပြလေ့ရှိပါ
တယ်။

သူ့အမူအရာတွေကိုတွေ့တိုင်း ကျွန်တော်ချက်ချင်း ထသတ်
ချင်တဲ့ စိတ်တွေပေါ်လာတတ်တာမို့ အတော်ကို စိတ်ချုပ်
တည်း ကားရပါတယ်။

နေနှင့်ဦးပေါ့ ခင်မာလွင်ရယ်။ ဒီတစ်ခါ အလှည့်ကျတော့
မင်းလင်နောက်ကို လိုက်သွားရမှာပါ။

အခန်း (၃၁)

မင်းမောင်အမည်ခံ မင်းခေါင်ကိုယ်ပွား အသုဘကိစ္စ ပြီးတဲ့
အခါ လစ်လပ်နေတဲ့ ပွဲရုံ လှိုင်းကြီး မရပ်တန့်ရေးအတွက်
ကျွန်တော် ပွဲရုံကို ဆင်းရပ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က မင်းမောင်မဟုတ်တဲ့အတွက် မင်း
ခေါင် ပုံစံနဲ့ ပြောရပါတယ်။

တပွဲသားလုံးကို ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကျွန်တော်ဟာ
မိဘများရှိတုန်းကလဲ လှုပ်ငန်းကို စိတ်မဝင်စားမိခဲ့သလို၊ ကိုကို
လှုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာလဲ စိတ်မဝင်စားခဲ့တာအမှန်ပါပဲ....

အဲဒါမျှတော့ ကျွန်တော် မှာ မလှုပ်ဘူးဆိုရင် ဒီလှုပ်
ငန်းကြီးဟာ ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရမှာပါ။ လှုပ်ငန်းရပ်ဆိုင်းရမယ်ဆိုရင်

ဒီလုပ်ငန်းကြီးကိုမို့ခိုနေရတဲ့ ဝန်ထမ်းမိသားစုတွေအတွက် အခက်အခဲခိုင်းသလို ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ကြရတဲ့ ကုန်သည်ပွဲစားတွေ အတွက်လဲ ဈေးကွက်တစ်ခုလျော့သွားနိုင်ပါတယ်...

‘ဒါကြောင့် ဒီကနေ့ကစပြီး ကျွန်တော်က ကိုကို ကိုယ်စား ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို ဦးစီးပေးသွားမှာပါ...’

‘ဝန်ထမ်းအားလုံးကလဲ ကိုကို ရှိစဉ်ကလိပ် ကိုယ်ဘဝဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ကြပါ...’

‘မန်နေဂျာကြီး ဖြစ်တဲ့ ဦးဖိုးကတော့၊ လုပ်ငန်းအဝဝစိတ် ချရပြီးသား ဖြစ်တဲ့အတွက် အရင်ကလိုပဲ ဦးဆောင်မှု ပေးပါ ကျွန်တော် ရှည်ရှည် လျှားလျှား အမှာစကား ပြောရပါတယ်၊ ဒါမှလဲ မင်းဖြစ်မှာ မဟုတ်လား...’

‘ဒီရက်အတွင်းမှာ ပွဲရုံလုပ်ငန်းအတွက် ဘာ အခက်အခဲရှိ သေးလဲ ဦးလေးဖိုး’

‘ဘာအခက်အခဲမှမရှိပါဘူး၊ ဦးမင်းခေါင်၊ ဦးလေးအကုန် အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ထားပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦးလေး၊ ဒီရက်အတွင်း စာ ရင်း အင်းတွေယူပြီး ရုံးခန်းထဲကြည့်ပါဦး၊ ဦးလေးနဲ့ကျွန်တော် တိုင်ပင်စရာတွေ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့’

ကျွန်တော်က ပြောစကားတွေ ဆုံးသွားတဲ့အခါ ရုံးခန်း ထဲ ပြန်ဝင်လိုက်ပါတယ်။

ဦးလေးဖိုးက စာရင်းအင်းတွေယူပြီး ရုံးခန်းထဲပြန်ဝင်လိုက် လာပါတယ်။

စာရင်းအင်းများ စစ်ဆေးကြည့်တဲ့အခါ ဦးလေးဖိုးနဲ့ ရိုး သား ကြီးစားမှု၊ သစ္စာရှိမှုတွေကို တွေ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အတော် မိတ်ဖြစ်ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် အတော်လဲ ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။

‘ခရူ လုပ်ငန်းစဉ်များအတွက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီး...’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ လုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ် ပါတော့၊ ဦးလေး... ခင်ညိုကိုလဲ စာရင်းအင်းယူပြီး လာခဲ့ပါလို့ တဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပေးပါ’

‘အေး... အေး’

ဦးလေးဖိုး သွက်သွားပြီး ကြောခင် ခင်ညို ဝင်လာပါ တယ်။

ခင်ညိုနဲ့ စာရင်းတွေကို စစ်ဆေးကြည့်တော့လည်း အားရ ကျေနပ်စရာ ကောင်းလှပါတယ်။

အယုဘဂ္ဂင်က ခင်ညိုကို သနားသွားမိတဲ့ ကျွန်တော်ဘာ စိတ်ထဲမှ ခင်မာသွားမိတဲ့အတွက် လုပ်ငန်းကိစ္စ အတော်များ များ ပြောမိပါတယ်။

ခင်ညိုက ကျွန်တော် ပြောနေတဲ့စကားကို အသေအချာ
ငေးငေးနားထောင်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း အချိန်ကောင်းကောင်းနဲ့ ပြောနေမိပါ
တယ်။

နောက်မှ သတိထားမိတဲ့အခါ ခင်ညိုဟာ ကျွန်တော် ဖျက်
နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။

မင်းခေါင်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော် ကို အဲသည်လို့ ကြည့်နေတာ
တွေ့ရတဲ့အတွက် စိတ်ထဲမှာ ဝေဒါသဖြစ်ချင်လာပါတယ်။

သူမဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့သူအပေါ် ကြည့်တဲ့ အကြည့်မှာ
သံယောဇဉ်ပါနေသလို တွေ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဝေဒါသဖြစ်
တာပါ။

မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုတွေပဲသားလို့ တွေးမိတာမို့ ခင်မာလွင်
လို့ မိန်းမမျိုးပဲလို့ ထင်လိုက်မိပါတယ်။

'ဝါပြောတာ နားလည်ခဲ့လား ခင်ညို၊ ဘာ ငေးနေတာ
လဲဟ'

ကျွန်တော် ဝေဒါသသံနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။
သည်တွေ့ ခင်ညို လန့်ဖြန့်ပြီး...

'နားလည်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး'

သူမ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ ကြေလိုက်သံကြောင့် ကျွန်
တော် တုန်လှုပ်သွားမိပါတယ်။

အစ်ကိုကြီးဆိုတာ သေသွားတဲ့ ကျွန်တော်ကို ခေါ်တဲ့
ခေါ်အဝေါ်ပါ။

မင်းခေါင် ကိုတွေ့ မင်းခေါင်လို့ ပဲ သူမခေါ်တာ ကျွန်
တော် သိထားလို့ပါ။

ကျွန်တော် မင်းခေါင်မဟုတ်မုန်း သူမ သိသွားလို့လား။

'ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ'

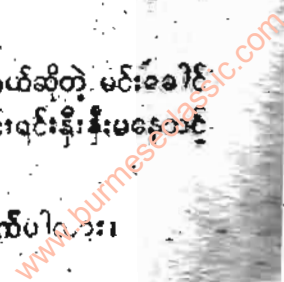
ကျွန်တော် မေးခွန်းကို သူမ ချက်ချင်းပြန်မပြေပါဘူး။
အတော်ကြစမ...

'ဪ...ကိုမင်းခေါင်က အစ်ကိုကြီးကိုယ်စား လုပ်ငန်းခွင်
ထဲ ရောက်လာပြီဆိုတော့ ကိုယ့် အလုပ်ရှင်ကို အစ်ကိုကြီးလို့
ခေါ်မိတာပါ။ အစ်ကိုကြီး ခေါ်တာမကြိုက်ရင် ဘယ်လိုခေါ်
ရမလဲဟင်'

သူမ၏ အဖြေစကားကြောင့် စိုးရိမ်စိတ် ပျောက်သွားရ
ပေမယ့် ဝေဒါသပြန်ဖြစ်သွားပါတယ်။

တကယ်ဆို လူမ ခါးခါးသီးသီး မှိန်းတယ်ဆိုတဲ့ မင်းခေါင်
ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်ကို သည်လောက် ရင်ရင်းနှီးနှီးမနေဘဲ
ပါဘူး။

မိန်းမတို့စိတ်ကို နားလည်ရ အတော်ခက်ပါလား။

ဘယ်လိုမှ မခေါ်ခဲ့ သွားတော့ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်သွား
ဆင်

စိတ်ဆိုးလာတဲ့ ကျွန်ကော်ဟာ ခင်ညိုကို မောင်းထုတ်လိုက်
ပါတယ်။

ခင်ညိုက အဲသည့်တော့မှ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ကြည့်ပြီး
အခန်းအပြင် ထွက်သွားပါတယ်။

သူမ မျက်နှာငယ်သွားတာ မြင်လိုက်ရတဲ့ အတွက် စိတ်
မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်။

ဓါပေမယ့် မိန်းမဆိုတာ သနားစရာမှ မဟုတ်ဘာပဲ။

မင်းလည်း ဘာမှမထူးပါဘူး။

ခင်မာလွင်နဲ့ အတူတူပါပဲ။

ခင်မာလွင်ကို သတိပေးတာနဲ့ ကျွန်တော် ပဲ့ရုံက ပြန်လာခဲ့ပါ
တယ်။

အိမ်မှာ အသင့်ထွေရပါတယ်။

'မောင် ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ'

'ပဲ့ရုံကို သွားကြည့်တာ အမာ၊ ဒီလုပ်ဝန်းတွေကို ကိုယ်ပဲ
ဆက်လုပ်ရမှာဆိုတော့ သွားလေ့လာထားတာ'

'ကောင်းတာပေါ့ မောင်ရယ်၊ ခုဆို အားလုံးလို မောင်
ပိုင်ခန့်ပြီပဲ'

'အားလုံးမပိုင်သေးပါဘူးကွာ'

'မောင်ကလဲ တေးကလူတွေ ခိုင်မိမှာစိုးလို့ အမာက ဆင်
ခြင်ခိုင်းတာပါ....

'နည်းနည်းလေးကြာတာတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ယူကြတာ
ပေါ့နော်....

'ခုတော့ အမာတို့ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်လိုက်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်
က ခိုင်မိရင် မောင်အတွက် ဟိုကိုစွပေၤသွားမှာ စိုးလို့ပါ'

ခင်မာလွင်က ဂေပြည်ထိုးနေပေမယ့် ကျွန်တော် ဘာမှပြန်
မပြောဘဲ နေနေလိုက်ပါတယ်။

'ကဲ... ဓါဖြင့် ဒီလိုလုပ်၊ မနက်ဖြန် ပဲခူးကခြံမှာ ထွေကြရ
အောင်၊ အမာလာခဲ့မယ် မဟုတ်လား'

သူမရဲ့ ချောမြူစကားကြောင့် ကျွန်တော် ဆတောကျသွား
ပါတယ်။

မနက်ဖြန်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဓလိုယစီခံချက်ကို အကောင်
အထည်ဖော်နိုင်မှာပါ။

ကျွန်တော် မျက်နှာ ပြုံးသွားတာကိုမြင်မှ သူမက အသံ
ကျယ်ကျယ်နဲ့....

'ကိုမင်းခေါင် ထမင်းစားမလို့လား၊ ထေးစိန်ရေ အစ်ဇို
လေးကို ထမင်းခူးပေးလိုက်ပါဟေ့....

တိုင်းခေါင် လာတာနဲ့ ဆပေးပါ။ မနက်ပြန် ကျွန်မ
အစ်ကိုကြီး လက်ထက်က အကြားတွေ လိုက်တောင်းရမှာမို့
ခရီးထုတ်ရမယ်...

တစ်ပတ်လောက် ကြာနိုင်တယ်။ ကိုမင်းခေါင် ဒီပြင် သွား
ရာ လာရာမရှိရင် ပို့ရုံမက် တစ်ခါတလေ ဝင်ကြည့်ပေးပါ
နော်။

ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လဲ အလုပ်လေး
တွေရှိနေတယ်။ ဟိုရက်က အစ်ကိုကြီးကိစ္စရှိနေလို့ နားထားရ
တယ်လေ။

‘ဪ - ရပါတယ်။ ကိုမင်းခေါင်အလုပ်ကို ကိုမင်းခေါင်
လုပ်ပါ။ ကျွန်မပြောတာလဲ ကြုံမှ ပြောတာပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’
အိမ်မှာရှိနေတဲ့ အလုပ်သမားတွေ ကြားအောင်ပြောတာ
နဲ့ လူမအသံက ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောနေတာပါ။
တကယ်တော့ သူမ သွားစရာရှိတယ်ဆိုတဲ့ခရီးဟာ တမလွန်
ခရီးဆိုတာ သူမ မသိပါဘူး။

အခန်း (၃၂)

ပဲခူးကို ကျွန်တော်ရောက်နေပေမယ့် ချိန်းထားတဲ့ ခြံထဲကို
မသွားသေးဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး နေလိုက်ပါ
တယ်။

မကြာခင်မှာ ခင်မာလွင် ဖြတ်သွားပါတယ်။
သူမ ထွက်သွားပြီး အတော်ကြာမှ ကျွန်တော် မြင်းလှည်း
တစ်စီးခေါ်ပြီး လိုက်သွားပါတယ်။

ခြံရှေ့ရောက်မှဆင်းပြီး ခြံထဲကိုဝင်ပါတယ်။
ကျွန်တော် မြင်းလှည်းပေါ်ကဆင်းချိန်မှာ ရှောင်ထွက်
သွားတဲ့ခြံစောင့် လှည့်ကြည့်တာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

အိမ်ထဲထဲရောက်တော့ ကျွန်တော်က စံထွန်းပုံစံ မမ်းထားတာပါ။
မြင်းလည်း ရပ်သင်္ကြာလို့ ထွက်ကြိုတဲ့ ခင်ခေလွင်ကလည်း
စံထွန်းမှတ်လို့ ကြောင်ကြည့်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်က အနားရောက်တော့....

‘အမာ အိမ်ထဲဝင်လေး၊ ဘေးလူထွေးမြင်ကုန်လိမ့်မယ်’

မင်းခေါင် လေသံနဲ့ပြောလိုက်မို့ သူမ မျက်နှာဝင်းသွား
ပါတယ်။

‘အမယ်လေး ကိုစံထွန်းလို့ ထင်ပြီး လန့်သွားတာပဲ’

အိမ်ထဲရောက်တော့ ကျွန်တော်က သူမကို အသာအယာ
ဖလှမ်းကလိုက်ပါတယ်။

သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ရင်ခွင်ထဲရောက်လာပြီး ကျွန်တော်ကို
အားရပါးရ နှမ်းရွပ်ပြီးနေပါတယ်။

ဟိုတစ်ချိန်က ဒီလို အထိ အတွေ့လေးဟာ ကျွန်တော်
အတွက် နိဗ္ဗာန်ဘုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ယခုအချိန်မှာတော့
မီးလို့ ဖူးစောင်လှပါတယ်။ ဒါကြောင့် မသိသော လူချင်း
ခွာလိုက်ပါတယ်။

‘မောင်က ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ အတော်တောင်းထားခဲ့တာ၊
အမာလေ တွေ့စေချင် တကယ်ကို ကိုစံထွန်း အောင်းဝေ
လို့ လန့်သွားတာပဲ သိလား’

‘ခါဖြင့် မောင် ရုပ်ဖျက်တာ တကယ်တူတယ်ပေါ့’

‘တူတာပေါ့မောင်ရယ်၊ ခါကြောင့်လဲ ဟိုလူကြီးကို ခောင်
သတ်နိုင်တာကို ဘယ်သူမ မသိကြဘဲ ကိုစံထွန်းလို့ပဲ တစ်ထစ်တူ
ထင်နေကြတာကိုး၊ ခုရာ မောင်က ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ကိုစံထွန်း
ပုံစံ ရုပ်ဖျက်လာရတာပဲ’

‘ခလပ် ကိုစံထွန်းသတ်တယ်လို့ပဲ ထင်ကြတောင်ပေါ့ အခာ
ရယ်’

‘ရှင်...ဘာပြောတယ်မောင်’

‘ကျုပ်ရုပ်ဖျက်ထားတာ စံထွန်းနဲ့တူသလို မင်းခေါင်နဲ့ရာ
တူတယ် မဟုတ်လား’

‘ရှင်...’

‘ဪ...မင်းခေါင်နဲ့လဲ တူတယ် မဟုတ်လားလို့ မေး
တာပါ’

‘ရှင်...ခါဆို ရှင်ဟာ...ရှင်’

၂၄၆ သူချိန်ဆွဲ

ဟုတ်တာပေါ့၊ ခေါ်ဝင်မာလွင်ရယ်၊ ကျုပ်က မင်းမောင် အစစ်ပါ၊ ရေမရောပါဘူး၊ ဘယ်နှယ်လဲ လင်ငယ်နေ လင်ကြီး ကို ဆတ်ချင်တဲ့ မိန်းမ၊ အကြံအစည် အောင်ပြီဆိုပြီး တော် တော် ပျော်နေမှာပေါ့’

သူမဟာ ကြောက်လန့်သွားလို့လား၊ အံ့ဩမင်သက်မိသွား တာလားတော့မသိပါဘူး၊ အသံမထွက်နိုင်တော့ဘူး၊

သုံးကျောင်းပြောင်းတဲ့ခွင့်၊ သုံးလင်ပြောင်းတဲ့မိန်းမ စိတ် မချရဘူးဆိုတဲ့ နိတိစကားကို မှန်ကန်ကြောင်းသက်သေပြလိုက် တာပေါ့ဟုတ်လား၊ ဒီလောက်တောင် သစ္စာမဲ့ ဖောက်ပြန် တတ်တဲ့မင်းကို လူ့ပြည်မှာ ဆက်ထားရင် မှားမှာပေါ့၊ ဒီတော့ နင့်လင်ငယ်နောက်လိုက်ထွားပေတော့’

‘အမာ မှားခဲ့မိပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အမာကို ခွင့် လွှတ်ပါ’

‘ဟား...ဟား...ဟား ခွင့်လွှတ်ရမယ် ဟုတ်လား၊ စဉ်းစဉ်း စားစားလဲ ပြောစမ်းဟာ၊ နင့်လို မိန်းမယုတ်နဲ့ ခွင့်လွှတ်တယ် ဆိုတဲ့စကား တန်လို့လား၊ ထပ်မံပြောနဲ့’

‘အမာ...အမာ’

သူမက တောင်းပန်ဖို့ ပြင်နေချိန်မှာပဲ ကျွန်တော် လက်ထဲ က ဓားမြှောက်ဖွာ သူမထည်ပင်းကို စိုက်ဝင်သွားပါတယ်။

အင်စပက်တော်မောင်သံခိုင်နှင့်ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၂၄၇

ဓားပြန်ဆွဲ နှုတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူမ အသက်မရှိတော့ပါ ဘူး၊

ကျွန်တော် ဆေးဝေးဆေးဆေးခြံထဲက ပြန်ထွက်လာ ပြီး လိပ်ပြာကန်ထောင်မှာ ဓားကို ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်ပါတယ်၊ လိပ်ပြာကန်ထိပ်မှာ ကျွန်တော်ငှားထားတဲ့ကား စောင့်နေပါ တယ်၊ ကားပေါ်တက်ပြီး ရန်ကုန်ကို ပြန်လိုက်လာပါတယ်။

အခန်း (၂၃)

နောက်တစ်နေ့ ပွဲရုံမှာ ကျွန်တော်ရှိနေတုန်းမှာ ခင်မာလွင်
အသတ်ခံရတဲ့အကြောင်း ပုလိပ်တွေက ကာပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်က မင်းခေါင်ပုံစံနဲ့ အလောင်းကို ရန်ကုန် ပြန်
မယူတော့ဘဲ ပဲခူး မှာတင်သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တယ်။

ဒီလို စီစဉ်ပေးနိုင်ဖို့ ပဲခူးပုလိပ်အဖွဲ့ကိုပဲ အကူအညီတောင်း
ရပါတယ်။

နောက်ပြီး....
ပဲခူးမှာရှိနေတဲ့ ခင်မာလွင်ရဲ့ဦးလေး ဦးလှမေခင်ကိုတွေ့ဖူး
ဖူးတယ်။

၂၅၀ သူရိန်မာ

စိတ်ဆွဲကြီး ကိုမင်းခေါင်...

ခင်မာလွင် အသုဘကိစ္စ ဆေးအေးဆေးဆေးပြီးသွားပါ
တယ်။

အရင်က လက်စားချေ 'ဆတ်ချင်တဲ့စိတ်မျှားနေတဲ့ ကျွန်
တော်ဟာ နှစ်ယောက်လုံးကိုသတ်ပြီးမှ ထွန်လှုပ်ခေချက်မျှားနေ
မိတယ်။

စားမဝင်၊ အိပ်မပျော်နဲ့ အတော်ကို စိတ်ထုက္ကနကြီးစွာခံ
စားနေရတာမို့ ပုလိပ်ဖက်ကိုသွားပြီးအဖမ်းခံဖို့ဟောင်း အကြိမ်
ကြိမ်ကြီးစားမိပါတယ်။

ခါပေမယ့် ပုလိပ်အဖွဲ့က တရားခံဟာ စံထွန်းလို့ပဲ ထင်ပြီး
အလဲအမဲ့ ရွာနေတဲ့အတွက် အဖမ်းခံမဲ့ စိတ်ကူး ပျောက်သွား
ပါတယ်။

တစ်ယောက်တည်းနေရင် ထွန်လှုပ် ခြောက်ခြား နေမိတာ
ကြောင့် ကျွန်တော် ရုံးခန်းထဲကို ခင်ညို စားပွဲပြောင်းခိုင်းလိုက်
ရပါတယ်။

သူမ အနားမှာရှိနေတော့ စိတ်နည်းနည်း ထက်သာသလို
ပါပဲ။

သူမကလည်း အနီးကပ်နေချိန်မှာ ကျွန်တော်ကို အစစ
အရာရာ ဝေဖန်ပြောပေးတဲ့အတွက် ခံစားနေရတဲ့ စိတ်ရောဂါကြီး
လျော့ပါးစေရမယ့် မင်းခေါင်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော် ပြုစုပေး
နေတာကို မထောင့်ပါဘူး။

အင်စပက်တော်မောင်သံခိုင်နှင့် ကိုယ်ပွား၊ ရုပ်ပွားအမှု ၂၅၁

ယူမရှဲ ဂရုစိုက်မှုကို သာယာသလို ငေါသလဲ ထွက်မိတဲ့
အတွက် ရူးချင်ဟန်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တကယ်ကို ရူး
ချင်လာပါတယ်။

'ခင်ညို'

'ရှင်'

'ငါ...တယ်သူလဲ့'

'အစ်ကိုကြီးကလဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဟယ်သူမှန်း မသိ
ဘူးလား'

'ငါက သိတာပေါ့ဟာ၊ နင့်ကို မေးနေတာ'

'ကိုမင်းခေါင်ပါ'

တစ်လောကလုံးက ကျွန်တော်ကို မင်းခေါင်အဖြစ်သိထား
စေချင်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သူမအဖြေကို မကျေနပ်မိပါဘူး။

'နင် အရင်က မင်းခေါင်ကို ကြည့်ဖေဘူးဆို'

ကျွန်တော် ရှဲ့အမေးကို ထူမ ပြန်မဖြေပါဘူး။

'ဖြေလေဟာ၊ ငါမေးနေတာကို'

ထပ်မေးပေမယ့် မဖြေပါဘူး။

ခါကြောင့် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပါတယ်။

'က...ညီမလေး နားထောင်နော်၊ အစ်ကိုကြီးဖြောပြမယ်၊
ဂေါ့ကိုလဲ ဘာမှ ပြန်မခေးနဲ့၊ ငါပြောတာကိုသာ သဘောတူ
ကယ် မတားဘဲ ဖြေ'

‘အုတ်က’

‘ငါ နှစ်ကိုလက်ထပ်ချင်တယ်။ နှင့် ငါ့ကို ခပေါင်းချင်ပေါင်း၊ မပေါင်းချင်နော့၊ တရားဝင်လက်ထပ်မှာ၊ ညီမလေးတစ်ယောက်လို့ ငါ နေပေးပါမယ်....’

‘ငါသေသွားတာပဲဖြစ်စေ၊ တစ်ခုခုဖြစ်တာပဲဖြစ်စေ၊ ဒီပစ္စည်းပဲစွာတော့ကို တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ ညီမလေးပဲ ရစေချင်တယ်’

‘ဟာ... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အစ်ကိုကြီး’

‘ဘာမဖြစ်နိုင်စရာရှိသလဲ ညီမလေးရာ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ လက်ထပ်ချင်လက်ထပ် မောင်နှမလို့ နေပေးပါမယ်၊ မကြာခင် အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်လို့ ဒီစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ညီမလေးကိုပဲ ပေးခဲ့ချင်လို့ပါ’

‘အဲဒါကြောင့် ပိုပြီး မဖြစ်နိုင်တာပါ၊ ဒီလိပ်စွည်းအတွက် လုံးဝ လက်ထပ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ကြီးပွားတာကိုပဲ လိုချင်တာပါ’

‘အစ်ကိုကြီးမှာ ဖွင့်ပြောရခက်တဲ့ အကြောင်းတွေရှိနေတယ် ညီမလေး၊ ဒီတော့ လက်ထပ်ဖို့ မပြင်ပါနဲ့ကွာ’

‘ခက်တော့တာပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေမပါဘဲနဲ့ ညီမကိုပေါင်းချင်ခင် အချိန်မရွေးလက်ထပ်ပါ၊ ပေါင်းဖို့ စကားပြောလို့ အထင်သေးချင်လဲ သေးနိုင်ပါတယ်....’

‘ငါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ဝန်ခံပါရစေ၊ ခု ပြောနေတာ အစ်ကိုမင်းခေါင်းပဲဖြစ်ပြန်၊ အစ်ကိုကြီးမင်းခမောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သိအောင်ပါ....’

‘ကျွန်မလေ့ဝယ်ကတည်းက စိတ်သဘောထား နူးညံ့ သိမ်မွေ့တဲ့ အစ်ကိုကြီးမင်းခမောင်ကို တစ်ဖက်သတ် စွဲလန်း ချစ်ခဲ့တာပါ၊ အစ်ကိုကြီး အိမ်ထောင်ပြုသွားတဲ့အခါမှာလဲ သူများယောက်ျားကို မလိုချင်တော့ပေမယ့် ချစ်နေတာက ချစ်နေဆဲပါပဲ....’

‘ငါပေမယ့် ကျွန်မကသာ ချစ်ရတာပါ၊ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်မတို့ လုံးဝ အသိအမှတ်မပြုခဲ့ပါဘူး’

‘အစ်ကိုကြီးမင်းခမောင် ရက်သည့်ဆွမ်းပြီးတဲ့နေ့က ပဲ့ခုံစာရင်းတွေစစ်တော့ အစ်ကိုကြီးပြောနေတဲ့ ဝေယျာဓိလသိမ်းတွေဟာ ကျွန်မ တိတ်တခိုး ချစ်ခဲ့ရတဲ့ သူ့ ရဲ့လေသံ ဖြစ်နေပါမယ်၊ သေသွားတာ အစ်ကိုကြီးမင်းခမောင် မုန်ခဲ့ရင်တောင် ကျွန်ရစ်သူ အစ်ကိုမင်းခခေါင်ဆီမှာ အိပ်ကမ်းကြီးဝိညာဉ်က ခိုဝင်နေပါပြီ’

‘အားလုံးက အစ်ကိုကြီးမင်းခမောင် သေပြီဆိုပေမယ့် ကျွန်မအတွက်တော့ အစ်ကိုကြီးဟာ ကိုမင်းခမောင်ပါပဲ’

‘ဒါကြောင့်...’

ကျွန်တို့ရဲ့ အစ်ကိုမင်းခေါင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အစ်ကိုကြီးမင်း
ခေါင်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို အချိန်မရွေးပေါင်းပါ။

ချစ်ရတဲ့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ပေါင်းခွင့်ရတယ်ဆိုပြီး ကျွန်မ ဝမ်း
သာမှာပါ။

ဒါပေမယ့် စည်းစိမ်ဥစ္စာပေးတာကိုတော့ လက်မခံပါရ
စေနဲ့။

သူမဟာ အရှက်ကို မဝံ့ဘဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြတ်ပြတ် သားသား
အများကြီး ပြောပါတယ်။

သူမရဲ့ ရိုးသားမှုလင်းထဲ စကားကြောင့် ကျွန်တော် ဘာ
ကိုဝမ်းနည်းမှန်းမသိဘဲ မျက်ရည်တွေကျလာမိပါတယ်။

‘တော်ပါတော့ ညီမလေးရယ်၊ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ဘာ
ပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုကြီးစီစဉ်တာကို လက်ခံလိုက်ပါ။ အစ်ကိုကြီး
တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် အနောက်တဖန် စီမံခန့်ခွဲနိုင်တာ အလှူ
အတန်းပြု အမျှအတန်း ပေးဝေနိုင်တာ ညီမလေးပဲ ရှိလို့ပါ။
အစ်ကိုကြီးမျှော်လင့်ချက်တွေ မပျက်စီးအောင် လုပ်သင့်ခံပေး
ပါနော်’

ကျွန်တော် ဒီလောက် ထိခိုက်လွယ်လိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ
မထင်ခဲ့မိဘူး။

ဒီစကားတွေကို မျက်ရည်ကျရင်း ပြောမိတယ်။

ဒါအပြင် သူမပခုံးလေးကို ဖက်ထားမိပါတယ်။

သူမလည်း အလိုက်သင့် ရင်ခွင်ထဲကိုရောက်လာပြီး....

‘ဒီလိုပြောတဲ့ လေယူလေသိမ်းနဲ့ မျက်လုံးတွေက ကျွန်မ
ချစ်တဲ့ အစ်ကိုကြီးပါပဲ။ ဘယ်သူတွေကအစ်ကိုကြီး မင်းမောင်
သေပြီပြောပြော ကျွန်မအတွက်ကတော့ အစ်ကိုကြီးမင်းမောင်
ရှင်နေပါသေးတယ်။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီး စိတ်ချမ်းသာသလို
စိစဉ်ပါတော့’

သူမရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွား
မိပြီး သူမရဲ့ပါးပြင်ကို မွှေးကြူလိုက်မိပါတယ်။

သူမကလည်း ပြန်ဖက်ထားလိုက်သည်။

သူမဟာ မင်းခေါင်ရဲ့မိန်းမပါလားလို့ အတွေးစာ ဝင်လာ
မိပြန်သည်။

ဒီလိုတွေးမိလာတဲ့ ကိုယ်စိတ် ကိုယ်လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်သွား
ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့က မန်နေဂျာကြီး ဦးလေးဖိုးက ကျွန်
တော် မိဘနေရာကနေပြီး နေ့ချင်းပြီး လက်ထပ်စာချုပ် လုပ်
က်လိုကြပါတယ်။

၅၅၆ သုရိန်တော်

မောင်ခင်းခေါင်းနဲ့ မခင်ညိုတို့ရဲ့ တရားဝင်ထက်ထပ်ပွဲလေးကို အကျဉ်းချုပ်ပြီးသွားပါတယ်။

နောက်မှ နဲ့နောက်ောင်းရက်သာရွေးပြီး မင်္ဂလာဆောင်မယ်လို့ ခင်ညို မိဘများကို ပြောထားလိုက်ပါတယ်။

ခင်ညိုနဲ့ ကျွန်တော် အကြင်လင်မယား ဖြစ်သွားတဲ့အခါ မောင်နှမလို နေပါမယ်ဆိုတဲ့ကံတိ ဖျက်သွားတယ်။

ခင်ညိုရဲ့ ကြားမားတဲ့မေတ္တာစွမ်းအားကို ကျွန်တော် မကျော် ဖြတ်နိုင်ဘူး။

ခင်ညိုနဲ့တွေ့မှ အချစ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလာလာရပါပြီ။

တစ်ချိန်က အချစ်လိုထင်ခဲ့မိတာ အထိအတွေ့အပေါ် သာယာမိတဲ့ ရာဂဓာဏာဆိုတာလည်း သိလိုက်ပါတယ်။

နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းစရာအချိုးဆိုတာ တွေ့ရချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ဝမ်းနှလုံး လောင်ကျွမ်းနေတဲ့အချိန်ရောက်နေပါပြီ။

ကိုယ်ပြုခဲ့သမျှကို ပြန်လည်ခံစားမှောကြောက်ခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ခင်ညိုနဲ့အခုမှောကြောက်နေပြီ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အမှုတာ ပိုရှိတဲ့အတွက် ပုလိပ်အဖွဲ့က သံသယမဝင်ဘူးလို့ သိထားနေပေမယ့် စီအိုင်ပီက

အင်စပက်တော်နမောင်သံခိုင်နှင့်ကိုယ်ပွားရုပ်ပွားအမှု ၂၅၇

အင်စပက်တော် မောင်သံခိုင်နဲ့တွေ့မှ မကောင်းမှုမှန်သမျှ ဆိတ်ကွယ်ရာပရိဘူအိတာ သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။

ကျွန်တော်ပြုခဲ့တဲ့အမှားကို ခံယူဖို့အသင့်ပဲပဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဝီအဲပြစ်ဒဏ်ခံယူချင်နေတာပါ။

မဟုတ်ရင် စက္ကန့်နှင့်အမျှ အရိပ်မည်းကြီးခြောက်လှန့်ခံနေရတဲ့ စိတ်ရောဂါဖြစ်နေရတယ်။

ဖမ်းမမိတောင်မှ ကျွန်တော်ဟာ ဟန်ဆောင်တာ မဟုတ်ဘဲ တကယ် ရွေးသွယ်သွားနိုင်လို့ပါ။

အနိး (၃၄)

ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော အကြောင်းအရာတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့စစ်ဆေး
သောအမှုမှ တရားခံ မင်းမောင်၏ ဝန်ခံချက်များ ဖြစ်ပါ
သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အမှုကိုစစ်ဆေးနေရင်း ဧည့်သည်ထွက်ခြင်း၊ ဝမ်း
နည်းခြင်း၊ သနားခြင်း စသောခံစားမှုများကို ဖြစ်ပေါ်ခံစား
ခဲ့ရသည်။

အမှုတို့မှ ထွက်ဆိုချက်များကို ထက်စားတိုမှတ်တမ်းမှ ပြန်
လည် ရေးသားပြီးနောက် တရားခံကိုဖတ်ပြပြီး အထည့်ပြုစာ
မှတ်ရေးထိုးစေသည်။

ပြီးနောက်....

လှုပ်လှုပ်နည်းအဆင့်ဆင့်အတိုင်း ရွက်ဆောင်ပြီးနောက် ထွက် အင်စပက်တော် မောင်သံခိပ်အား အမှုမှန်ဖော်ထုတ်နိုင်ရေးအတွက် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု၊ ဓာတ်စပ် တွေးခေါ်မှုများကို ငေးခြင်းထွက် နည်းနာယူရပြန်သည်။

'အင်စပက်တော်က ဘယ်လိုကြောင့် တရားခံဟာ ကိုမင်းမောင်လို့ သိတာလဲ၊ ပြောပြပေးပါဦး'

'ဒါက အမှုအခြေအနေရိုးစင်းလွန်းတဲ့အတွက် သံသယ စွဲဝင်မိတာပါဦး'

'ဘယ်လိုရိုစင်းတာလဲ အင်စပက်တော်'

'ကိုခင်မောင်လေးက ဗိုလ်တထောင်ဂါတီက ပုလိပ်တွေအားလုံးက မြင်ကြားသက်သေတွေ ထွက်ဆိုချက်အရ ယောင်ထွက် စံထွန်းကို တရားခံအဖြစ်သတ်မှတ်လိုက်ကြတယ်လေ'

'တုတ်တယ်လေ အင်စပက်တော်၊ ပဲခူးပုလိပ်ကလဲ စံထွန်းလို့မ ယူဆလိုက်တာပဲလေ'

'ဒီသောက်ရိုးစင်းပြီး တရားခံက ထင်ရှားနေတော့ ကျွန်တော်လဲ ယေဘုယျအားဖြင့် စံထွန်းကို တရားခံလို့ သတ်မှတ်လိုက်တာပါပဲ....'

'ဒါပေမယ့် အမှန်တကယ် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူဟာ ခေါ်သ အလျောက် ကျူးလွန်တာကလွဲရင် တရားခံဘယ်သူပါလို့ ထ

ရှားအောင် ကျူးလွန်ပါမလားဆိုတဲ့သံသယနဲ့ အမှုကို အစကနေ ပြန်တည်ဆောက်ကြည့်တာပါ'

'ဘယ်လိုဘည်ဆောက်တာလဲ အင်စပက်တာ'

'မူခင်းဖြစ်တဲ့ နဂါးဟိုတယ်က အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းယူပြီး ကျွန်တော် လက်ဗွေတွေ ရှာယူတယ်လေ....'

'သေသူရဲ့ လက်ဗွေရယ် လူသတ်သမားရဲ့ လက်ဗွေရယ် ရလို့က်တယ်....'

'သေသူရဲ့ လက်ဗွေက မှန်နေပြီး လူသတ်သမားရဲ့တက်ဗွေက စံထွန်းရဲ့လက်ဗွေ မဟုတ်တာကို တွေ့ရတယ်'

'စံထွန်း မဟုတ်တာနဲ့ဘဲ တရားခံ ဘယ်သူလို့ ပြောနိုင်တာလား'

'ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဦးရယ်၊ သေသူကို ယာယီအားဖြင့် ဦးမင်းမောင်လို့ သတ်မှတ်ထားရပေမယ့်၊ ဦးမင်းမောင် အစစ်လို့ တော့ မသေချာဘူးလို့ ခဏထားရတာပေါ့....'

'စံထွန်းသတ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာပြီးမှ အခြား ပြစ်နိုင်ခြေရှိတာ စဉ်းစားရတော့မှာပေါ့'

'ဘယ်လို စဉ်းစားမိတာလဲ'

'သေသူကို မှုတည်ထားပြီး ပတ်သက် ဆက်နွယ်သမျှကို ထည့်စဉ်းစားရတာပေါ့....'

'ကျွန်တော် အလောင်းကို စစ်ဆေးတုံးက လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ဆွဲကြိုးကို လတ်ထားဖို့ခဲတယ်လေ....

'တိုမင်းမောင်တို့ ရာဇဝင်အရ အမြှာညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ကွဲပြားအောင် ဆွဲသီးနဲ့ ခွဲခြားတယ်ဆိုတာလဲ သိထားတယ်....

'နောက် ပြောင်းပြန်လိုက်ရင် ကိုမင်းမောင်ဟာ ရှူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း သိရတဲ့အတွက် ဥပဒေလမ်းကြောင်းအရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရင် အပြစ်ရန်ခိုင်အောင် ကြိုတင်စီစဉ်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ စဉ်းစားလို့ ရပြန်တယ်....

'ဒီအချက်တွေက တရားခံဟာ ကိုမင်းမောင်လို့ ဖော်ပြနေတာပဲ'

ခဏ...ဟုတ်ပြီ အင်စပက်တာ၊ ကျွန်တော် ဆက်စစ်မိပြီ'

'ဝါနဲ့ သုန်နေတဲ့ မင်းခေါင် အမည်ခံထားတဲ့ ပုဗ္ဗိလ်ဆီကို ကျွန်တော် ကျောက်ကုန်သည်ဟန်ဆောင်ပြီး သွားခဲ့တယ်....

'ပတ္တမြားလုံးချောကြီးတစ်လုံး သွားရောင်းတာ၊ သူကစိတ်မဝင်စားပေမယ့် လက်ခံပြီး စကားပြောပါ့တယ်....'

'အရောင်းအဝယ် မဖြစ်ဘူး၊ ဝါပေမယ့် ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ လက်ငွေကိုတော့ရလိုက်တယ်'

'အဲဒီလက်ငွေကြောင့် ကိုမင်းမောင်ဆိုတာ သိတာလား'

'ဟုတ်တယ်ဦး၊ ကျွန်တော်တို့ လတ်မွေဌာနမှာ သူတို့ညီအစ်ကိုမှတ်တမ်း မရှိပေမယ့် ကုန်သည်ကြီးများအသင်းရဲ့ စာချုပ်တစ်ခုမှာ ကိုမင်းမောင်ရဲ့ လက်ငွေခွဲထားတယ်....

'ကျွန်တော်ရလာတဲ့ လက်ငွေက ကိုမင်းမောင်ရဲ့ လက်ငွေဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလို့ ဆေးသုဟာ ကိုမင်းခေါင် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိတာပဲ'

'အင်စပက်တာ ရှင်းပြတော့လဲ အလွယ်လေးပါလား....'

'ဝါပေမယ့် အမှုလိုက်တဲ့ကာလတုန်းကတော့ အင်စပက်တာ မှားနေပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့မိတယ်'

'ဦးကလဲ ကိုခင်မောင်လေးတို့လို ရှင်းနေတဲ့အမှုလို့ ထင်ထားတာကိုး....'

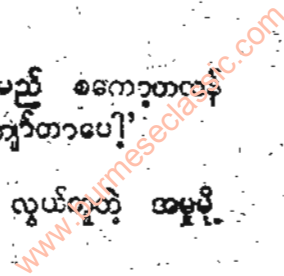
'အမှန်မှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူက ကျွန်တော်တို့ ပုလိပ်တွေ ရေလိုက်လို့အောင် စနစ်တကျလုပ်ထားတာလေ....

'သူ့ချွေးတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်သွားမယ်ဆိုရင် တရားခံဟာ လွတ်နေဦးမှာပေါ့....'

'ဝါကြောင့် ကျွန်တော်က ကိုယ်လမ်းကြောင်းနဲ့ကိုယ်အသစ် ထွင်သွားတာပေါ့'

'ဝါကြောင့်လည်း အင်စပက်တာ နာမည် စကော့တလန် ယာဇ်အထိ ကျော်တာပဲ၊ တော်လို့လဲ ကျော်တာပေါ့'

'ဒီလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး ဦးရယ်၊ လွယ်ကူတဲ့ အမှုမို့ လွယ်လွယ်ဖော်ထုက်နိုင်တာပါ'

၂၆၄ သူရိန်ဆွေ

ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားလိုသော မာနမရှိသည့် အင်စပက် တာ
မောင်သံခိုင်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ချီးကျူးစကားကို ပယ်ထုတ်ပြီးထွက်
ခွာသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ သူ့အားကြည့်ပြီး ပြုံးမိသည်။

ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သူက ဂုဏ်ယူသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ
မိမိကိုယ်တိုင် ဖော်ထုတ်လာသကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနှင့်
ဂုဏ်ယူစွာ ပြောနေမိကြောင်း တွေးမိပြီး ကျွန်ုပ်နှင့် ဆင်စပက်
တာ မောင်သံခိုင် ကွာခြားလှပုံကို မြင်လျက် ကိုယ့်အားနည်း
ချက်ကို ကိုယ်ပြန်မြင်ရပါတော့သည်။

ပြီးပါပြီ
သူရိန်ဆွေ